

கனகசபை, திருவாரூர், உத்தர
உ. வே. சாமிநாதையார் தலைநிலையம்
கனகசபை, சென்னை-20.

உத்யை திரண்டம்

பிரமோத்யை தத்வ தீபிகை
திரண்டம் பாகம்.

சோபகிஞ்ஞ.

பங்குனி.

XVI. 2. 4

மீரல்த.
மகாமகோபாத்தாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலைய
சென்னை-20.

151

௭-38௮

௭38௮

ஸ்ரீவேங்கடேசோ விஜயதேநராம்.
பிரமோத்ஸவதத்வதிபிகை.
இரண்டாம்பாகம்

உத்ஸவகாண்டம்.

இஃத

ப்ராஹ்மஸ்ரீ ராஜயோகாநந்த
ஸ்ரீவேங்கடப்பிரபந்த ஸ்வாமிகளால்
இயற்றப்பட்டு

திருச்சிதூப்பள்ளி
'லக்ஷ்மீ விலாஸ்' அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை அனா 8.
சோபகிருதுஸ்ரீ பங்குனிமீ

All Rights Reserved.

சுமரல்

முலந்தே
நையகலயென்று
விண்டுபுகழ்வரே

ஹபபுபபாயரம்.

மலர்தலையுலகின்
சொலவருங்காச்சித
பார்பெரும்பிள்ளைப்
சார்செயும்பூசனை
பண்டுமாதவரெலாங்
விண்டுவினடிநிதந்
வந்தவாதால
பெந்துவெண்டிங்களாய்த்
பாசமாமறையோன்
நேசநற்றேவி
நன்னிலைவளர்ந்துயின்
மன்னியங்கதுவெறுத்
பால்குடித்தூர்ந்துமப்
வரதிருவேங்கடப்
தேயாகாநந்த
பேராகாருலமாம்
டலகிற்பெரிய
மலவகையதுபலித்
திருப்புதிசோள
பருப்பதநகரியம்
பெலதலங்களிலே
வித்தியாசாலகை
பத்தியோகத்தால்
பூன்மவிசாரத்
மேன்மையாஞ்சபைகளை
சோதிசேர் வேதவி
புதுபுராணப்
பெற்றறிவாற்சிலா
பெற்றிலாதுரைக்கும்
பூங்கதலுள்ளுறை
புகியநூற்பல
கடந்தருள்கொட
பரதமக்
புறச்
சுச்

வளமெலாநிறைந்த
தொண்டைமண்டலத்தே
பாக்கவேதியர்குலத்
யருளெலாந்திரண்டு
கொண்டபேருருவாய்
தொண்டுசெய்வலியால்
வரகோத்திரப்பாற்
தேசலாஞ்சீரி
மகிழ்பந்மவல்லி
நிமலசகோதரந்
நன்னிலைதெளிந்து
தன்னியையுலகின்
பால்குடித்தேர்த்து
பிரபன்னராஜ
மோங்குநாமத்தொன்
புன்மைதவிர்த்தோன்
வுத்தியோகந்தனில்
திலகிஞானசீர்சால்
சிங்கமரவளநகர்
பதியிலுமேனைச்
புலவர்களுவக்க
விளங்கிடச்செய்தோன்
பரகதியடைகுவான்
தழுந்துவோர்தமக்கு
வியப்புறநாட்டினுன்
யாதமாமுனிவர்
பேரதப்பாருளெலாஞ்
குற்றமுடைத்தெருப்
பழிமொழியகற்றி
யரும்பொருளைத்தும்
வுணர்வுறவியற்றினுன்
திடம்பெறவுலாவி
காரியவறிவு
சாற்றுவிலேகா
சொந்ததேசிகளாய்
விளங்குஞ்சீர்த்தியோன்
வறவெறியனைத்துஞ்
சேயிரபந்ந
கதர்வரதியரோடு

கபமுறுமிலேச்சக்
 மருமத்தாரையும்
 அத்தகைகீர்த்தியோ
 முத்தனிற்றைக்கு
 காண்மினு வந்துளங்
 அங்காலயத்தி
 பெர்க்கார்வமாகப்
 வறிவிவாரவ்வழி
 பொறிபுலன்காணவிப்
 ளர்ச்சையம்படிவத்
 மெச்சமாங்கிறையகன்
 ஆலயங்கேர்புர
 காலமெப்தத்தம்பமுங்
 கிருமடப்பள்ளியுஞ்
 வருவிழாவாகன
 போதருந்தத்துவப்
 தேதமற்றவர் தமக்
 வடகலையொடுதமிழ்
 உற்சவகாண்டமென்
 ஈற்சம்பிரதாய
 அகல்பெருநூலதன்
 ஆகலுறுமுபனிட
 -த்கிரிகாசிப
 வித்தகன்விகைசன்
 -த்தொரணன்
 -த்தமாம்பாஞ்சராத்
 லபலவற்றினு
 ரறைபொருளனைத்து
 ஹைகரதலத்து
 ன்னுருகாட்டிந்
 ன்னுமங்காலய
 த்துவச்சுடர்கொளுத்
 ங்களதீபிகை
 ங்கிதுவறிந்தே
 ரியைகிரியை
 ரியவருச்சையி
 த்துவிதமதா
 ர்திலிழிந்து
 மய்தலுக்கந்நா
 ப்வதற்குறுமென
 த்ருந்த்ரும்
 த்தலந்தன்னிலு
 னமுமிழுவரே

கசடருமேனை
 வெருவுறத்தாக்கினு
 னருந்தவசீவ
 மொழிந்தன்னுலகீர்
 கேண்மினெதென்னெரு
 லருந்தவமுனிக
 பூசனைபுரிவர
 யறிகிலாமையினு
 பூதலமதலு
 தமர்ந்தனனினைவன்
 மேவியசீர்சா
 மணிமதிண்மண்டப
 குளிர்வலிபீடமு
 செம்மகச்சாலைபு
 மாண்புமின்னனவெரு
 போதமேதோனரு
 கிருளினையகற்
 தொடரிருசொற்களா
 றுலகர்கொண்டாட
 சமயநூலாய்ந்த
 புலமையென்சொல்வேன்
 மெழிற்புராணத்தே
 னருந்தவப்பிருரு
 விரிந்தநூல்களினு
 மப்புயற்கருளிய
 திரமெனுந்தொந்தூர்
 ளிலைமறைகாய்போ
 மொருதிரளாக்க
 நெல்லியங்கனியெனத்
 தருப்பணமோவெரு
 மாட்சிமையோவெருத்
 தொத்தமெஞ்ஞான
 வரதேவதையெரு
 யின்புடன்
 சகலமுமுணர்ந்தப்
 லுடனிகழ்மாந்தர்
 மான்மகவிசா
 நித்தியாரந்த
 லின்னுயிர்த்துணையா
 வுனரசெயலாகுமால்
 முத்தருமுவந்தே
 யிணையிலையென்று
 விண்டுபுகழ்வரே

கணபதிநாவலா.

பிழை திருத்தம்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
3	16	புடமி	புடவி
5	23	ஹுண்பை	ஹுண்மை
7	23	அவற்றுள் பக்தியுத் ஸவமே சிறந்தது	நித்யோத்ஸவமே சிறந்த
8	11	குறிக்குப்	குறிக்கும்
25	2	முறல	முரல
29	7	வின்காதனம்	சின்காதனம்
38	பாட்டு 1-வது	செங்கோண்மை	செங்கோன்மை
72	1	அறுக்கிரககோல	திரோதானகோல
73	7	வவைப்படும்	வகைப்படும்

கரந்த சுலோகங்களில் பிழைதிருத்தம்.

பக்க ம்.	வரி	பிழை	திருத்தம்.
௭௭	௫	புஜாரொஃ ஹணம்	புஜாரொஃ ஹணம்
	௮	சுஷுஷுரகி	சுஷுஷுரகி
	௨௯	வபனொஷி	வபனொஷி
	௪	ஷாஷாத்தெ	ஷாஷாத்தெ
	௮	ஷாஷாத்தெ	ஷாஷாத்தெ
	௮	ஹுசுஸம்ரொய	ஹுசுஸம்ரொய
	௨௩	ஸுபெஷிஜி	ஸுபெஷிஜி
	௨௬	வணஜந	வணஜந
	௨௭	மதிவகொர	மதிவகொர
	௨௮	ஜொஷா	ஜொஷா
௭௯	௩௩	தனாபொ	தனாபொ
	௧	ரொஹிநுதவம்	ரொஹிநுதவம்
	௨	ஜநதா	ஜநதா
	௮	தூதெ	தூதெ
	௩௩	ஹிபவம்சம்	ஹிபவம்சம்
௮௮		மூணா	மூணா
		பஜம்	பஜம்
	௧	பொயீஸுரொம்	பொயீஸுரொம்
	௮	சுஷுஷு	சுஷுஷு
	௨௨	மஷுபநா	மஷுபநா
	௨௬	ஸவ்வரணா	ஸவ்வரணா
	௨௭	வவ்ஷு	வவ்ஷு
	௩௫	ரூதவாஹா	ரூதவாஹா

ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீவேங்கடேசாயநம:

உத்ஸவ காண்டம்.

முதல் பிரகரணம்.

விஷ்ணு ஆலய உத்ஸவதத்வம்.

திருமால் துதி.

திருமாதும் புவிமாதஞ் சிந்தைமகிழ் தரவுலகந் திருத்திக்காக்கும்
அருண்மாரி யனையானே யறம்பொருளின் பங்கள்வீ டாயினானேப்
பெருமாயை முதலாய பிரபஞ்ச மனைத்துமாம் பெற்றியானே
வருமாயை தீர்த்தருளும் வரதனையுள் ளன்பிடுனெடு வணக்கஞ்செய்வாம்.

திருமகள் துதி.

நாவாரத் துதித்திறைஞ்ச நாமகளா தியதெய்வ நல்லார்யார்க்கும்
தாவாத கற்பிடுனெடு தகைமைசெல்வந் தழைப்பவரந் தருபொன்மாதை
மாவாதி மூலமென வானவரிந் திரன்காண வந்துகாத்த
தேவாதி தேவனுரஞ் சேர்ந்தருளந் திருமகளைச் சிந்தித்துய்வாம்.

சேனையர்கோன் துதி.

சீர்கொண்ட வானந்தந் திகழ்பரம பதமுதலாச் செப்புநூற்றெண்
பேர்கொண்ட திருப்பகிக டமினுறையுந் திருமாலேப் பேணியன்பாய்
ஏர்கொண்ட தேவர்குழா மிறைஞ்சநெடுங் கெல்லைனி லினிதுநோச்சும்
வார்கொண்ட வேத்திரங்கை வயங்குவிச்ச வச்சேனன் மலர்த்தாள்கூப்பாம்.

சடகோபர் துதி.

திருக்குறுகை யைம்படையன் செங்கமலக் கண்ணனுயர் தேவதேவன்
திருக்குறுகைச் சிறுபெருநீள் சிந்தூங்காத் தருளினன்பாற் சேருமாறு
திருக்குறுகைத் தாதாக துங்கால்க ளென்தலைமேற் செல்வீரென்ற
திருக்குறுகை மகிழ்மாறன் திருவடியே சரணமெனச் சிந்தைசெய்வாம்.

பன்னிருவர் துதி.

சேரரும் பொய்கைபூ தம்பெயரார் திருமழிசைச் செல்வன்மாறன்
பாராருஞ் சேரலர்கோன் பட்டர்பிரான் தொண்டரடிப் பொடிநற்பாணன்
கூடாறும் வேல்வலத்துக் குறையலூர் கலியனிறை குறைவிற்கோதை
ஏராரு மதுரகவி யெனுமிவர்பாப் பதமலர்க ளேற்றியுய்வாம்.

எதிராசன் துதி.

வானூரி னற்சமய மதகரிக்கோர் மடங்கலே நனையாந்தொண்டர்
மீதூரின் கருணையின்மா றன்பதமே விரும்பெனபுர்திரத்தையன்தோர்
வேதூரின் பிறவியற விண்டுமவர்க் காய்மார்க்கம் விண்ணப்பஞ்செய்
பூதூரி னெதிராசன் பொன்னடியே தஞ்சமெனப் போற்றிசெய்வாம்.

எதிராஜனுக்குப்பின்வந்த ஆசாரியர்கள் ஸ்துதி.

மின்னாரு மெதிராச னன்பின ராயவ்ருந்த மிகுதூல்யாவும்
கன்னாவ லோராகித் துதிதிருவாய் மொழிப்பொருளாங் சதிர்வினக்கைத்
தன்னாவி னாலேற்றித் தமதடியா ருளத்திசைக டயங்கச்செய்த
பின்னாரு மாகிரியர் திருவடிக் தஞ்சமெனப் பெற்றுய்வாய்வாம்.

ஸ்வாசாரியர் துதி.

மன்னுயிரே யிவ்வுலகில் வந்துபிறந் தேபயின்று வதிந்சயாவும்
தன்னுயிர்போ லேகருதந் தன்னருளாற் செங்கரமென் தலைமேற்சாத்திப்
பன்னுயிரு ஞன்னுயிராய்ப் பரமனுயர் பந்திரத்தைப் பரிந்துகூறி
என்னுயிர்தந் தளித்தவென தெழிற்குருவி னிருசரண மிதயம்வைப்பாம்.

நூல்வரலாறு.

ஆதிநடு வந்தமோடுருவமோடு பெயரிலா
 தகிலவுலகுக்கு முதலாய்
 அனவரத மொளிருமிறை யோனுயிர்க் கருளுமா
 றடையுமொப்பற்ற வழகார்
 கோதிலாவடிவகக் கண்படைத்தார்க்கலது
 குறிதொள விசைந்திடாதால்
 குவலயத் தோர்க்கினிய காட்சியி லடங்குவான்
 கொண்டன னருச்சைவடிவம்;
 பாதக மசந்நுமம் மகிமையெல் லாம்புதந்
 பாகந்தீ லினிதுரைத்தோம்;
 * தொல்லுலகி லவனுள முவந்தெழிலு லாவுமோர்
 தூயவிழவின் பொருளெலாம்
 போதிக்கு மணிகொளும் சவகாண்ட மேனவினிது
 போற்றவருமிந்த நூல்காண்!
 புகலுமிதி லுறைகின் றபொருள மிய வல்லோர்கள்
 புடமிமிசை குறைவினாரே.

விசேஷார்த்தம்:—ஸ்ரீமத்கில புவன நிர்மாணலங்கார கர்த்த
 னும், ஆதிமத்தியாந்தரகிதனும், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுமான
 ஸர்வேசுவரன் அடியார்களுடைய தியானம் பூஜை முதலியவைக
 ளுக்கு உதவும்படி கரசரணாதி அவயவங்களுடன் கூடிய ஓர் அப்
 பிராகிருத திவ்யமங்களத் திருமேனியைத் திருவுளமுகந்து அடி
 யார்களை அனுக்கிரகிக்கவல்ல அனந்த கல்யாணகுணங்களையுடை
 யவராய், பரமபதமென்னும் ஓர் அப்பிராகிருத தேசவிசேஷத்தில்
 ஸ்ரீதேவி பூதேவி நிளாதேவியர்களுடன் வெள்ளிமலைபோல் விள
 ங்கும் ஆதிசேஷ சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்துகொண்டு ஸகலலோ
 கங்களிலும் தமதுசென்கோல் செல்லும்படியாய் விளங்காநிற்பர்.
 இத்தகைய திவ்ய மங்களத் திருமேனியையே “யோகாரம்பே
 மூர்த்தஹரி” என்கிறபடி அடியார்கள் தியானிக்கக் கடவர்
 கள். ஆயினும் இந்தத் திவ்யமங்களத் திருமேனியை ஞானக்
 கண்படைத்த மகாத்மமாக்கள் மாத்திரமே தியானிக்க வல்லவர்.
 மற்றவர்கள் இத்திருமேனியைக் கண்களால் காணமுடியாதவர்க
 ளெனினும், இத்தகையதென்று சிந்திக்கவும் சக்தியற்றவர்களாக

இருப்பதை நோக்கி அப்பரவாஸுதேவன் அர்ச்சாவதாரத்தைத் திருவுளமுவந்து ஸ்ரீரங்கம், ஸ்ரீவேங்கடாசலம், ஸ்ரீகாஞ்சி முதலான திவ்யதேசங்களில் சகலமான சேதனர்களுக்கும் சேவைத் தருளுகிறார். எம்பெருமானுடைய அனந்த கலியாணகுணங்களில் ஒவ்வோர் கல்யாணகுணம் ஒவ்வோர் திவ்யதேசத்தில் விளங்காநிற்கும், எல்லாக்குணங்களுக்கும் உறைவிடமாயிருக்கிற பகவத்ஸ்வரூபத்தின் குணரகசியங்களை ஆழ்வார்களும், யோகிகளும், பிரமவித்துங்களும் உள்ளபடி அறியச்சக்தர்களாவார்கள். அர்ச்சாவதாரத்தில் அறிவதற்கு அறியனவாயும் இலையில் மறைந்த காய்போல்வனவாயும் மறைந்திருக்கிற தத்துவங்களை யெல்லாம் இந்த நூலுக்கு முதல்பாகமாகியக்ஷேத்திரகாண்டத்தில் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் அனேகப்பிரமாணங்களுடன் கூறினோம்.க்ஷேத்திரங்களின் தத்துவங்களை அறிந்தபிறகு ஆங்கு நடக்கும் உற்சவங்களையும் அவற்றின் தத்துவங்களையும் அறிந்துகொள்ளுவது ஆவசியகமாயாகையால் “உத்ஸவகாண்டம்” என இம் இந்த நூல் இனிது உபகரிக்கும்.

இந்த உத்ஸவகாண்டத்தில் எம்பெருமானுடைய உத்ஸவங்களின் முறைமைகளையும், உத்ஸவங்களின் பிறிவினைகளையும், அவற்றின் தத்துவங்களையும், அவற்றை அறிந்து உய்யவேண்டிய வகையையும், விசதமாக விவரிக்கப்பட்டிருப்பதோடும், ஒவ்வொரு உத்ஸவத்திலும் எம்பெருமானைச் சேவிக்கும்போது சேவார்த்திகள் அந்தந்த உத்ஸவத்தில் எம்பெருமானை ஸ்துதிசெய்வதற்கு ஸம்ஸ்கிருத சுலோகங்களும் தமிழில் ஆசிரியவிருத்தப்பாவினங்களும் அடங்கியிருக்கும். இந்த ஆசிரிய விருத்தங்களும் சுலோகங்களும் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறவர்களுக்கு ஸ்தோத்திர ரூபமாயும், சாஸ்திரவிசாரணையால் தத்துவங்களை அறிய விரும்புகிறவர்களுக்கு சாஸ்திரமாயும் இருக்கும். உலகத்தில் சிலர் ஸ்தோத்திரத்தை விரும்புகிறவர்களாயும், சிலர் சாஸ்திரத்தை விரும்புகிறவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். எம்பெருமானுடைய திருவருளைப் பெறுவதற்குச்சாஸ்திரங்களைப் பார்க்கிலும் ஸ்தோத்திரங்களே சிறந்தனவாகும். ஆயினும் தத்துவங்களை விளக்கும் சாஸ்திரங்

களில் சுவையை அடைந்திருப்பவர்களுக்கு இந்த தூல் தத்துவ சாஸ்திரமாகவும் விளங்கி எம்பெருமானது சரணாவிர்த்தத்தைப் புகழ்ந்து உயிர்வாழ்வதில் ஆவல் கொண்டவர்களுக்குப் பகவதீஸ் தோத்திரமாயும் உபகரிக்கும். இப்படி ஸ்தோத்திர ரூபமாய் இயற்றப்பட்ட இப்பிரபந்தத்தில் மண்ணோர் விண்ணோர் வெறும் பென்றுசொல்லப்படுகிறபூர்வேங்கடாசலத்துக்கு நிர்வாஹகராய் அத் திருமலையின்மீது அர்ச்சாவதாரத் திருக்கோலங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானை ஸ்தோத்திரத்துக்கு விஷயமாக்கி ஸ்துதிக்கப்படுகின்றது. இப்படிச் சாஸ்திரரூபமாயும் ஸ்தோத்திரரூபமாயும் இயற்றப்பட்ட இந்தப் பிரபந்தமானது அறிவினால் குறைவில்லாத அகண்ட ஞானிகளுக்குப் பிரியமாய் விளங்கவேண்டுமாக!

பிரமோதஸ்வ விவரணம்.

அச்சுத நருச்சையம் படிவத் தமர்ந்துவிட
 பாசலா தியநிலமெலாம்
 அத்பாதம் தத்வாவ போதரு பத்திலகு
 மதுலதிரு விழவனைத்தும்
 இச்சையோடு நித்தியம் பத்தியென மூன்றுவித
 மேற்கு மம்மூன்றுவகையால்
 ஈற்றிலுரைசெய்தது சிறப்புடைத் தாமிதனி
 விசைவுறும் பிரமோற்சவம்;
 மெச்சுவர யோகிதன் சமயமா ரம்பாதி
 மேவுமுற் கிரமணந்தம்
 மீமிசை விளங்குமனு பூதியித னுண்மையோ
 மிளிரன்ன மாளிகாகம்
 அச்சமில் விரவிசகியானையரி புட்புரவி
 யதுமனணி தேராதியாம்
 அற்புத வகத்தடிக ளெழிலுலாப் போதருத
 லாலறிந் தகமகிழ்வமே.

இதுவுமது.

ஆக்கலொடு காத்தலு மழித்தலு மெனத்திகழு
மந்தவொவ்வோர் தொழிலினுக்
கார்ந்த மும்முன்றாக வாய்ந்ததின மொன்பானி
லடிக ஞற்சுவ மமருமால்,
நோக்குமுழி ராசதஞ் சத்துவந் தாமதமு
நூங்கு குணமேளனத்தால்
கொடிதலுறு மத்தத்வ முறைசெயுங் காலரோ
துண்ணறிவி னுதயமாக்கல்,
போக்கின்றி யதனையபி விர்த்திசெய் தந்தநிலை
புக்குவதுவே காத்தலாம்;
போராடு மதமுலோ பங்காமமாதியன
பொன்றுத லழித்த லதன்மேல்,
நீக்கமற வினிதுதத் துவலயங் கொடுதன்னி
நிற்றலித னுண்மையிதுகாண்!
நீணிலத் தீரிந்த நெறிநாமுணர்ந்துமிக
நியலனடி தொழுதுயவமே.

(வி - ம) எம்பெருமான் தமது அர்ச்சாவதாரத்தில் கண்டரு
ளும் உத்ஸவங்கள் பலவகையாகக்காட்டியருளுகிறார். இந்திரியஜெ
யம்பெற்ற ஞானிகள் அந்தச்சொருபவண்மைகளை அகக்கண்ணால்
அறிந்து கலந்துய்வர். சஞ்சலசித்தமுள்ள அஞ்ஞானிகள் அந்தச்
சொருபவண்மைகளை அர்ச்சாவதாரத்தில் புறக்கண்ணால் தரிசித்
துத்தியானித்து உய்வர். அர்ச்சாவதார சேஷத்திரங்குளினுடைய
வரலாற்றை ஆராயுங்கால் அவைகளெல்லாம் ஒவ்வோர் கால வி
சேஷத்திலே எம்பெருமான் தமது மெய்யன்பர் பொருட்டாக
அவர்களுக்குத் தரிசனங்கொடுத்துத் திருவருள் புரிந்தகாலத்தில்
அவ்வடியார்கள் தாம் அரிதில் அடைந்தபேறு யாவரும் எளிதில்
அடையவேண்டுமென்னுங் கருணைநோக்கத்துடன் பெருமானைப்
பார்த்து, “சுவாமி! தேவரீர் இவ்விடத்துத் திருக்கோயில்கொ
ண்டிவீற்றிருந்து வருகின்ற மெய்யடியார்களுக்கு எளிதில் அருள்
புரியவேண்டும்” என்று பலவாறு வணக்கித்துதிக்க, அன்பர்
கள் வேண்டியவேண்டி யாக்கீழும் பெருமான் அதற்குடன்பட்டு
வீற்றிருந்தருளும் திவ்ய தேசங்களாம். *அறிவிற்கிறந்தோர் அக

* சேஷத்திரகாண்டம் 4, 5, 6 21, 22, 23, 24, 25 பக்கங்களைப்பார்க்க.

வழிப்பாட்டில் அடையும் அனுபூதிவிஷயங்களை எம்பெருமான் ஆலயங்களிலே திருவலகிடல், திருமெழுகிடல், திருச்சிலை கட்டுதல், திருவிளக்கிடல், முரசுமுதலிய வாத்தியங்கள் இசைத்தல், † சோடசோபசாரங்கள் ஸமர்ப்பித்தல் ‡ முதலிய வாயிலாக காட்டுவதோடும், குணத்திரய ஸம்மேளனத்தால் நடத்தப்படும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களான தமது தொழில்களையும் வருஷந்தோறும் உத்ஸவங்கள் வாயிலாகவும் காட்டியருளுகிறார். உத்ஸவங்களைத் தினந்தோறும் நடத்தாமல் ஒவ்வொருகால விசேஷத்தில் மாத்திரம் நடத்தவேண்டுமென்று ஆகமங்கள் கூறும். பெரும்பாலும் சில ஆலயங்களிலே அமாவாசையிலும், சில ஆலயங்களிலே பெளர்ணிமியிலும் சில ஆலயங்களிலே விசேஷநஷத்திரங்களிலும் உத்ஸவங்களை ஆரம்பிப்பதும் ஸமாப்தி செய்வதும் வழக்கம். அப்படிச் செய்தபோதிலும் முதலில் கொடியேறுவதற்கும் அந்த உத்ஸவங்களை இத்தனை நாள்களில் நடத்தவேண்டுமென்று தினங்களை வரையறைச்செய்து நடத்துவதற்குப் ஆகமங்களில் பலவிதமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளை எல்லாம் ஆராய்ந்து எடுத்து விளக்குவது அசாத்தியமாகையால் ஒருவாறு எடுத்துக்காட்டும்.

வைகானஸ ஆகமப் பிரவர்த்தகர்களில் ஒருவராகிய “பிருது முனித்திரர்” அருளிச்செய்த ஸம்ஹிதையில் உத்ஸவ தத்துவம் என்னும் அத்தியாயத்தில் கூறியபடி உத்ஸவங்கள் மூன்றுவகையாகும். அவை நித்யோத்ஸவம், காம்யோத்ஸவம், சிரத்தை அல்லது பக்தியுத்ஸவம் என்பனவாம். அவற்றுள் பக்தியுத்ஸவமே சிறந்தது. இதுவே ப்ரம்ஹோத்ஸவம். அந்தப்பிரமோத்ஸவம் ஒன்பது தினங்கள். அவ்வொன்பது தினங்களில் நிறைவேற்றப்படுவதாகிய ப்ரம்ஹோத்ஸவத்தில் எம்பெருமான் ஹம்ஸம், ஸம்ஹம், யானி, அதுமான், சூரியன், சந்திரன், நாகம், கெருடன், யானை, தேர், குதிரை முதலிய வாகனாருடராய் மானிடர்களுக்குத் தத்துவபோதம் செய்துகொண்டு எழிலுலாவுகின்றார். ஒன்பது தினங்கள் என்று ஏற்பட்டமை என்னை? எனின்,—ராஜஸம்,

† கோத்திரகாண்டம் 46, 47 பக்கங்களைப்பார்க்க.

‡ கோத்திரகாண்டம் 48, 49, 50, 51 பக்கங்களைப்பார்க்க.

ஸாத்துவிகம், தாமஸம் என்னும் முக்குணங்களின் ஸம்மேளனத் தால் உண்டான ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் என்கிற முத்தொழில்களில் ஒவ்வொன்றுக்கு மூன்று மூன்று தினங்களாக மூம் மூன்று ஒன்பது தினங்களாகி அவ்வொன்பதும் ஒன்பதுநாள் உத்ஸவங்களால் அழியப்படும் தத்துவமாம். அதாவது. ஸ்ருஷ்டிக்கு மூன்று தினங்கள், ஸ்திதிக்கு மூன்று தினங்கள், ஸம்ஹாரத் துக்கு மூன்று தினங்கள். ஆகமொத்தம் ஒன்பது தினங்கள்.

இவ்வுண்மை பிருகு முனிந்திரர் அருளிச்செய்த ஸம் ஹிதையாலும் * அஜிதாகமப் பிரமாணங்களாலும் விளக்கமுறும். இப்பொழுது சொல்லப்பட்ட ஒன்பதுநாள் உத்ஸவங்களில் ஸ்ருஷ்டி தினங்களைக்குறிக்கும் முதல்மூன்றுநாள் உத்ஸவங்களில் முறைபே ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் என்னும்மூன்றும் அந்தர்ப்பா வங்களாயிருக்கும். எப்படியெனின், முதல் நாள் உத்ஸவத்தால் † வ்ருத்திக்கிரம ஸ்ருஷ்டி கோலமும், இரண்டாவதுநாள் உத்ஸவ த்தால் ‡ வ்ருத்திக்கிரம ஸ்திதிக்கோலமும், மூன்றாவது நாள் உத்

* சுயாதஸஸுபு வக்ஷுரீ விவஷாரஸுதவ வெவஹவ | உ தவஸிவிவயாஜெபம் நிகுஸுபுஸஸாஸாநிகம் || உத்வாஹ ஸுபாகுக்ஷாஸுபுஷிஸுபுசுபுத காரணம் || என்றும்” தஜீநம் தி மூணிகு து தீயுடாந்தவஸரோவரெசு | என்றும், புய ஜெஸுஷிபிவஸம் சூகாஸாதுபிநஸுபுதம் என்றும்” திபிநம் ஸுஷிரிதாஹாஸிவஸம்வாநிரிபுதெ என்றும், ஸுபிகா வெஹவெஸுஸுபு வெஹமீநே, ச வெஹவாநு ஹரிஃ எ ன்றும், சுநந்வாஹநாரொஹாஸுஷிதி புயஜெபுபுதெகி ஸுபிஷுபெஷு மஜெஷு, ஂவ என்றும், ஸம்ஹாரஸுபுயஜெஹா மெரயரஸுபாது கஸுபுதம் | என்றும் பிருகு முனிந்திரர் ஆக மத்தில் கூறியவாற்றால் காண்க.

† வ்ருத்திக்கிரம ஸ்ருஷ்டிகோலம் = பரமானுக்களாக ஸர்வேசுவரனி டத்தில் ஓடுங்கியிருந்த ஸுலசேதனசேதனங்களையும் தன்னிடத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தவதற்குச் செய்யும் முயற்சியாகிய ஸ்ருஷ்டியைக் காட்டும் தரிசனம்.

‡ வ்ருத்திக்கிரமஸ்திதிக்கோலம் = ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட சேதனசேதனங் கள் வ்ருத்தியாக்தம்பொருட்செய்யும் முயற்சியாகிய ஸ்திதிக்கோலத்தைக் காட்டும் தரிசனம்.

ஸவத்தால் § வ்ருத்திக்கிரம ஸம்ஹார கோலமும் பூண்டு எம்பெருமான் எழிலுலாவுவர். இப்படி வ்ருத்திக்கிரமத்தில் ஸ்ருஷ்டியையும், ஸ்திதியையும், ஸம்ஹாரத்தையும், காட்டுகின்ற திருக்கோலங்களே முதல் மூன்று தினங்களில் நடத்தப்படும் உத்ஸவங்களுக்குத் தத்துவமென்று ஆகமங்களின் கருத்து. அப்படியே இடையே புகும் உத்ஸவதினங்கள் மூன்றினால், அதாவது நான்காவது ஐந்தாவது ஆறாவது தினங்களின் உத்ஸவங்களால் முறையே § வ்ருத்திக்கிரம திரோபாவ கோலமும், ¶ வ்ருத்திக்கிரம ஞானபோதானுக்கிரக கோலமும், || லயக்கிரம ஸ்ருஷ்டிகோலமும் அறியப்படும். கடைத்தினங்களாகிய ஏழாவது, எட்டாவது, ஒன்பதாவது தினங்களில் நடத்தப்படும் உத்ஸவங்களால் முறையே * லயக்கிரம ஸ்திதிகோலமும், † லயக்கிரம ஸம்ஹாரகோலமும், ‡ லயக்கிரம திரோபாவ கோலமும், உணர்த்தப்படும். இப்படி ஒன்பது தினங்களுமான பிறகு லயக்கிரமத்தில் செய்யும் அனுக்கிரகத்தை பத்தாவது நான் உத்ஸவம் போதிக்கும். முக்குண ஸம்மேளனத்தால் சூறிக்கப்படுகிற இந்த ஒன்பதுநாள் உத்ஸவங்களில் பகவான் திருவுளமுபந்து எழிலுலாவுகின்ற அந்தந்த தினங்களின் வாஹனங்களாலும் அந்தத் தத்துவங்களைப் பகவான் ஸகலமான பேர்களுக்கும் புறத்தில் இனிது விளக்குமாறு

§ வ்ருத்திக்கிரம ஸம்ஹாரகோலம் = வ்ருத்தியாகும் பரிபந்தம்வ்ருத்தியாகி அதற்குமேல் வ்ருத்தியாகாமல் அல்லது வளரமாட்டாமல் அம்மட்டிலேயே நிற்கும் (மரம், மலை, மாடு, மனிதர், பறவைகள் முதலியனபோல் நிற்கும்) நிலையைக்காட்டுவது வ்ருத்திக்கிரம ஸம்ஹாரகோலம்.

§ வ்ருத்திக்கிரம திரோபாவகோலம் = வ்ருத்திக்கிரமத்தைச்செய்துமுடித்துப் பின்பு ஒருநாளியழும்செய்யாமல் எம்பெருமான் உபரதியையடைத்து ஸுகித்திருக்கும் காலத்தைக்காட்டும் திருக்கோலம்.

¶ வ்ருத்திக்கிரம ஞானபோதானுக்கிரஹகோலம் என்பது = ஸ்ருஷ்டமானசேதனகோடிகளுக்கு ஞானானுக்கிரகஞ்செய்யும் திருக்கோலம்.

|| லயக்கிரம ஸ்ருஷ்டி கோலம் = ஸ்ருஷ்டமான சேதனசேதனங்களை அழிப்பதற்கு முயலும் ஆரம்பதசையைக் காட்டும் திருக்கோலம்.

* லயக்கிரம ஸ்திதிகோலம் = லயப்படுத்துவதற்கு ஆரம்பித்தபிறகு லயம் செய்துகொண்டிருக்கும் ஸமயத்தைக்காட்டும் திருக்கோலம்.

† லயக்கிரம ஸம்ஹாரகோலம் = முழுமையும் லயமாக்கிய ஸமயத்தைக் காட்டும் திருக்கோலம்.

‡ லயக்கிரம திரோபாவகோலம் = முழுமையும் லயமாக்கிவிட்ட பிறகு ஓய்ந்து இருக்கும் ஸமயத்தைக்காட்டும் திருக்கோலம்.

போதித் தருளுகிறார். “யநாதேவேததாபேரே” என்கிறபடி உபாஸகர்கள் விஷயத்திலும் மேற்கூறிய தத்துவங்கள் இனிது விளங்கும். எங்ஙனமெனின், அறிவிலா மாந்தர்கள் ஆசிரியரை யடுத்து அறிவைப்பெற்று அதனை அபிவிர்ந்தி செய்து ஞானயோகிகளாகித் தங்கள் பிராணோத் கிரமண பரியந்தம் இடையிடையே நிஷ்டாநுபூதிகளையனுபவித்துப் பிரமானந்தத்தையடைதலே பிரமோத்ஸவத்திற்கு விஷயமாகக் கொள்ளத்தக்க உள்ளுறை பொருளாகும். ஆகையால் மேற்கூறிய தத்துவங்களின் விபரங்களையும், அவை உபாஸகர்கள் விஷயமாய் கொள்ளப்படும் முறைமைகளையும், இந்த நூலில் அந்தந்த உத்ஸவ விவரணத்தால் பிரகாசமாகுமாயால் அவை ஆங்காங்கு கண்டு தெளியற்பாலனவாம்.

ஆலயங்களில் ஆசரிக்கும் சில காலவிசேஷங்கள்.

ஆலயங்களிலே அமாவாசை, பூரணை, பிரதமவிடுவகாலம், இரண்டாம்விடுவகாலம், சூரியக்கிரகணம், சந்திரக்கிரகணம், மாஸப் பிறப்பென்கிற சங்கிரமணம், உத்தராயணம், தக்ஷிணாயனம் முதலிய சிலகால விசேஷங்களிலும் உற்சவங்கள் நடத்தப்படுகின்றன. அத்தியாத்தம தத்துவவேதத்தர்களாகிய ஞானயோகிகள் இவையாவையும் அந்தர் முகமாகக்கொண்டு களிப்பார்கள். எப்படியெனில் ஸப்த தாதுமயமாகிய மானீடசரீரத்தில் நாடிசக்கரத்திலிருந்து பிறந்த நாடிகள் எழுபத்திரண்டுகோடி எழுபத்திரண்டு லக்ஷத்துப் பதினாயிரத்து இருநூற்றொன்றில் ப்ரம்ஹதண்டியின் வலத்தும் இடத்தும் உள்ள இளாபிங்களா நாடிகள் மூலத்திலிருந்து பிராணனுடன் கிளம்பி சூரியன் என்றும் சந்திரன் என்றும்பெயர்களை அடையும். சூரியனென்னும் இளாநாடி (இடக்கலை) வலதுமுகக்கிற்சேர்ந்து, பன்னிரண்டு அங்குலம் வரையில் பிராணவாயுவை வெளியிலிழுத்து, நான்கங்குலம் வரமாக்கி எட்டங்குலம் உள்ளிழுத்துக்கொள்ளும். சந்திரன் என்னும் பிங்களாநாடி (பிங்கலை) இடதுநாசியில் சேர்ந்து ப்ராணவாயுவைப் பதினாறு அ

ங்குலம்வெளிப்படுத்திப் பாதிலயப்படுத்தி மற்றப்பாதியை உள் வாங்கும். துரியன் என்றும் கந்திரன் என்றும் சொல்லப்படுகிற இடகலைபிங்கலைகள் இரண்டும் ஒருநாளில் இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறு உசவாஸ நிசவாஸத்தால் மாறிமாறி ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும். இந்த இடகலை பிங்கலை நாடிகள் இரண்டுக்கும் நடுவில் ஓர் நாடியுண்டு. அதுதான் ஸுஷும்தா (சுழிமுனை) என்பது. இதுவும் நாடசக்கரத்தில் உதித்தது. இது ஸரஸ்வதி, விசுவோதரி, சுக்லா, அமிர்தா, மானதா, என்னும் உபநாடிகளுடன் சேர்ந்த பரம்ஹு நாடி எனப்பெயர் அடைந்து, தன்னோடுவிவந்த நூறு நாடிகளை அங்கேவிடுத்து, நாக்ருதுளியில் சேர்ந்து ஸரஸ்வதிநாடியெனப்பட்டு பரா, பஸ்யந்தி, மத்தியமை, வைகரி, என்னும்வாக்குகளை நாக்கு, உண்ணுக்கு, கன்னன், கழுத்து, தலை, பல், உதடு, நாசி, ஆகிய எட்டிடங்களில் ஐம்பத்தோரகூடங்களையும்பேசுவித்து அவ்விடத்தில் அடங்கி பச்சிமமார்க்கத்தால் புருவமந்தியம் சேர்ந்து இளாபிங்களா நாடிகளுடன் கூடி ஸங்கமமாகும். இப்படி விவரித்துச்சொல்லிய முக்கியநாடிகளாகிய இளா பிங்களா ஸுஷும்தைகளில் ப்ராணநாடியான ஸுஷும்தாநாடி சிலாக்கியமும் ஸகலநாடிகளுக்கும் சிரோமணியுமாகும். இதுதான் ஞானோதயத்துக்கு ஸாதனமான நாடி.

இந்த நாடியானது * ஞானயோகசுரீதனத்தைப் பெற்றவர்க

* தர்சனோபநிஷத்து நான்காவது கண்டம்:— ஐயாயாம் ஹு, ரோநிக்ஷாம் ஹரதெவஹோமோநெ | விம்மஹாயாம் ரவி ஸுஹிஸுமெநவெஹிஹாவர || விம்மஹாயா ஐயாயாஹ்வா யொஸும்கு ரீணஹுயசி | தஹுதராயணம் ப்ரோகூமோநெ வெஹாஹவெஹி || ஐயாயாம் விம்மஹாயாஹ்வாணஸும்கு ரீணஹுமெ || ஐகூநிராயநநிக்ஷும்கு விம்மஹாயாரிதிஸும்கு || ஐயாவிம்மஹையொஸும்குயொபஹாப்ராணஸும்குமத: || சுரோ வரஸுராதஹாப்ரோகூ ஹெஹெஹெஹஹுதாவர || ஐயாயாகும யயீஸுரநம் யஹாப்ராணஸும்குமத: || வெஸாரிதஹுஹணநிக்ஷும்கு தஹாதகவவிஹாவர || யஹாவிம்மஹையாப்ராணஸும்குஹி ஸுரநமத: தஹாதஹாவெஹுதாபு மஹணம் ஸுநிவாம் மவ ||

ளுக்குப் பரிபாகத்துக்கு ஏற்றபடி சில காலவிசேஷங்களில் ஒவ்வொரு பரிபாகத்தைத்தரும். அந்தப்பரிபாக கால விசேஷங்களே உலகத்தில் கொண்டாடப்படுகிற அமாவாசை, பூரணை, சூரியக்கிரகணம், பிரதமவிடுவகாலம், சங்கராந்தி, உத்தராயணம், தகதினையணம் முதலியன. ஸுஷும்னாநாடி யியங்கும் காலங்களாகிய இவற்றைக் கைக்கொண்டொழிகி, பகவத்கடாகூத்தைப்பெற்று ஞானிகள் முத்தியடைவார்கள். ஆகையால் அமாவாசை பெளர்ணிமி முதலிய மேற்கூறிய காலங்களைப்புறவழிபாட்டில் விசேஷமென்று ஆசரித்து தத்வஞானம் உதிக்கப்பெற்று எம்பெருமானுடைய திருவருளைப் பெறும் பொருட்டாக ஆலயங்களிலே இந்தக் காலவிசேஷங்கள் குறிக்கப்படுகின்றனவாம். இவற்றுள் அமாவாசை, பிரதமவிடுவகாலம், இரண்டாம் விடுவகாலம் என்பன எவையெனில்,—இடகலை பிங்கலை என்னும் இரண்டு நாடிகளுக்கும் நடுவிலிருக்கிற சுழிமுனை நாடியிலே பிராணவாயு சேருங்காலம் அமாவாசையென்றும், ஞானப்பிரகாசத் தெளிவானது நினைவாதாரமயப்படுங்காலத்தைப் பூரணையென்றும், பிராணவாயு மூலாதாரத்தைச் சேருங்காலம் பிரதமவிடுவகாலம் என்றும், பிராணவாயு சிரசில் சேருங்காலம் இரண்டாம் விடுவகாலம் என்றும் சொல்லப்படும். இதற்குச் சம்மதி,—

சூதசங்கீத.

“தழைதருமிடைபிங் கலையெனுமிரண்டின் சந்தியைப் பிராணன் சேர்காலம், விழைதருமமாவாசியை யெனவுரைப்பர் மேவுமப் பிராணன்மூலத்தைக், குழைவறச்சேரிற் பிரதமவிடுவகாலமென்றுங் குலாஞ்சென்னி, யுழையுறச் சேரிலிரண்டதாம் விடுவகாலமென்றுங் சொல்வாருணர்ந்தோர்.”

மேலே கூறப்பட்ட மாதிரியாகவே சங்கிரமணகாலம், சந்திரக்கிரகணகாலம், சூரியக்கிரகணகாலம் என்பன எவையெனில் நிகுவாசத்தோடு சுவாச நாடியானது ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றில் பொருந்துமானால் அக்காலத்தைச் சங்கிரமணகாலம் என்றும், பிராணவாயுசந்திரநாடியாகிய இடநாடியினின்றும் உந்திக்குஇரண்டங்குலம் கீழே சர்ப்பவருவமாயிருக்கும் குண்டலினிச்சத்தியில்

பொருந்துமானால் அக்காலத்தைச் சந்திரக்கிரகணம் என்றும், அந் தப்பிராணவாயுவே சூரியநாடியாகிய பிங்களா நாடியில் நின்றும் மேற்கூறிய குண்டலினிச் சக்தியில் பொருந்துமானால் அக்காலத் தைச் சூரியக்கிரகணம் என்றும் முனீந்திரர்கள் கூறுவார்கள்.

இதற்குச்சம்மதி சூதசங்கிதை.

“நன்னிகவாசத்தோடு சுவாசநாடி யொன்றிருந்து மற்றொன்றில், துன்னிடல் சங்கிரமணகாலமெனச் சொல்லப்படும் பிராணன் மற்றிடையின், துன்னுபிக்கலைநின்றோங்கு குண்டலினிதுற்றிடுங் காலத்தைமுறையே, மன்னியவுலகமேத்து புண்ணியத்தமதிகதி ர்க் கிரகணமென்பார்”.

உத்தராயணம் தக்கையுனம் என்பன எவையெனில், சரீரத் திலே பிராணவாயுவானது பிங்களாநாடியில் நின்றும் இடாநாடி யில் மாறுவது உத்தராயணமென்றும், இடாநாடியில் நின்றும் பிங்களாநாடியில்போவது தக்கையுனமென்றும் சொல்லப்படும்.

இதற்குச்சம்மதி-சூதசங்கிதை.

இடையினெப்போதும் பிங்கலை யிலங்குமென்றுமுஞ் சஞ்சரிக்கு னடைகொள் பிங்கலையினின்றமொள்ளிடையினவிறும்பிராணவாயுவுதான் மிடையதைத்த ராயணமென்றும் விளம்பிடை நின்றும் பிங்கலையிற் கடையிலவ்வளிசங்கிரமமாவதைத் தக்கையுனமென்று நன்குரைப்பார்.

அங்குரார்ப்பண மகோதஸவம்.

வீராத விடயவா ரணியங் களைந்தபினி
வேசவேர் மாய்த்தழகிலா
வேறுபடு சங்கற்ப மொடுவிகற் பங்களெனு
மேடு பள்ளந்திருத்திச்
சாயாத வருளுழவு பூட்டிச் சிரத்தையார்
தண்ணீ ரிலங்கநோக்கித்
தக்கடுஞ் சப்பூமி மிசைபத்தி யம்பயிர்
தழைக்க நீமுயலலிதுமெவன்

றேயாத நினதருளி னாலுயி ருணர்த்துநனி
 மொப்பிலா வஞ்ஞார்ப்ப
 னேற்சவ மகாகோல! நிசபக்தபரிபால!
 வுரகாச லேந்தரலீலா!
 தேயாத மணிசிகர தேசோவிமானகன
 தினகர சசாங்கநயன!
 தீனஜென சந்தாப ஹரணவேங் கடரமண!
 திகழ்வனஜ செஞ்சரணனே!!.

வி - ம் ஆலயங்களிலே மகோற்சவங்களை உபக்கிரமிக்கும் போது அஞ்ஞார்ப்பணம் என்கிற உத்ஸவம் செய்யவேண்டுமென்று ஆகமங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. * இதனை “தீநு முனைஉத்ஸவம்” என்பார்கள். உத்ஸவம் துடங்கும் முன்னமே ம்நுத்ஸங்கிரகணம் செய்துவந்து அந்த மண்ணைப்பாலிகைகளில் நிரப்பி ஜலங்கொட்டி ஈரமாக்கி அவற்றில் நவதானியங்களைச் சேர்த்து முளைக்கும்படிச் செய்து, அவற்றைஉத்ஸவதினங்கள் முடிவுபரியந்தம் வைத்திருந்து, உத்ஸவங்கள் முடிந்தபிறகு அவற்றை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுகிற பாவனையாக வேறுதானியங்களைப் பரிக்கிரகித்து முளைகளை கங்கையில் சேர்த்து விடுவார்கள். கருணைக்கடலாகிய பகவான் அடியார்களை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டுச்செய்யும்முயற்சியை அஞ்ஞார்ப்பணகிரியாகலாபத்தினால் அவர்காட்டியருளுகிறாரென்பது இந்த உத்ஸவத்தின்கருத்து.

காடுமுடியிருளடைந்திருக்குமேர் நிலத்தை அதனுரியவன் சீர்திருத்தக்கருதிக் கோடரியால் காட்டை வெட்டித் தீக்கொளுத்தி யுரு பாய்த்து, மேடுபள்ளங்களைத்திருத்தி எருவிட்டு, நீர்ப்பாய்ச்சிக் கலப்பைகொண்டுமுது நஞ்சைநிலமாக்கி ஈரநெல் விதைத்துப் பயிரெழும்பக்கண்டு, களைகளைப்போக்கிப் பயிரையழிக்கும் மாடுகளனுகாவண்ணங் காவல் கொண்டடைத்து, பக்குவமான பயிர் பாரத்தால் தலைவணங்குதல் கண்டு, அதனைக்கொஞ்சங்கொ

* ஸ்ரீவாஹராத்திர-விஷ்ணு திருமொழி “உதவாரம்ஹிவ லாக்ஷவதெ வஹதெஹநி திரீத்யெஹி நிஸிஷ்யாவாகாரா யெடிஃகூராவடிணம்” உதி

ஞ்சமாக உண்டும் திருப்தியடையாமல், காலதாமதமுஞ்செய்யாமல், அவ்வினைச்சல் நிலத்திற்படிந்து மங்கிப்போவதன்முன் அறுத்துக்கொண்டுபோய்த் தண்டாலடித்து, பதரையும் நெல்லையும் பிறித்து, உமியைப்போக்கி, தண்டிலயாக்கி, தவிடறக்கழுவி, வேரோர் கலத்திலிட்டு, பைந்தொடி மடந்தையரைக்கொண்டு அறுசுவையடிசிலாக்கி, தானும் தனது உறவினருமுண்டு களிப்படையுமாறு செய்கின்ற ஒருவனது கிருஷி கர்மம்போல், ஸர்வேசுவரனும் அடியார்களை ஆட்கொள்ளும்பொருட்டு ஒரு கிரிஷிசெய்து கொண்டுவருகிறார் என்பது இவ்வுத்ஸவத்தால் விளங்கும். எப்படியென்றால்,—போகமோக்ஷக்களை விளைவித்துக் கொள்ளும்படியான நஞ்சை நிலம்போன்ற மானிடர்களின் மானஸ்பூமியானது அஞ்ஞானமாகிய அரணியம் சூழ்ந்திருத்தலானும், எத்தனையேனும் பலவான்கள் திருத்தப்படுகினும் திருத்தப்படாமையானும், அதனாலடையும் பலங்களை அடைவதற்கு உதவாமல் பாழ்பட்டொழிதலானும், அதற்கு உரியவனாகிய ஸர்வேசுவரன் தனது நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தினால் அந்தநிலத்தைப்பக்கிக்கு விளைநிலமாக்கும்படித் தனதருளால் சீர்திருத்தக்கருதி, அருளென்னும் கோடரியினால் அவ்வஞ்ஞானக் காட்டைத் தகர்ந்து, வாசனருசிகளாகிற வேர்களை யுணர்வுகொண்டு திக்கொளுத்தி உருமாய்த்து, அம்மனத்தின்கண் நிகழும் ஸங்கல்ப விகல்பங்களாகிற மேடுபள்ளங்களைத் திருத்தி, ஊரார் பழிமொழியை எருவிட்டு, சிரத்தை, தியானம் என்னும் நீர்ப்பாச்சி, தானே தனதருளென்னும் கலப்பைகொண்டுமுது, நஞ்சைநிலமாகப் பக்குவமாக்கி, பக்தியாகிற விதையை விதைத்து, பக்திப்பயிரை விளைவித்து, தத்பிரத்தியாஸன்னமாயும், ததேகபோகமாயும், அதில் கிளம்புகிற அஹங்கார மமகார ரூபங்களான களைகளைப் பறித்தெறிந்து, விஷயங்களில் பிரவணமாய்த் திரிகிற இந்திரியங்களாகிற மாடுகளின் ஸஞ்சாரத்திற்குக் காரணமான கெர்வத்தைப் போக்கி, பலிதாம்சத்தைக் காமக்குரோதாதிகளாகிற கள்ளர்கைக்கொள்ளாமல் ஸாதுஸங்கமென்னும்காவல் கொண்டடைத்து, அபரிச்சேத்தியமாய்ப் பக்திப்பயிரை விளைவித்து, பலிதமான அதன் பரிபாக சிபந்தனமாகிய ஆர்த்தியால்வரும் பாரவசியம் பிறந்தபின், (அதாவது பக்திபரிணாமப்

சொன்ன இதனால் ததாஸ்யனமான பகவத்போக்கியமாகத் திருந்தினமையால் ஸர்வேசுவரன் அவ்வாத்மவஸ்துவைத் தினந்தோறுமுண்டு † பர்யாப்தனாகாமல்) அதனைக் காலக்கழிவாலே நிலம்பட்டுப்போகாமல் பிராப்திவிரோதியான கர்மங்களையறுத்து, தனநாளாகிய திடதரமான ஸாதனத்தால் ஸாரமற்ற ஆத்மநுபவருசியைநீக்கி, ஆத்மாவைச் சூழ்ந்துகிடக்கும் ஆதிவியாதிகளுக்கும் ஷட்பாவவிகாரங்களுக்கும் மூலமான ஸ்தூலதேகத்தை விலக்கி, ஸ்தூலதேகங்கழித்த பின்னரும் நீங்குவதற்கு அரிதாயும் ஸம்ஸரண ஹேதுவாயுமிருக்கிற ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தையும் ‡ விரஜாதீர்த்தாவ காஷனத்தாலே வாஸனா ரேணுக்களோடு போக்கி, ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மப் பிரகிருதியினின்று பிரித்துக்கைக்கொண்டு, அமானவகரத்தால் அப்பிராகிருத சரீரத்தில் பிரவேசிப்பித்து, அலங்கரித்து ஸத்கரிக்கும் அப்ஸரஸ்ஸூக்களைக் கொண்டு, தனது § போகத்திற்கு யோக்கியமாகும்படி அலங்காரம் செய்வித்து, முன்பு திரோஹிதமாய் மறைந்துகிடந்த ஆத்மகுணங்கடெல்லாம் பிரகாசிக்கப்பெற்றிருக்கிற இவ்வாத்ம வஸ்துவை ஞானதிஷ்ட குணங்களாகிற ஷட்ரஸ்யுத்தமான அந்நமாகும்படி ¶ அவர்கள் கரஸ்பரிசத்தால் பக்குவமாக்கி (சேஷவஸ்துகதமான ஞானசக்தி முதலிய அறுகுணங்களும் சேஷிவிஷயமான வினியோகத்திற்கு உறுப்பாகையால் இந்த குணங்களுடன் கூடிய இவ்வாத்மவஸ்து அவனுக்கு அறுசுவை யடிசிலாயிருத்தலினால் அங்ஙனமாக்கி) நித்தியவைகுந்தத்து நித்தியஸூரிகளுக்குப்பரமபோக்கியமாகும்படி, இவ்வாத்மவஸ்துவை முழுவதும் புஜிக்கும் ஸ்வபாவனாகையால், இவ்வங்குரார்ப்பண மஹோத்ஸவமானது சேதனேஜ்ஜீவனார்த்தமாக ஸர்வேசுவரன் செய்யும் க்ருஷிகர்மத்திற்கு அறிகுறியென்று, பக்தோஜ்ஜீவன கார்ஷகர்மத்திற்குப் பலனையும், சேஷத்திரத்தையும், க்ருஷியையும், உத்ஸவவ்யாஜத்தால் ப்ரகாசப்படுத்தத்திருவுளங்கொண்டு, அங்குரார்ப்பணமஹோற்சவத்தைத் திருவுளம்பற்றி யருளுகிறாரென்றுணர்த்தக்கதாம்.

† காலாயிரப்பிரபந்தம், “நாளுநாள் வந்தெனின்”

‡ “தத்தோய ஸபர்சமாத்ரேண” என்னு

§ “ஸ்வெநருபேணூஹி நிஷ்பத்ததே” எ

¶ “அஹமந்நமஹமந்” (சுருதி)

நவதானியங்களை விதைத்து நீர்ப்பாய்ச்சி முளைக்கச்செய்வித்து உத்ஸவதினங்கள் முடிவுவரையிலும் வைத்திருந்து, திருமுளைகளைப் புஜிப்பதற்கு யோக்கியமாகாமையால், உத்ஸவங்கள்முடிந்தவுடன் அவற்றுக்குப்பதிலாக வேறு சில தானியங்களைக் கொண்டுவந்து பகவதார்ப்பணம்செய்து எல்லோரும் அதனைப் பிரஸாதமாகக் கிரகிக்கிறார்கள். இவ்வுண்மை பூரீரங்க ஷேஷத்திரத்தில் அழகிய மணவாளமென்னும் நம்பெருமாள் கிராமத்தில் வினைந்த நெல்லைஉத்ஸவார்த்தத்தில் அவ்விறைவன் உவந்தருளித்தரும்காக்யவால் உணரப்படும்.*

யாகசாலை - கும்பாவாஹனம்.

தொக்கிந்தியந் துகிலு முனில்கு மண்மேதை
தோயமுதிரம் பூசமண்,
தூயமணி சுக்கிலம் மச்சை சுற்றிடுதந்து,
தோமிலாவென்புகர்ச்சம்,
அக்கிமயிர் நாசி நயனம் பெற்றவூர்த்வாங்க
மழகுபெறு நாரிகேளம்
அதிசுப்த மாகுமந் திரமரிய வுயிரிவை
யமர்ந்தநர தேககும்பம்
புக்கடியர் வேண்டுவன வருளுமொருவரதனே
பூமேவுமகனேயனே ?
புகலரிய சாதனம் பலபற்றியிதயமிசை
போந்தருளி விரகசயாற்றிற்
கக்கரைச் சேர்க்குமரு ளாளனே தூயனே
அச்சாவ தாரநிதியே
அமராதி விநுதபத வேங்கடகிரீந்த்ரவித
அதுலிததயா மூர்த்தியே.

வி - ம். ஆலயங்களில் உத்ஸவாரம்ப காலத்தில் யாகசாலைகளில் கும்பங்கள் நிறுத்தி அலங்காரம்செய்து பகவானை அவற்

* பகவான் செய்கிற ஞானக்கிரிஷ் லீஷயம் “ஆசாரிய ஹ்ருதயம்” என்னும் சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

றில் ஆவாஹனம்செய்து உதஸ்வம் முடிந்தவுடன் அவவீருதஸ்ஸா
னம்செய்ய, ஆகமம் விதிக்கின்றது. பாகசாலை யென்பது யா
கம் செய்வதற்கு உரித்தான ஓர் இடம். யாகம் இரண்டுவகைப்
படும், அவை ஸ்தூலயாகம், ஸுக்ஷ்மயாகம் என்பனவாம். ஸ்தூ
லயாகமென்பது கருமயாகம். ஸுக்ஷ்ம யாகமென்பது ஞான
யாகம். நித்தியகருமம், நைமித்திககருமம், காமியகருமம், செய்
தபங்கள் முதலியன கருமமாகத்தில் சேர்ந்தன. ஞானமாத்திர
த்தாலே மான்ஸிகமாகச்செய்வது ஞானயாகம். மகோதஸ்வங்
களில் வெளியில் செய்யப்படும் யாகம் ஞானயாகத்துக்கு உபஸ்
க்ஷணமாகும். எப்படியெனில் **“தஸ்யைவம்விதுஷோயக்யஸ்
யாத்மாயஜமான:”* என்னும் சூரிதியின்படி மார்பு வேதியாகவும்,
இருதயம் யூபத்தம்பமாகவும், சரீரம் இத்துமமாகவும், காமம்
நெய்யாகவும், தவம் அக்கினியாகவும், கோபம்பசுவாகவும், மயிர்
தர்ப்பையாகவும், இந்திரியங்கள் யாக பாத்திரங்களாகவும், சபை
யினர் புலன்களாகவும், எவற்றையும் கீடுதலே தகூணையாகவும்,
கொல்ஸமையே யாகமாகவும், ஜீவனையாகம்செய்கிறவனாகவும்,
சிரத்தையே மனைவியாகவும், ஏனையவைகளையும் இவ்வாறு அமை
த்துக்கொள்ளப்படுவது பகிர்யாகத்துக்குக் குறிகளாம். இப்ப
டிக்குறிக்கப்படுகிற பகிர்யாகத்துக்கு உபகரணங்களாகிய சிந்தூ
சீரவம் என்னும் இரண்டையும் அத்யாத்மமாக அறியவேண்டிய
து. எப்படியெனில், அழகான தண்டத்தையும், வேதீ ரந்திரத்
தையும், கண்டம்மேல்பாகத்தையும் பெற்றுவினங்கும் யாகபாத்
திரத்துக்கு ஸ்ருக்த பாக்திரம் என்று பெயர். அதன் தண்டமே
சரீரமத்திய நாடியாகவும், வேதீரந்திரத்தையே இருதயகமலமாக
வும், கண்டம் மேல் பாகத்தையே நாலுரந்திர பாகமாகவும்,
நாரையாகவீழும் நெய்யையே விர்துஸ்தானத்திலிருந்து பெருகு
ம் அமிர்தநாரையாகவும், ஸ்ருக்குபாத்திரத்தை அத்யாத்மகமாக
அறியவேண்டியது. அதாவது சுழிமுனை என்னும்நாடியே ஸ்ருக்
கென்றுசொல்லப்படுகிற ஹோமசாதனபாத்திரமாக அறியவேண்
டியது. இதுஇந்தஹோமத்தில் முடிவில்உபயோகிக்கப்படவேண்

**“கேதந்திரகாண்டம் கூறவது பக்கம் “ஹஸ்திகிரி தத்வகிருபணம்”
என்னும் மருடத்தின் மேமர்ந்த வியாக்கியானத்தையும் காண்க.*

உய பாத்நிரம், மற்றோர் பாத்நிரமாகிய ஸ்ருவம் என்பது ஷோ
மத்தில் ஓசம்பம் முதல் உபயோகப்படவேண்டியதாம்.

அந்தர்யாகம் செய்கிறவர்கள் மனோபாவனைவினால் எவ்
யமாகவே சித்தமாயிருக்கிற நாபியாகிய குண்டத்தை ஷோமம்
தானமாகப்பாவித்து, அதில் விதிப்படி ஞானாக்கினியை ஆவாஹ
னம்செய்து அதில் பரமாத்மாவை இருதயத்தில் பூசித்தபடி பூசி
த்து, விந்துஸ்தானத்திலிருந்துபெருகுகிற அமிர்ததாரையை ஆச்
சிபதாரையாக்கி இடைக்கலமாகிய ஸ்ருவத்திலுள் விதிப்படி ஆஹ
திசெய்ததாகப்பாவித்து, முடிவில் சுழிமுனையாகிய ஸ்ருக்கினாலே
பூர்ணாகுதிசெய்து, இப்படி இருதயத்தில் பூஜையும் நாடிகுண்ட
த்தில் ஷோமத்தையும் செய்து, பகவானை கூடையகேட்டுக்கொ
ண்டு பூஜாஸமர்ப்பணஞ்செய்து, முடிவில் பகவதாகாரத்தில் லயி
த்து, மூலாதாரம் முதல் துவாதசாந்தபரியந்தம் ஏகாகாரமான
பகவத்தியானரூபமாகிய ஸமாதிையைச் செய்யவேண்டும். இது
தான் அந்தர்யாகம் என்பது. உத்ஸவகாலங்களில் ஆலயங்களில்
நடத்தப்படும் பகீர்யாகத்தால் அந்தர்யாகமே குறிக்கப்படுகின்ற
தென்று சாஸ்திரங்களின் துணிபு. †

கு ம் ப ம் .

மகோற்சவங்களிலே ஆலயங்களில் பாகசாலையில் கும்பங்கள் ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. கும்பங்கள் பகவதாராதனத்துக்கு உபயோகமாய் பகவத்சரீரம்போல் பூஜிக்கத்தக்க பிரமவித்துக்களின் சரீரத்துக்கு உபலக்ஷணங்களாகும். ஆகையால் பகவத்பூஜாநிமித்தம் பகிர்முகத்தில் ஸ்தாபிக்கப்படுகிற கும்பத்திற்கு ஸ

+ வஹாவெவலிபுவஜ்ஜுமாயாசவலவெர
தயொமெநகச - ஸூநஸூரிபா | மூவெணவமாயா
னெமாஷாடிரஸ்வா | வசிண்பானாமவநம் ஸதிபுக்ய
தவாநீஸம்ஸோப்யாதாச - சுனெவாவவிவஜிபுகவா
வபெஜீநஸூரியிம் படுஜசி சித்தாந்தசாராஸா.

மர்ப்பிக்கிற வஸ்திரம் முதலானவைகளைத் தேஹத்தின் சருமம் முதலான தாதுக்களாக ஆகமங்கள் நிரூபிக்கின்றன. எப்படியெனில், கும்பங்களிலே போர்த்த வஸ்திரங்கள் தோலாகவும், கும்பத்தையுண்டாக்குவதற்குக் காரணமாயிருக்கிற மண் மாமஸமாகவும், கும்பத்தின்மேல் செதப்புநிறம் ஏறும்படிப் பூசிய செம்மண் இரத்தமாகவும், கும்பங்களில் நிறைக்கப்பட்ட ஜலம் மேதசாகவும், கூர்ச்சம் எலும்பாகவும், கும்பங்களுக்கு நாலுபக்கமும் சுற்றப்படுகிற நூல்கள் நரம்புகளாகவும், கும்பங்களுக்குள்ளே போடப்படுகிற நவரத்தினம் சுவர்ணபூஷ்பம் முதலியன வீரியமாகவும், நியசிக்கப்பட்ட யந்திரமே உயிராகவும், கும்பங்களுக்குக் கீழேஇடப்பட்ட நெல், அரிசி, எள்ளு, பயிறு, உளுந்து, துவரை, கோதுமை என்னும் தானியங்கள் ஆசனங்களாகவும், குறிக்கப்படுமும். ஆகையால் யாகத்தில் ஸ்தாபித்த கும்பங்கள் பகவத்தேஹமாதலால் கலசம் வஸ்திரம் முதலியவைகளையே பகவத்தேஹ அவயவங்களாகப் பாவித்து யாகஞ்செய்யில் செய்யும் கிரியையெல்லாம் பகவத்பூஜையாகவே முடியுமென்பது ஆகமத்தின் கருத்து.

துவஜாரோஹணம்.

கொடியேறு முற்சவக் குலவுவெளியாகவே
 கூறுவேனிது கேண்மிஃன
 கோலநீளசமான வானந்த மெய்துவான்
 கேறுவோனெவனேனுமுன்
 மிடியேது மின்றியற நெறிவாயி னின்றிலக
 வேண்டுமென் றறநூலெனும்
 மேதக்க வேதமே கொடிக்குளாதலான்
 மேவுகொடி தண்டமறமாம்
 படியேறு மாந்தரிக் கொடியேறு தத்துவப்
 படியோதி யாரணவழிப்
 பற்றினில் மாறுங் கடந்துசுழி மேவியே
 பரமசமமடைகுவென

அடியேறி சென்றணுக வொண்ணாத வடவேங்க
டாத்திரிச் சினகரத்தோன்
அருளுமா ருடநிலை யிதிலேது மய்யமிலை
யறிமி னவனடி தொழு மினே.

வி - ம். ப்ரம்மோதஸவாசம்புத்திலே கொடியேற்றல் வழக்கம். *கொடியென்பது தவஜமெனப்படும். ஆலயத்தில் மூலஸ்தான தேவபிம்பத்துக்கு நேராக நிறுத்தப்பட்டுள்ள கொடிமரத்தில் கருடவுருவம் எழுதப்பட்டு நிகளாயிருக்கும் ஒரு துணியைச் சுருட்டி அடியிலிருந்து மேலுக்கு ஏற்றி மேல்பாகத்தில் பந்தித்து உற்சவம் முடிவாகும்படியந்தம் நிறுத்திவைப்பர். இந்தச்சடங்கை விசேஷ ஸம்பிரமத்துடன் நடத்துகிறபடியால் இதனை “தவஜாரோஹணம்” என்பார்கள். செங்கோலரசனுடைய சக்திக்குறியாகிய கொடியேறும்போது, அவ்விடத்தில் அரசுசெய்து வந்த கொடுங்கோல் மன்னன் சக்தியற்றுச் செயலிழந்து நீங்கவே, குடிகள் சேஷமத்தை அடைதல் அனுபவவுண்மையேயாம். அதுபோல் ஸம்ஸார சக்கரத்தில் பந்தத்தால் பிறந்து இறந்து சுழன்றுவரும் ஆன்மாக்கள் உண்மையைநோக்கி அறிவுக்கறிவாயிருக்கிற பாமாத்துமாவைப் பிறியாமல் குறித்து, விஹிதமான ஸத்கர்மானுஷ்டானங்களை விதிப்படி நடத்தி, பிறகு மனம்போனவழியே போகாமல் தன்னிடத்திலே மறைந்து பொருந்தியிருக்கிற ஞானக்கொடியேறி பிரம்மஹத்தையடைகிறதினாலே, மாயாஜாலத்தின் அரசு சக்தியிழந்து செயலிழந்து ஒடுங்கவே, ஆன்மா பேரானந்தப் பெருவாழ்வை அடைவான். ஆகையால் மாயாஜாலம் ஒழியும்பொருட்டும், மோக்ஷம்ஸித்திக்கும்பொருட்டும், இந்தப்படி நசுவர ஸங்கல்பமாகிய ஞானக்கொடி ஏறவேண்டுமென்பதும், இல்லையாகில் அது கைகூடாதென்பதும் “துவஜாரோகணத்திருவிழாவினால்” அறியப்படுகின்றது.

* ஸ்ரீவாங்கராஜே - விஷ்ணுகே - உதவாரம்
ணாசுவலம் - யுஜாரோஹணாரோகி | மஹாரோக
யாசுவலம் - வடாரோஹரோகி | தந்தையுவிவிஷ்ணு ஜெவகா
ணநாஸவமெஸ்வர || உதி

இதனை வைகானஸ ஆகமப்பிரவர்த்தகர்களில் ஒருவராகிய பிருதமுனிந்திரர் அருளிச்செய்த ஸம்வரிதையில் உதல்ஸவதத்வம் என்னும் அத்தியாயத்தில் அப்பரம முனிந்திரர் தெளிவாகக் கூறியிருக்கின்றனர். எப்படியெனில், ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் ஸகலமான பேர்களுையும் சிகழித்துக் கறையேற்றிச் செவ்வைப்படுத்துவதனாலேயும், வர்ணதாமஸ்களையும் ஆச்சிரம தர்மங்களையும் போசித்து நான்கு வர்ணதாரையும் கண்டிப்பதனாலேயும், வேதசாஸ்திரார்த்தமார்க்கரூபமாய்வினங்குவதனாலேயும், “துவஜம்” என்பது தர்மப்பிரதிபாத்தியமான வேதரூபதண்டமென்று சொல்லப்படுகிறது. இது புண்ணியரூபபலத்தை தருவது. பாவத்தைப்போக்கும் தண்டமென்றும் சொல்லப்படுவது. கருதி ஸ்மிருதிரூபமான இந்தத்தண்டத்தைக்கொண்டு மாயாஜாலத்தை விசாரித்து ஒழிக்கவேண்டியது, என்பன முதலியபலவாக்கியங்களினால் துவஜாரோஹணச் சிறப்பையும் தத்துவத்தையும் அம்முனிந்திரர் தெரிவிப்பதனாலே, மேலேகூறிய தத்துவார்த்தங்கள் இனிதுவிளங்கும். ஆகையால் எவனெருவன் ஒப்புயர்விலாத ப்ரம்ஹானந்தத்தை அடையவிரும்புகிறானோ அவன் முதல் முதல் மேற்கூறிய வேதஸம்மதமான விதிவிலக்குகளை அறிந்து, ஸத்கருமங்களை அனுஷ்டித்து, அதனால் சித்த சுத்தியை அடையவேண்டியது. ஏனெனின், ஆருருகூடாவின் யோகக்குக்கு, அத வது, யோகத்தை யேறுகிறதற்கு இச்சிக்கிறவனுக்கு, வேதாஹிதமான ஸத்கருமானுஷ்டானம் காரணமாயிருக்கிறது. அப்படி அனுஷ்டித்த ஸத்கருமானுஷ்டானத்தால் சித்தசுத்தியை அடைந்தபிறகு ஞானகாண்டத்தில் சொல்லப்படுகிறபடியே ஞானத்தை அடைய வேணுமாகையால் மூலாதாரம் முதல் ப்ரம்ஹரத்திரமீனாக வியாபித்திருக்கிற வீணாதண்டம்போன்ற ப்ரம்ஹநாடியைப்பற்றி நிற்கும் ஆதார சக்கரங்களைக் கடந்துபோய் மேல்நின்று பிரகாசிக்கக்கடவன், ஆகையால் யோகாருருகூடாவான்

§ ஸ்ரீமதுஸ்வாமிநாதாயா-வெடிஸாஸ்திராய-பிரமெ-புண
உ-வெடியி-தி-நிஸ்யம் - ஐ-தி

¶ “ஆருருகூடார்முனேர்யோகம் கர்மகாரணமுச்சயே! யோகாருட
ஸ்யதஸ்யைவசம; காரணமுச்சயதே” பகவந்தே-6-வதுஅத்தியாயம்,

வன் வேதமார்க்கப் பிரதிஷ்டாபரனாயிருந்துகொண்டு கர்மயோகத்தை ஆசரித்து ஸதஸத்விவேகத்தையும் சித்தசக்தியையும் பெற்றுக் கிரமக்கிரமமாக ப்ரம்ஹநாடியின்மீதேறி \$ ப்ரம்ஹஸுகாணந்தத்தில் விளங்கவேண்டுமென்னுங்கருத்தை, கருமகாண்ட ஞானகாண்டரூபமாய் விளங்குகிற வேதார்த்தரூபமான துவஜாரோஹணத்திருவிழாவினால் பகவான் தனது அர்ச்சாஸமாதியால் ஸகலமானசேதனர்களுக்கும் உணர்த்துகின்றார் என்பதாம்.

ப்ரம்ஹாதி தேவதாஹ்வானம்.

ஒப்பிலாப்புருமய்ய மொண்மைசேர் நயனயுக
மோங்குமிருசெவி பார்சவம்,
ஒத்தபின் னககழுத் துயர்பிரம ரந்திர
மொருப்பட்ட வென்பானிலும்,
செப்புமிந்திரியவதி தேவதைகளவ்வத்
தேயத்து நின்று வெளியே
செல்லாது தன்வயப் பட்டுறச் செய்துபின்
சீர்மருவு பிரமயோகத்
துப்பினி விலங்கிகெ யோகிகா விதுகொண்டு
சோர்வுறு திகைசுகுவெனாத்
தூயவடவேகடத தூரியனுணர்த்துமத்
தூரியம்பேரி முரசம்
தப்பிலாத் தாளமிரு தங்கவாத் தியமெலாந்
தாம்தாம் தனம் தனபெனுஞ்
சதுரானனாதி தேவாக்குவா னோற்சவஞ்
சற்கெதி யளிக்குமாதோ.

வி - ம். அர்ச்சாவதாரத்தில் பகவான் ப்ரம்ஹோத்ஸவம் திருவுளம்பற்றுப்பொருட்டுச்செய்யும் த்வஜாரோகணகாலத்தில், ப்ரம்ஹதேவன் இந்திரன்முதலிய அஷ்டதிக்குப்பாலர்களை அழைப்பித்து அந்தந்த ஸ்தானங்களில் அவர்களை ஆவாஹனம் செய்து

\$ சுணதெடிஹான யாநாயுரொராவயெடிஹு டுஹு
கெஃ | உதி விஷு திகுகெ - தி தீயொய்யாய்

உத்ஸவம் நடத்தப்படவேண்டுமென்று ஆகமங்கள் கூறும். *

துவஜாரோஹணத்துக்கு முன்னகிலும் பின்னகிலும் அஷ்டதிக்குப்பாலர்களை அழைப்பித்து நிறுத்தலாமென்றும் ஆகமங் கூறும். அதன்தத்துவம் என்னையெனின்கூறுவாம்,—ஆருருக்ஷுவானவன் யோகாரம்பகாலத்தில் சகல இந்திரியங்களையும் விஷயங்களில் செல்லவொட்டாமல் தன்வசப்படுத்தி ஞானயோகத்திலிருக்கவேண்டுமாதையால் அவ்வுண்மையை பகவான் தனது அர்ச்சாஸமாதியில் பிரம்ஹோத்ஸவகாலத்தில் ப்ரம்ஹாதி தேவதாஹ்வானம் பென்னும் உத்ஸவவிசேஷ வியாஜத்தால் பிரகாசப்படுத்துகின்றார் என்பதாம்.

யோகாருருக்ஷுவானவன், சிரம், புருமய்யம், வலதுகண், வலக்காது, வலதுகர்ண பார்சவம், பிடரி, இடதுகர்ண பார்சவம், இடதுகாது, இடதுகண், இவ்வெட்டு ஸ்தலங்களிலுள்ள இந்திரிய அதிதேவதைகளை விஷயங்களில் செல்லவொட்டாமல் அடக்கித் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு செய்யும் யோகாரம்பதையை இது பிரகாசப்படுத்தும்.

அமராவதி, தேஜோவதி, ஸம்பமனி, விஹாவதி, கந்தவதி, புஷ்பவதி, அனகாபுரி, ஈசாநம்என்பன அஷ்டதிக்குப்பாலர்களுடைய லோகங்கள். இவை சரீரத்தில் புருமத்தியம் முதலிய ஸ்தானங்களில் வரிசையாய் பிரதக்ஷிணக்கிரமமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளனவாக உத்தரகோசஸ்திரம்கூறுகின்றது. ஜகதாதாரமாகிய குண்டலினிசக்தி உபாதானகாரணமாகையால் அண்டத்துக்கு ஸமானமான பிண்டத்தில் இந்த அஷ்டதிக்குப் பாலர்களுடைய பட்டணங்கள் சுழிமுனையின் ஸ்தானத்திலேயே கற்பிக்கப்பட்டிருக்கும். இதனால் ஸகலேந்திரியங்களையும் ஜெயித்து நிஷ்டையில் இருக்கவேண்டுமென்னும் தத்துவத்தை உணர்த்துவதற்கு “ப்ரம்ஹாதிதேவதாஹ்வானம்” என்னும் உத்ஸவம் அறிகுறியாக விளங்குமென்பதாம்.

* சூரொவிதேய ஜெவிஷ்ணு ஹேமதாஹ்நகோவ ரொஸி யஜ்
—உதி—

ஹம்ஸ்வாகஞரோகணம்.

மின்னினன விளங்குசெந் நெற்றவள மயகவரி
 வீச வளைமுறல மதுவுண்
 மென்சிறைப் பமரவின மின்னிசை யிசைப்பவிலை
 மேனின்று குடைகவிப்ப,
 பன்னருங் கற்பணி மடந்தைநன் னடையைப்
 பயின்று நீரைப்பிறித்துப்
 பாலுண்டு சுகனவழி யெழிலுலகி யள்ளல்வாய்ப்
 பட்டிழிந் தலமுறது
 நன்னிலத் தடவனசு பீடமிசை பெடையோடு
 நாளுமுறை யன்னமேய்ப்ப
 நாடுமித யாம்புருக மீதசீ வாகிருதி
 கண்ணி யொளிர்கின்ற வழகார்
 ஆன்னமாப் புட்கதிட் டானனீயேயென்னு
 மறிவருளு மெமதுகுருவே!
 ஆனந்த மங்கள் விமான துரையே யடிய
 ராவியே சஞ்சீவியே.

இதுவுமது

நவவாயி லுற்றிலகு மானிடத் தேகமா
 நகரினி லனேக விதமாய்
 நண்ணு மிந்திரியதெச வாயுமன தோடிறுகி
 நாடு கூடுறை புள்ளெழுப்
 புனைவெளி யேருதற் கியலாது நின்னுசுக
 போகமுற் றிருசிறகுதன்
 பொலிவுபெறு வாசியாய்ப் பிரணவந் தலையுமாய்ப்
 புனித தவவிழி முகமுமாய்
 அவமற்ற தனதுபெய ரக்கரத் துணையதல
 வடியிணையு மாகியிருமுன்
 தம்புசுத் துலவியெழி லிதயவனசத்துறையு
 மறிஞர் புகழ்கின்ற வழகார்
 பவமற்ற சீவென் னப்பறவை யாளுட
 பாவனை நமக்கருளுநம்
 பரமபகி யன்னவா கத்திருவிழாகண்டு
 பணிவ மவனடி தொழுவமே.

விர்த்திக்கிரம ஸ்ருஷ்டியைக் காட்டும்[†] திருக்கோலம். ஸ்ருஷ்டியென்பது என்னையெனில், யாதொன்று மறைந்து ஒடுங்கியிருக்குமோ, அதனை வெளியே தோன்றும்படிச் செய்யும் செயலுக்கு ஸ்ருஷ்டியென்று பெயர். அந்த ஸ்ருஷ்டி இரண்டுவகைப்படும். அவை பகிர்முகஸ்ருஷ்டி, அந்தர்முகஸ்ருஷ்டி என்பனவாம். மெழுகில் மிளிதமான சுவர்ணரேணுககளைப்போல் பூர்வம் நாமருபவிகாரங்கள் இல்லாமல் ஸர்வேசுவரனிடத்தில் ஒடுங்கிமறைந்து கிடந்த ஸ்ரூஷ்டி சித்து அசித்துக்களை நாமருபவிகாரங்களுடன் அனேக சித்திர விசித்திரங்களாய்த் தேகாதி பிரபஞ்சாகாரமாய், ஸ்தூல சித்து அசித்துக்களாய், டெளியே தோன்றும்படிச் செய்வது பகிர்முகஸ்ருஷ்டி. இப்படிக்கு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களுக்கு உபாதி யாலும் அஞ்ஞானத்தாலும் வந்த அசித்த ஸம்மந்தம் நீங்குவதற்கும் மறைந்து ஒடுங்கியிருக்கிற ஆத்மஞானம் வளர்ப்படுவதற்கும் செய்கிற செயலே அந்தர்முகஸ்ருஷ்டி. இவ்விரண்டிலும் முதலில் சொன்னது மாயை அல்லது அவித்தையைக்கொண்டு செய்யும் செய்கையாயும், இரண்டாவது சொன்னது ஞானத்தைக்கொண்டு செய்யும் செய்கையாயும் இருக்கும். முதலில் சொன்னது பந்தத்தையும் இரண்டாவது சொன்னது மோகூத்தையும் கொடுக்கும். ஸர்வேசுவரன் வேத சாஸ்திரங்களை அருளியதும், கரசாணாதி அவயவங்களை உதவியதும், ஞானத்தைக்கொடுத்ததும், கர்மத்தால் பந்திக்கப்பட்டிருக்கிற ஜீவர்களை மோகூதார்த்திகளாக்கும்படிக்கேபென்று அறியற்பாலனவாம். இக்கருத்தை நோக்கியே அவர் செய்கிற ஆத்மோஜ்ஜீவனமான ஞானக் கிருஷ்டியை அங்குரார்ப்பண உத்ஸவத்தால் போதித்தருளுகிறாரென்றும்[‡] உணரப்பெற்றும். கொஞ்சம் அறிவையுடையவனும் கொஞ்சம் சக்தியையுடையவனுமான ஜீவன் செய்யும் காரியம் பெரும்பாலும் யாதாகிலும் ஒன்றைமாத்ரிமே அறிவிக்கும் குறியாயிருக்கும். ஸர்வேசுவரன் செய்யும் காரியம் மேற்கூறிய இரண்டையும் குறிக்கும். முன்னொரு காலத்தில் பிரமதேவனுக்கு அறநூல் உணர்த்தும்பொருட்டு ஸ்ரீவாஸுதேவர்

[†] 8, 9, பக்கங்களைப்பார்க்க.

[‡] 14, 15, 16, பக்கங்களைப்பார்க்க.

எடுத்த ஹம்ஸாவதாரத்தால் பிரமதேவன் பிரபஞ்சஸ்ருஷ்டிசக்தி ஆத்மஞ்ஞாபிவிர்த்திக்கிரமம் என்னும் புறவழி அகவழிகள் இரண்டும் குறிக்கப்படுகின்றன. அதுபோலவே அர்ச்சாவதாரத்தில் அவ்வாஸுதேவன் உவந்தருளும் ஹம்ஸவாஹனாரோகணத்தால் பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியையும் ஆத்மஞ்ஞாபிவிர்த்தியின் பொருட்டுச்செய்யும் உபதேசமும் பெறப்படும். ஆகையால் ஆத்மஞ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகிற இதன் பொருளை இங்கே விரித்துரைப்பாம்.

ஆத்மஞ்ஞானம் அஜபாமந்திர மகாயோகோபதேசத்தால் பிறக்கும். ஆகையால் பகவான் அஜபாருபவானென்று நீசொல்லப்படுகிறார். அந்த ஞானம் ஜீவர்களுக்கு பகவானுலேயே உண்டாக்கப்படவேண்டியதாயிருத்தலால், அப்படி அவர் உண்டாக்குவதையே இவ்விடத்தில் ஸ்ருஷ்டியென்று கொள்ளத்தக்கது. அஜபாமந்திரமென்பது ஹம்ஸமந்திரமாகையாலும், சாஸ்திரங்களில் ஜீவனை ஹம்ஸமாகச்சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், இதன் பெருமையை அறிந்த மேலோர் இதனை மஹாகோப்பியமாகக் கொண்டு வருவர். †

§ ப்ருகுஸ்த ஹிதை ப்ரயஜே ஹம்ஸவித்ராஹு: சுஜவாரூபவாநுஹரி: ப்ரயஜேஸ்யஷ்டிபிவஸம்-

தவிராசு ஹம்ஸஸுரோமொஹமவாநு ஸ்ரஹரி விண:-

† ஹம்ஸஹம்ஸவித்ராஹு: ஶ்ரஹரி ஜீவா ஜவதிவஸுதாரா - த்யனபிந்து உபநிஷத்—சுஜவாநாரிமாயத்ரீ யொமிநாம் ரொக்ஷதாஸதார | சுஸ்யூஸூகஸ்திரோத்ருணநர: வாவெவ: ப்ரஹ்மபுத்ர | சுநயாஸத்யுஸிவித்யா சுநயாஸத்யுஸொஜவ: | சுநயாஸத்யுஸம்வாணம் நஹிதம் நஹிவிஷதிக் | யெநநிரமெ-ணமந்தவம் ஸ்ரஹதாரம் நிராஸ்யம்—த்யனபிந்து உபநிஷத்து—ஹம்ஸவித்ராபிரோஹ்ஸுர மூருஸிஸ்ரூஷ்யநர:—ப்ரம்ஹவித்யா உபநிஷத்து—ஹம்ஸவித்ராஹம்ஸவித்ராஸதாரயுநாநு—ஹம்ஸ உபநிஷத்து

ஹம்ஸம் என்பது ஓர் தெய்வப்பறவை. இது அழகிய கொண்டையும், கெம்பிரமானதலையும், குளிர்ச்சிபொருந்தியகண்களும், தங்கவர்ணமான சிறகுகளும் மனோக்கியமான பாதங்களும்கொண்டவையான சரீரமும் உடைத்தாயிருக்கும். இது எல்லாப் பறவைகளிலும் சிறந்தது. இதனை ராஜ ஹம்ஸமென்பார்கள். இது தெய்வலோகத்தில் மானஸதடாகத்தில் வாஸம் செய்யும். சிங்காதனத்தின்மேல் கொலுவிவிருந்துகொண்டு ராஜ்ஜியபரிபாலனம் செய்யும் ஒரு அரசனைப்போல இதுவும் தாமரைமலர்ச் சிங்காதனத்தின்மேலிருந்துகொண்டு சந்தோஷத்தை அடைகின்றதென்று ஆசாநியஹ்ருதயம் என்கிற சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அது எப்படியெனில், தடாகத்திலிருக்கிற தாமரைப் பூவுப் சிங்காதனத்தில் அது வீற்றிருக்கும்போது அங்கே வளர்கின்றவையும் காற்றினால் அசைகின்றவையுமான செந்நெற்கதிர்கள் வீசுகின்றசாமரங்கள்போலவும், ஜலத்திலிருக்கும் சங்கங்கள் காலபரிபாகத்தால்தரும்நாதம் ஜெயகோஷம்போலவும், வண்டுகளின் நீங்காரம் பாடுவோர்களின் இனிமையான கீதம்போலவும், ஜலத்தின்மேல் அளவுக்கு மேலேயுயர்ந்து விரிந்து நிற்கும் குடைத்தாரையிலே தனக்கு நிழல் தருகின்ற ஒற்றைக்குடைபோலவும், மற்றுமுள்ள சிங்காரங்களுடன் ராஜஹம்ஸமானது கொலுவிவிருக்கும். அது தனது மூக்கின் மகிமைவிசேஷத்தால் பாலிவிருந்து நீரைப்பிறித்துப் பாலை மாத்திரம் அருந்தும். அது ஜலத்தின்மேல் வாஸம்செய்தபோதிலும் சேற்றுநீரில் ஒருபோதும்படியாது, கற்பிலுயர்ந்த அணங்கினுடைய நன்னடையையப்பயின்று நடக்கும், தனது பெட்டையுடன் எப்போதும் தாமரைமலரின் மீதுஇணைபிறியாபலிருந்துகொண்டு ஆனந்தமடையும், தனது அழகிய சிறகுகளினாலே ஆகாயத்தில் ளஞ்சரிக்கும். இப்படிப்பட்ட ஹம்ஸமானது ஜீவர்களில் சிறந்த ஞானிக்கு ஸமானமென்று மேலோர்கூறுவர்.

ஹம்ஸமானது நீரகதீரவிபாகம் செய்வதுபோல ஞானியானவன் ஸாராஸரவிவேகம் உடையவனாகலாலும், அது ஜலத்தின்மேல் வாஸம் செய்தபோதிலும் சேற்று நீரில் படியாமலிருப்பதுபோல் இவனும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்துகொண்டு அஞ்ஞானச்

சேறையில் அமுந்தாமையாலும், அது கற்பிற்சிறந்த அணங்கினது நடைபயிப்பழகிகொள்ளுவதுபோல இவனும் பெரியபிராட்டிப் பூருடைய தீ நடைபயி அனுசரிப்பதனாலும், அது தாமரை யிலே யைக் குடையாகத்தரிப்பதுபோல, இவனும்புதும்பத்திரம்போன் தசாமளவர்ணமான பெருமானுடைய திருமேனியை ஸம்ஸாரதுக் கமாகிற ஸுமிரியனுடைய தாபம்படாதபடி ஒடுங்க நிழலாகவுடையவனாதலாலும், அதனிடத்தில் சங்கங்களும் வண்டிகளும்ஜயகோஷமும்நீங்காரமும் செய்வனபோல இவனிடத்தில்சத்தஸவபாவரான ஸாரக்கிராகிகள் ஸுதுதிசெய்வதாலும், அதற்குச்செந்நெற்கதிர்கள் சாமரங்கள் வீசுவனபோல இவனுக்குப் பரிபக்குவமான ஞானவான்கள் அனுசூலவிர்த்திகளைச் செய்வதாலும், அது தாமரை மலரைச் சிங்காதனமாகப் பெற்றமைபோல இவனும் ஹ்ருதயகமலத்தை வாஸஸ்தானமாகப் பெற்றமையாலும், அது இரண்டு சிறகுகளினால் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுபோல, இவனும் ஞானம் கருமம் * என்னும் இரண்டு சிறகுகளினால் ஹ்ருதயாகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதனாலும், மற்றுமுண்டான ஒப்புமையினாலும், ஜீவனைஹம்ஸமென்று மேலோர் கூறுவர்

ஹம்ஸமென்னும் சப்தத்தில் அடங்கிய ஹ கார ஸ காரங்களாகிய இரண்டகூரங்களில், ஹகாரம் ப்ரம்ஹத்தைபும் ஸகாரம் ஜீவனையும் + குறிக்கும். அல்லது ஹகாரம் ப்ரம்மம் என்றும் ஸகாரம் பிரகிருதியென்றும், நடுவிருக்கிற பிந்த (0) அவ்விருண்டினது ஸம்பந்தத்தைக்குறிப்பதென்றும் சொல்லப்படும். ஆகையால் புருஷப்பிரகிருதிகளின் ஸம்பந்தத்தால் ஜீவனுக்கு ஹம்ஸம் என்கிற பெயர் வழங்குகிறது. அந்த ஹம்ஸரூபியாகிய ஜீவனே இந்தச்சரீரத்தில் பந்திக்கப்பட்டிருக்கிறவனென்று யோகசாஸ் திரங்கள் கூறும். அது எப்படியெனில், ஜீவஹம்ஸமானது ஒன்பது வாயில்களோடு கூடிய சரீரமாகிய பட்டணத்தில் பிரவேசி

தீ அன்னனிவார்ஹ சேஷத்துவம், புருஷகாரவைபவம்” முதலியன

* உஹாஹூரெவகக்ஷாஹூராயபாடுவகக்ஷிணம்மதிஃ கடுபலஹ்நகரீஷூரம் - ஐதிரீஷீஷ ரபாராணை -

+ ஹாகாரொஹ்ஸஹ் உதூஹம் ஸாகாரொஜீவஹ், சூஷி - ப்ருகுஸம்ஹிதை

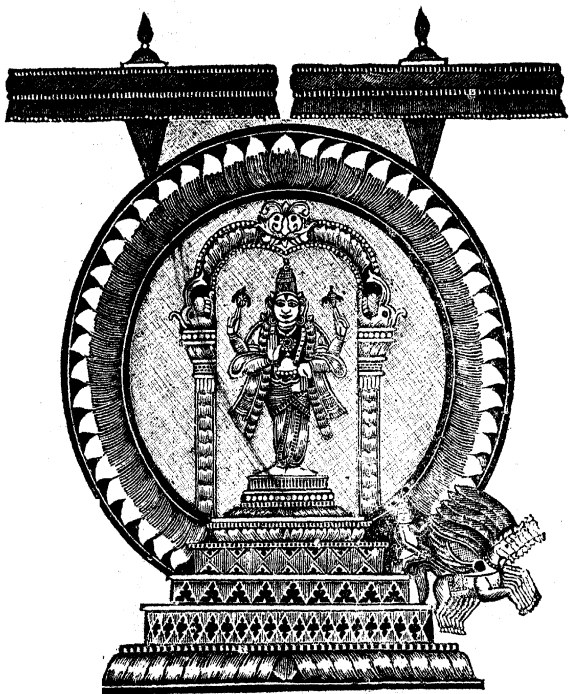
த்துத் தசேந்திரியங்களோடும் தசவாயுக்களோடும் மனதோடுங் கூடி, கூட்டுக்குள் அகப்பட்ட பகழையப்போல அகப்பட்டுக் கொண்டு, வெளியில் ஸஞ்சரிப்பதற்கு உபாயமறியாமல், அனேகவிதங்களாகிய ஸுகதுக்கங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஜீவஹம்ஸம் சூரியசந்திரமண்டலங்களை (உசவாஸ நிகவாஸங்களை) இறகுகளாகவும், ப்ரணவத்தைச் சிரசாகவும், ஞானக்கண்ணை முகமாகவும், ஹ-ஸ-என்னும் இரண்டகூதரங்களை யும் பாதங்களாகவும் உடையதாய், கட்டையில் அக்கினிபோலவும், எள்ளில் எண்ணெய்போலவும், பாலில் நெய்போலவும், ஹ்ருதயகமலமாகிய *ஸஹஸ்ராரகமலத்தை ஆஸ்ரயித்துக்கொண்டிருக்கும், ஸஹஸ்ராரம் என்பது ஆயிரம் சின்னதளங்களையுடைய ஓர் கமலம். இந்த ஆயிரம் தளங்களை எட்டினால் பாகித்தால் பாகமொன்றுக்கு நூற்றிருபத்தைந்து சின்னரேக்குகளையுடைய ஒரு பெரிய தளம் ஏற்படும். இப்படிப்பட்ட தளங்கள் இந்தக் கமலத்தைச் சூழி எட்டுத்திக்குகளினும் எட்டுத் தளங்களிருக்கும் அவற்றுள் கிழக்குத்தளம் வெண்மலவர்ணமுடையது, ஆக்கினேய தளம் செகப்புநிறமுடையது, தெற்குத்தளம் கருமைநிறமுடையது, நைருதிதளம் நீலவருணமுடையது, பச்சிமதளம் பளிங்குநிறமுடையது, வாயவியதளம் மாணிக்கவருணமுடையது, உத்தரதளம் பிதவருணமுடையது, ஈசானியதளம் வைரேய வருணமுடையது. இந்த தளங்களின் மீது ஜீவஹம்ஸமானது ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு ஸுகதுக்கங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும். அது கிழக்கு தளத்தில் ஸஞ்சரிக்குமபோது பக்திபூர்வமான தருமபுத்தியையும், ஆக்கினேயதளத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்போது நித்திரை ஆலஸ்யங்களையும், தெற்குத்தளத்தில் வரும்போது குருமும், நைருதிதளத்தில் சேரும்போது பாபகரும சிந்தையும், மேற்கு தளத்தில் வரும்போது கிரீடாவிநோத புத்தியும் வாயவியதளத்தில் வரும்போது கமனசஞ்சல வைராக்கியமும், வடக்குத்தளத்

* ஹுழிலாநெ கஷ்டஹவஜ்ஜ வததெத த்யான பிந்தாபரிஷத்து. மேற்கூறிய யாவும் இவ்வுபநிடதத்தில் காண்க. ஓ ஹ்ருதயகமலத்தின் தளங்களும் நிறங்களும் ஜீவஹம்ஸம் அவற்றில் ஸஞ்சரிக்கும் கிரமமும் தியானபிந்து உபநிஷத்தில் விவரிக்கப்படுகின்றன.

தில்வரும்போது சிங்கர சுகசிந்தனையும், ஈசானதளத்தில் வரும்போது திரவியதானக் கிருபாபுத்தியும், மத்தியத்தில் வரும்தோது வரைக்கியோபசாந்த விர்த்தியும் அடைந்து, கேசரங்களில் நிற்கும்போது விழிப்பையும் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும். இந்தப்படி ப்ரணவாங்கமான ஜீவஹம்ஸமானது மனோவாயுக்களுடன்சேர்ந்து ஆறு ஆதாரங்களாகிய கமலங்கள்மேல் அல்லும்பகலும் இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறு தடவைகள் *நிர்ணயப்பிரகாரம் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டும், கூட்டில் அடைக்கப்பட்ட பகுவியைப்போல சரீரத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டுவெளியேபோக வழியறியாமல் சுகதுக்கங்களை அனுபவித்துக்கொண்டுமிருக்கும். இந்த உடம்பில் இதற்கு எதுவரைக்கும் அபிமானமிருந்தகொண்டிருக்குமோ அதுவரைக்கும் அதற்கு அஞ்ஞானம் நீங்காது, பந்தம் ஒழியாது, துயரம்போகாது, ஜனனமரணங்கழியாது, ஆத்துமானந்தாபிவிர்த்தி யுண்டாகாது. ஆத்துமானந்தாபிவிர்த்தியெதுவோ அது தான் இதற்கு உஜ்ஜீவனம். அந்த அபிவிர்த்தியோ பரமகுருவாகிய ஸர்வேசுவரனால் உண்டாக்கப்படவேண்டியது. ஜீவனுக்கு அப்படிப்பட்ட ஞானாபிவிர்த்தியின்பொருட்டு பகவான்செய்யும் முயற்சி யெதுவோ அதுதான் அந்தர்முகமாக அறியப்படுகிற ஸ்ருஷ்டி. அந்த ஞானாபிவிர்த்திக்கிரம ஸ்ருஷ்டிக் கோலத்தை சேதனோஜ்ஜீவனூர்த்தமாக ஹம்ஸவாகன உத்ஸவந்தால் ஸர்வேசுவரன் அறிவிக்கிறாரென்பதாம்,—விரிக்கிறபெருகும்.

* மருவவாராணெ—வம் உஷஸ்யாயுரெயெ—வனகவிஸ ஸ ஹஸாணி ஷட்தாந்யுகாநிய | சுஹாராநெ ஸ ஸாஸஸுமதிஸுக்ஷாஸு தாஸுரெயெ | ஹகாரெண வ ஹிபுரதி ஸகாரெண விஸெஸவாநம் | ஹஸே ஹஸெஸி ரெகெ ஸகேவாஜவதி தகவதம் ||

ததொமாரூபஹெஸந மாயதீ ஜீவாஹவெஸ | சுயொஹெவததொரெயெ ஸஹஸுஷ்வவகஜெ | ஹஸம் ஸ்ரீமாரூயுரெயெஸ வரூபாயசுராரஸுஜம் || உஷுஷி-

சூரியப்பிரபாகரத்திருக்கோலம்.

இரண்டாநாள்காலை சூரியப்பிரபாகாரதிருக்கோலம்.*

உதயநெடு வரையினி லுதித்து விண்ணேறிமற்
 மவமையிலாது தோன்றி
 ஒளிவிசி வனசமல ருளமகிழ நற்கரும
 மோக்கவுயர் சா. சியாகிச்
 சதியிரு ளகற்றியே பொறிபுல னடந்திடத்
 தானிலகு மா தவன்போல்
 தகுபுருவ நவிலாதாரவரை யெழுதந்து
 தகர வானேறியாங்கே
 சகலேந்தி ரியகமல மலர்வாய் மலர்ந்திடத்
 தானழிவுறு துமின்னிச்
 சாற்றுமல்வீந்தய விருத்திகட் கொப்பிலாச்
 சாட்சிபா யாணவாதி
 மதியிரு ளகன்றருட் டெரிசனைய விளங்கவரு
 மெய்ஞ்ஞான பங்கரணை
 வேங்கடத் தெந்தையே மேவலறி வித்தாயென்
 வேங்கடங் கோயில்கொளவே.

வி - ம :- இது வருத்திக்கிரம ஸ்ருஷ்டியில் ஸ்திதி காரியத்
 தைக்காட்டுகிற திருக்கோலமென்பார் மேலோர், ஸ்ரீமந்நாராய
 ணன் ஸுமிரியமண்டல மத்தியவர்த்தியாயிருந்துகொண்டு செய்யு
 ம் ஜெகத்சுக்ஷண வியாபாரத்தையும், அகனால் அறியப்படுகிற
 அத்தியாத் துமதத்துவத்தையும் ஸூர்யப்பிரபா உத்ஸவவியாஜத்
 தால்காட்டுகிறார். ஸூரியமண்டலமென்பது வேதமயமாயிருக்கிற
 தேஜோவிசிஷ்டமான ஓர்மண்டலவிசேஷம், எங்ஙனமெனின், வே
 தங்களில் சொல்லப்படுகிற காயத்திரி முதலான ஏழுசந்தஸ்
 ஸுக்களைக் குதிரைகளாகவும், காலசக்கரமயமான வேதசக்கர
 த்தையே ஒத்தைச்சக்கரமாகவுங்கொண்ட ரத்தையுடையதாய்,
 நுஷுத்திரங்கள் முதலிய ஜோதிர்க்கணங்களின் ஒளியைச்சுருக்கி
 அக்கினியின் தேஜஸ்ஸுக்கும் சந்திரனுடைய அயிர்த்ததுக்
 கும் உற்பத்திஸ்தானமாய், மந்தேகர் என்கிற ராக்ஷதர்களு
 க்கு ஜோலிக்கின்ற செந்தியாய், அர்ச்சிராதிபாகிம முக்திமார்க்
 கத்துக்குத் தலைவாசலுமாய், ஸர்வதிஷ்ட பூதனை ஸர்வேச
 வரனுடைய கண்ணில் பிறந்து ஸகல லோகங்களுக்கும் ஒரு
 கண்ணாய், ஸர்வவிதமான அந்தகாரத்தை— ஒழிக்க வல்லதான

* இது ஸ்ரீரங்கத்தில் தை உத்ஸவத்தில் இரண்டாவது நாள் காலை
 யில் நடத்தப்படுகிறது.

மகாதேஜோருபமாய், வேதமயமுமான் துஸூரியமண்டலம். இதன்மத்தியிலே ஸ்ரீமந்நாராயணன் கிரீட ஹார கோபூர மகரகுண்ட ல சங்கசுக்கரங்கள் முதலிய ஆபரணங்களையும் ஆயுதங்களையும் தரித்து, ஹிரண்மயமான (பொன்மயமான) திவ்ய திருமேனியும் சிவந்த ஒளியையுடைய தாமரைப்புஷ்பம்போன்ற திருக்கண்களு முடையவராய், ஸரஸ்வஜாஸனத்தின்மேல் (தாமரைமலர் ஆஸனத் தின்மேல்) வீற்றிருந்துகொண்டு பகிர்முகத்தில் ஸம்ஷ்டி சூரிய சந்திர காந்திகளாலே அண்டங்களில் யாவற்றையும் தெரிசிக்கவெ ளிச்சம் தந்தும், சிருஷ்டியின் ஸம்ரக்ஷண வியாபாரமாய் விளங்கி யும், ஜீவகோடிகளில் சூரிய சந்திரகலாவாசியாய்ப் பிரகாசித்து, அந்த ஜீவர்களுக்கு காலவரையளவும் அததற்கு உரிய சுகானந்த போகங்களையும், தண்டனை அவஸ்தாதுக்கங்களையும் அளித்து, ரக்ஷணஸ்வரூபியாய் இருந்து ரக்ஷித்தருளுவர்.

அன்றியும், எப்படியானால் ஸ்ரீமந்நாராயணன் இந்த ஸூரிய மண்டலத்திலிருந்துகொண்டு பகிர்முகத்திலுடையகிரியில்உதித்து, ஆகாசத்தின் மேலேறி ஒளிவீசி, கமலங்களை மலர்த்தி, ஜீவகோடி களின் ஸங்க்ரஹங்களை நடத்தி, அவற்றக்குஸாகுதியாகி, இருளைவி லக்கி ஸம்ஸ்தவஸ்துக்களையும் விசதமாக்கிப் பிரகாசப்படுத்துகி ருமோ, அப்படியே ஸகலமான ஜீவர்களிலும் ஞானசூரியனாக அந் தர்முகமாயிருந்துகொண்டு ஆதாரபாவதசிகரத்தில் உதித்து, தக ராகாசத்தின் மேலேறி, இந்தரூபங்களாகிற கமலங்களை மலர்த்தி, அவிராசியாய், அஞ்ஞானமாகி அந்நகரத்தைப்போக்கி, எங்கு ம் நேதிப்பியமான உயிர் பரவுகின்ற கிரணகலாபத்தையுடையவ ராயும் விளங்குவார். இப்படி அந்தர்முகமாக உபாஸகர்களிடத் தில் விளங்கும்போது பரிபாகதார தம்மியங்களாலே அவர்களுக் கு அஞ்ஞானமென்னும் இருளானது தனது இருப்பிடமாகிய அவித்யாகுலையில் படையும்; இந்திரிய வியாபாரங்களாகிற அல்லி, ஆம்பல் முதலிய புஷ்பங்கள் முகங்கள் குவிக்கும். ஜீவரூபமாகிய ஹம்ஸமானது மூலாதாரம் முதலிய கமலங்களின் மேலேறி திரி கூடம் என்றும் சிருங்காடகம் என்றும் சொல்லப்படுகிற இடை கலை பிங்கலை சுழிமுனை என்கிற நாடிகளுடைய ஸங்கமஸ்தானமா கிய திரிவேணி ஸங்கமத்தில் வீற்றிருந்து விளங்கும்; மனது என் னும் சந்திரன் பிரமானந்தக்கடலில் மூழ்கும். இப்படி அந்தர்மு கத்தில் ஞானபாஸ்தர மத்தியவர்த்தியாய், ஆத்மோஜ்ஜீவனமார்க் க ரக்ஷணர்த்தமாக விளங்கும் ஸமயத்தையும் இந்த ஸூரியமண் டலாகா உத்ஸவம் உணர்த்துமென்று பெறப்படும். *

* இவ்வுண்மை "தோராமாஞ்சனேயம் முதலாம் ஆச்சவாஸம் தாரக யோக விசாரத்தில்" விவரிக்கப்படுகிறது.

பகிர்முகத்தில் சூரியனுக்குச் சொல்லப்பட்ட காலபேதங்கள் ளாகிய மாலை, கங்குல், காலை, பகல் என்பனயாவும் அந்தர்முகத்தில் விளங்குகின்ற ஞானசூரியனுக்கும் கூறப்படும். எவ்வளவுமெனின் ஞானத்தில் அன்யநாஞானம், விபரீதஞானம், யநாஞானம், தத்பலமான ஸாக்ஷாத்காரஞானம் எனநான்கு பிறிவுகள் பெறப்படுகின்றன. அந்த நான்குபிறிவுகளையும் மாலை, கங்குல், காலை, பகல் என்றும் காலபேதங்கள் மூறையே ராஜஸம், தாமஸம், சத்துவம், சுத்தஸத்துவம் என்பனவற்றால் உணர்த்தும். அவற்றுள் மாலைக் காலமென்பது சுகோத்தரமாய் பதார்த்தங்கள் விசதமாகப்பிரகாசியாமல் யதாபிரதிபத்திக்கு உறுப்பானஸந்தியாகாலம்; பதார்த்தங்களில் அந்யபாபிரதிபத்திக்கு உறுப்பான ராஜஸஞானம் இதுவேயாம். கங்குலென்பது, —பதார்த்தங்கள் ஒன்றும் புலப்படாவண்ணமாய் ஏதேனுமொருகால் புலப்படினும் விபரீதமாகத் தோற்றும்படியாகிய நிமிரோபஹதமான இராக்காலம்; இதுவே ஞாதவ்ய அர்த்தப்பிரகாசமூமில்லாமல் விபரீதப்பிரதிபத்திக்கு ஹேதுவான தாமஸஞானம், காலை(ப்ரம்ஹமுஹூர்த்தம்) என்பது, —ஸத்வோத்தரமாய் இருள் நீங்கி வெளிச்செறித்து வருகிற ப்ராதக்காலம்; இதுதான் பதார்த்த யதாபிரதிபத்திக்கு அங்கமாக நிகழும் சாத்துவிக ஞானம். பகற்காலமென்பது, —பதார்த்தங்களைச் சமுசய விபர்யங்கள் உற விசதமாகப் பிரகாசிக்கூங்காலம். ஸமஸ்தகல்யாணகுண விக்ரஹ விபூதி விசிஷ்டஞான ஸர்வேசுவரனை நன்றாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற சுத்தஸத்துவஞானம் இதுவேயாம். இதனால் ஆத்மநாதம்விசாரத்தால் ஸ்தூல ஸுதுக்ஷமகரணசரீரங்களை அனுத்மாவென்று நீக்கி அபரோக்ஷஞானம் பெற்று ஆசார்ய சிசுருஷைசெய்து அவர் அநுக்கிரஹித்த கிருமந்திரார்த்தத்தைக்கேட்டுமென நித்தயாஸனத்வாரா அபரோக்ஷஞானமடைந்துவிளங்கும் காலத்தில் ஞானஞ்ஞானமிளித ஜீவனுக்கு அஞ்ஞானவிருள் சிறிதுசிறிதாக நீங்கலும், ஞான ஸூர்யோதயமாகும்போது தடாகத்தில் பக்குவமான பத்மம் இராக்காலத்தில் அதோமுகமாக இருந்து ஸூர்யோதயமமாதாப விக்ஷித்த ஊர்த்தவழுகமாதல்போல அதிகாரியான ஜீவனுக்கு இரவையொத்த அஞ்ஞானகாலத்தில் விவேகமென்னும் அஷ்டதபத்தம் அதோமுகமாக விருந்து பகிர்முகப்பட்டிருக்க, சுத்தஸ்வரூப ப்ரம்ஹஞான சூரியோதயமாகவே, அஞ்ஞானாத்காரம்நாசமாகி அதோமுகப்பிரவீர்த்தியுடன் கூடியவிவேகபத்மம் ஊர்த்தவழுகமாக விக்ஷித்து ஆத்மாபிமுகமாக நின்றவிவேக பத்மத்துடன் கூடி அனுபவிக்கிற ப்ரம்மானந்தானுபவ ஸ்திதியாகிய தெசையைப்போதிக்குமென்பர் வேதாந்தியர். விசிட்டாத்துவைநியரோ, இதனை சுத்தஸத்துவமான சொரூபயாதாத்தியக்ஞான

தெசையென்பார். இந்த ஞானபேதங்கள் யாவும் ஆசார்யஹ்ருத யத்தில் முதல் பிரகாணம் 23-வது ஞானையில் “முளைத்தெழுந்த ஸூர்யதுஸ்யயாதாத்மய சரமம்” என்னும் வாக்கியத்திற்குக்கூறிய வியாக்கியானங்களிலும், இரண்டாவது பிரகாணம் 56-வது ஞானையின் வியாக்கியானங்களிலும், கூறியவாற்றால் கண்டுதெளியப் படும்.

இரண்டாநாள இராதநா ஸிம்ஹவாஹனாரோஹணம்.*

பொப்யென விலக்குமித் தனுகாண புவனதி
போகமே தான்தனதெனப்
புகலவரு மாணவ மதங்கொண்ட வாங்கார
போர்க்கரி யடக்குதலினால்,
வெப்ப விர்தியவிலங் காளலா லிமையாத
மேனோக்க மமருணகரினால்,
விபரீத துண்ணிடை போடுகக முறலாற்சுழி
வியன்மலைக் குகையிலல்லால்,
தொய்யலேய் சதவவுணர் விவல்லால் வெண்ணிறத்
துய்ப்பையோ டிலியல்லால்,
தோமிலாப் பெருமைபெறு கண்டாவம்போன்ற
சுத்த சீவன்மனக்கோர்
மெய்யம் சதிட்டான மூர்த்தி நீயேயென
மிருகேந்தர வாகனவிழா
மேவி ரு முன்கோல மிடபாத்தி ரீசுவென
திதயமிசையருள்புகவே.

வ் - ம்:—மிருகுமுனீந்திரர் முதலான பரமரிஷிகள் ஆகமங்களில் * அருளிச்செய்திருக்கிறபடி ஸிம்ஹவாஹனாரோகணம், இரண்டாவதுநாள் உத்ஸவமாகின்றது. இதுவும் வந்ததிகிரம ஸ்திதிக்கோலத்தையே காட்டுமென்பது ஆகம முனீந்திரர் ஆகிய மிருகமகா முனீந்திரரின் துணிபு. ஸிம்ஹம்என்பது மிருகங்களுக்கு அரசனாகியிருக்கிற ஓர் போர் விலங்கு. இதுமிருகங்களுடைய பலபலங்களை

* இத்திருக்கோலத்தைத் திருப்பதியில் கண்டுகொள்க. ஸ்ரீரங்கத்தில் இது மூன்றாநாள் காலை யுத்ஸவமாகின்றமை காண்க.

* வெவஸம்வாயமொகாகாரிகாஹு மெய-
அதிபெஷிவலெ ஸ்ராவெ ஶ்யுமெநு ஶ்யிரா ஹுய |
ஶதாநா மயநாநாடி காராஶ்ய வரடி ஸ்ரவொ |

அறிந்து அவற்றை அடக்கும் சக்தியையுடையது. மும்மதங்கொண்டு திரிகின்ற யானையினது மஸ்தகத்தைப்பிளக்க வல்லது. மேல்நோக்கங்கொண்டு களிப்பது. இடைசிறுத்தொளிர்வது. பருவதகுக்களிலே வாஸஞ்செய்வது. வெண்ணிறங்கொண்ட சரீரத்தை யுடையது, மற்றுமிவைபோன்ற பல லக்ஷணங்களைப்பெற்றுப் பெருமையும் கெம்பிரமும் ஆண்மையும் கொண்டு விளங்குவது. இதனைத்தவத்தால் சிறந்த ஞானிக்கு ஒப்பாக மேலோர் கூறுவர். எங்ஙனெனின், சிங்கமானது எப்படி மிருகங்களிற் சிறந்ததோ, அப்படியே அறிவில்லாமல் மிருகங்களைப்போல் திரிகின்ற மானிடர்களில் ஞானியானவன் அறிவினால் சிறந்தவன். ஏனையோருடைய ஞானஞ்ஞான பலபலங்களை அறிந்து அவர்கள் சன்வயப்படும்படியான மகிமையையுடையவன், ஆண்மதம் காமியமதம் மாயாமதம் என்கின்ற மும்மதங்களையும் மேலிட்டிக்கொண்டு தானல்லாத தனுகரணங்களைத்தானென்றும், தன்னவையல்லாதபுனைபோகங்களைத் தன்னவையென்றும் மதிமயங்கிக்கெருவித்துத்திரிகின்ற அஹங்காரமாகிய யானையை அடக்கியாளவல்லவன். இமையாத மேல்நோக்கமாகிய நிஷ்டானுபூதியில் விளங்குபவன். வேதாந்தவிசாரணையினால் சமுதாயமாகிய இடையையூடுக்கமாக்கிக் கொண்டவன். சுத்ததனதுவஞானத்தையே ஸ்வரூபமாகவுடையவன். ஆதாரபருவதகுசையில் அமைந்திருப்பவன். மற்றுமிவைபோன்ற லக்ஷணங்களையும் பெறுகின்றமையால் ஞானியைத் தவராஜசிங்க மென்று மேலோர் பெருமையால் கூறுவர்.

ஸிம்ஹம்(வலிஹம்)என்னும்சப்தத்தில், ஸகாரத்துக்குப்பந்த
னம் என்றம், ஹகாரத்துக்குக் கெடுத்தல்என்றும், பொருள்படுத்
தி, ஸர்வேசுவரன் தனது அடியார்களுடைய பந்தத்தைப்போக்கி
அவர்களை ஆட்கொண்டு அவர்களுக்கு அதிப்தாதாவாகத் தான் வி
ளங்குகின்றமையால் அவ்விதையோன் சங்கவாஹுரோஹணன் எ
னப்படுகின்றாரென்று பிரகாசமுனீர்திரர் அருளிச்செய்வார் *

இதன் ஸாராம்சம்:—எப்படி சிங்கமானது ஸமஸ்தமிருகங்
களையும் தன்னுடைய வசத்தில் வைத்துக்கொண்டு அவற்றுக்கெல்

* ஸ்ரீமதுவெட்டு - உதவதகூடியாரெய - “வலிஹம்
 அநீத்யுதிவெஸு ஹரெவ-ராமநமோ தஜஸ் | மதூநாம் ஸ்ராமஹ
 ணாத்நாம் ஸகாராம் ஹம்யநம்ஸ்யுதம் மாகாரம்ஹம் திநித்யு
 தம் வலிஹமித்யுநிய்யதெ | அநீத்யுதிவெஸு ராமாஃ மமவா
 நு வலிஹமவய்யுதம் || உதி-

லாம்தான் அரசனாய் துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்ய வல்லதாயும், மகாவலிமையையுடைய யானையையும் சொப்பனதரிசனத்தினாலேயே தலையெடுக்கவொட்டாமல் அடக்கவல்லதாயும், பர்வத்குக்களிலே வாஸம்செய்துகொண்டு சுத்தமான வெண்ணிறத்தாய்மையடைந்த சீரத்தை யுடையதாய், மூரிநிமிர்ந்து மேல்நோக்கமுற்றுக்களிப்படைந்திருக்கவல்லதாயிருக்குமோ, அப்படியே ஆசிரியனால் உபதேசிக்கப்பட்ட அஜபாமந்திரயோகத்தை அமிர்த ஒருவன் அதனை முறைதப்பாமல் அதுஷ்டித்து நிலைநிறுத்திக்கொண்டு, ஸமஸ்த இந்திரியங்களையும் தன்னுடைய ஸ்வாதீனத்தில் நிறுத்தி, அவற்றுக்கு எல்லாம் தானே அரசனாகி, தீயகுணங்களை விலக்கி, நல்ல குணங்களைத் தழுவி, பேராணவ மதத்தைப்பேரில்லாமல் அடக்கி, சுழிமுனையில் அமர்ந்து சுத்தசொபாவனாய், இடைவிடாத மேநோக்கம் எப்போதும் உடையவனாய் இருப்பானாகில், இவன்பெற்றநிஷ்டானுபூதிமேன்மேலும் அபிவிர்த்தியைத் தருமென்கிற உண்மையை “விர்த்தக்கிரம ஸ்திதி கோலமாகிய” ஸிம்ஹவாகுரோகணத்தால் காட்டியருளுகிறான் என்பதாம்.

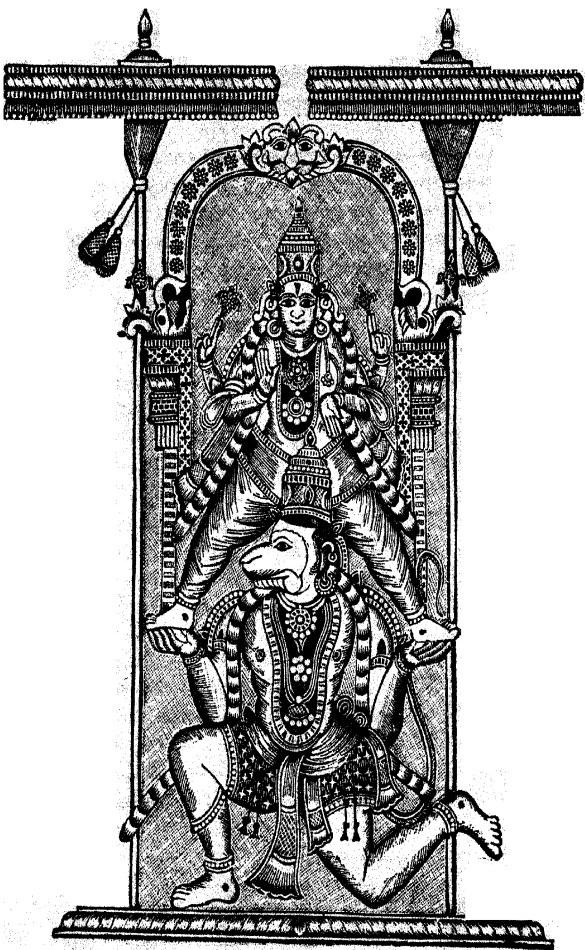
மூன்றாள் காலே

யாளியா ஹனுவோ ஹணம்.*

தனதுசெங்கோண்மைகண்டஞ்சியடி பணிகின்ற
தருவன விலங்கரசனாய்த்
தக்கன வுகத்தலா தனவொழித் தவையெலாந்
தனனியம னத்திருத்தித்
தனகுமொப் புயர்வினறி யிலகு முறைமையினின்று
தவறாது யாளியானை;
தகுரத் தாலதோ முகவாசி பூர்த்துவந்
தனிலாஸறி மகிமுடதனால்
புனிதவை ராக்கியப் போதகுரு விதுவெனப்
போதரு மிதன் பொலிவுகாண்!
பூதலத் தோருமவ் வண்ணமுண்ணின்றுதம்
பொழிபுல னடக்கி நெறியால்
புனிதலரி வாசிதா ரணையரிசு மொழியாது
பூர்த்துளம் பொங்குகவெனப்

* இத்திருக்கோலத்தை ஸ்ரீரங்கத்தில் மூன்றாள் ராத்திரி உதல்வகாண்டம்.

அநுமந்தவாகனரோகணத்திருக்கோலம்

போராளி மீதேமி வருமிறைவ னடிநிதம்
போற்றி யின்பம் பெறுவமே.

வீ - ம். இது வருத்திக்கிரம சங்காரகோலமாம். யாளியெ
ன்பது ஓர் மிருகம். இதற்கு யாளி யானையென்றும் பெயர்.
இது மிருகேந்திரனாகிய சிங்கத்துக்கும் மேலதாய், ஆண்மையும்,
கெம்பீரமும், உபசார்தியும், வைராக்கியமும் அடைந்திருக்கி
ஓர் சிறந்த மிருகம். இதன் பெருமையை அறிந்த மேலோர் இ
தனை வைராக்கியோபசார்தி சாட்சி குருவென்பார். இது மிருக
ங்களில் புஜிக்கத்தக்கது எது, புஜிக்கத்தகாதது எது என்னும்
பகுத்தறிவினையுடையதாய் விளங்கும். அதுபோலவே ஞானியும்
ஸாராஸார விவேகஞானத்துடன் விளங்குவன். அது எல்லா மி
ருகங்களையும் தனது செங்கோன்மையில் அடக்கியாளும தகை
மையையுடையதாம். அப்படியே ஞானியும் ஜெகத்தைத் தன்
வயப்படுத்திக்கொள்வன். அதற்கு ஜெகத்தில் யாதொன்றும்
இணையிலாமலிருப்பதால் மனங்களித்துத் திரியும். அவ்வண்
ணமே ஞானியும் ஜெகத்தில் இணையிலாமையைக்கண்டு பிரமா
னந்தத்தில் சுகித்திருப்பன். அது எப்போதும் முறைபிறழாது
நடப்பதுபோல ஞானியும் முறைதவறாது நடப்பன். அதுதன்
தும்பிக்கையால் சுவாஸத்த மேல்முகமாகக் கொண்டுபோய்ச்
சிரசில் கும்பித்து வைத்துக்கொண்டு விளங்குவதுபோல ஞானி
யும் தும்பிக்கைபோன்ற சுழிமுனை நாடியில் அமைந்து ஊர்த்து
வரும்பகத்தில் நிற்பன். இவ்வண்ணம் விலகாணமான யாளியா
னை வைராக்கியோபசார்தி போதகுருவெண்ணப்பட்டமையால் யா
ளியானையையொத்த ஆன்மஞானத்திற்கு மேலாக விளங்குகிற
பாஞானம் ஞானதீதசொருபமாய் அகண்டாகாரமாய் விளங்குகி
னற உண்மை இதனால் குறிக்கப்படுகின்றதென்பதாம்.

மூன்றாள் இரவு

அனுமந்தவாஹனாரோஹணம்.

இத்தலர் தன்னிலனு மன்பெருமை புகலரிய

தெவருலகி லறியவலரோ!

ஏரார் மருத்தஞ்ச னாதேவி யுறவாடி.

யின்றவ னதன்கருத்தோ

சுத்தகக னாலோ பயபூத வுறவினிற

ரேன்றிடம் மனதென்பரால்

னத்தால் இவ்வுண்மையை விவேகிகள் அறிந்துய்வார்கள். இதனை அந்தரமுகமாக ஆலோசிக்குமுழி, ஆகார பல தேஜஸ்ஸுக்களுடன் கூடி விளங்குவது மனது என்று உணரப்படும். அத்தகைய மனது அஞ்ஞானத்தால் சஞ்சலத்தை அடைந்து குரங்கினது சுபாவத்திற்குச் சமமாக விளங்குகின்றது, எப்படி குரங்கானது இடைவிடாத சேஷ்டைகளையுடையதும், இருந்தவிடத்திலிருக்காமல் ஓடித்திரிவதும், ஒரு கிளையிலிருந்து வேறோர் கிளையில் தாவுவதும், பிடித்த பிடியை விடாததுமாயிருக்குமோ, அப்படியே மனதும் எண்ணுத எண்ணங்களை எண்ணிக்கொண்டு ஸதாசேஷ்டைகளை உடையதாயும், ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி நிற்கும்போது அதனை விட்டு வேறொரு விஷயத்தில் வேகமாய்ப் பாய்வதாயும், பலவகையான எண்ணங்களால் பலவிஷயங்களில் திரிவதாயும், தனக்கு இஷ்டமான விஷயம் ஏதாகிலும் நேரிட்டால் அதனைப் பிடித்தபிடி விடாததாயுமிருக்கும். ஆகையால் மனதானது குரங்குக்கு உவமையானமை ஸர்வஸம்பிரதிபன்னமேயாம். “மனவாமனுஷ்யாணாம்காரணம்பந்தமோக்ஷயோ:” என்று பகவத்கீதையில் கூறிப்படி, பந்தம் மோக்ஷம் என்னுமிரண்டிற்கும் மனதே காரணமாகின்றது. இதுவே நமக்குச்சத்தருவாயும் மித்தருவாயு மிருக்கின்றது. எப்போது மோக்ஷமார்க்கத்துக்கு உதவியாகின்றதோ, அப்போது மித்தருவென்றும், எம்போது பந்தமார்க்கத்திலிழுக்கின்றதோ, அப்போது சத்தருவென்றும் அறியப்படுகின்றது. ஆதலால் இதன் சுபாவத்தை அறிந்தவர்கள் இதனைக் குரங்குக்குச்சமமென்று கூறுவார்கள். ஆஞ்சனேயரானவர், சுபாவத்தில் குரங்கானபோதிலும் மற்றைக்குரங்குகள் போலாகாமல் பிருகுமுனிந்திரா கூறுகிறபடி பக்தியிற்சிறந்த ஆகார பல தேஜஸ்ஸுக்களையுடையவராய் விளங்குவதுபோல, குரங்கினது சுபாவத்தையடைந்திருக்கிற மனதானது பக்திமார்க்கத்துக்கு உதவியாய், பக்திசம்பந்தமான ஆகார பல தேஜஸ்ஸுக்களுடன் கூடி விளங்குவதை நோக்கி அனுமாருக்குச் சமமாகச் சொல்லப்படுகிறதென்பார்.

ஆஞ்சனேயரானவர் அஞ்சனாதேவியாருக்கும் வாய்பகவானுக்கும் பிறந்து ஓர் வடிவினையுடைவராதல் போல, மனதானது ஆகாசவாயுக்களின் ஸம்மேளனத்தால் பிறந்து, சத்தஸத்துவ ஆகார பல தேஜஸ்ஸுக்களைப்பெற்று, பக்திமார்க்கத்துக்குப் பெரிய ஸாதனமாய், மோக்ஷோபாயத்துக்குத் தக்கதுணையாய் விளங்குகின்றமையால் மனதின் காரியமாகிற பக்தியையே ஆஞ்சனேயரென்றும், அந்தப்பக்திக்குப் பலரூபமாய் விளங்குகிறவர் ஸர்

வேசவரனே யென்றும், இந்த உத்ஸவவியாஜத்தால் காட்டிய ருளுகிறதாக பிரகுமுனீந்திரரின் திருவுள்ளம். அஞ்ஞானக் குரங்குகளின்காரியம் சேஷ்டையாகவும் ஆஞ்சனேயரின்காரியம் பக்தியாயுமிருத்தல் எப்படியோ, அப்படியே ஞானஸம்பந்தமான மனதின்காரியம் சுகத்தைத்தருகின்ற பக்தியாய்த் திருக்கும். ஆகையால் இந்தமனது துயரத்தைத்தரும்போது கேவலகுரங்குக்கும், சுகரூபமான பக்தியைத்தரும்போது ஆஞ்சனேயருக்கும் சமம். தொடர்புடையார் மாட்டுச்செல்வதாகிய மனநிகழ்ச்சியே பக்தி யென்கிற அன்பு. அது மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என நான்கு வகைப்படும். அரக்கானது வெய்யிலின் முன்னிருந்து வெதும்புதல் போல்வது மந்ததரபக்தி. மெழுகானது வெய்யலுக்கு எதிர்ப்பட்டபோது உருகுதல் போல்வது மந்தபக்தி. நெய்யானது சூட்டுக்கு இளகுதல் போல்வது தீவிரபக்தி. தைலமானது சிறுதும் இடையறாமல் ஒழுகுதல் போல்வது தீவிரதர பக்தி. தான் என்பதும் தனது என்பதும் நீங்கி வசமழிந்து பரவசப்பட்டிருப்பதே பக்தியென்கிற அன்புக்கு லக்ஷணம். குரபத்மன் இறந்தானென்று கேட்டமாதிரத்தினாலேயே அவன் மனைவி பத்மகோபகை வசமழிந்து உயிர்துறந்ததனால் * உத்தம அன்பு தெளியப்படும். இரங்க ஆணும் பெண்ணும் இணைபிறியாத அனலில் பறவையுஞ் சான்றும். நாயகனோடு இறந்தார் சொர்க்கஞ் சேருவவென்று நாயகன் தேகவிழையாகமாரும்போது நாயகி சுகமனஞ்செய்வது மத்திமம். இவ்விரண்மில்லாதது அதமம். இப்படி நாயகியானவள் நாயகனுடைய பெயரைக் கேட்டவுடன் வசமழிதல் உத்தமமும், அவனைக்கண்டவுடன் வசமழிதல் மத்திமமும், அவனைக்கூடினபிறகு வசமழிதல் அதமமுமாம். அவ்வாறே பக்குவமான ஜீவாத்மா ஆத்மநாயகராகிய பகவானுடைய பெயரைக்கேட்டவுடன் வசமழிதல் உத்தமபக்தியும் அவரைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் மத்திமபக்தியும், அவரைக்கூடினவுடன்வசமழிதல் அதமபக்தியுமாம். நாயகனது பெயரைக்கேட்டவுடன் வசமழிதலாகிய தலையன்புடைய நாயகிக்கு அது கேட்பதும் காண்பதும் நிகழ்ந்தவழி, முறுகிவளருகின்ற அன்பின் பெருக்கம் இப்படிப்பட்டதென்று கூறுதல் கூடாததுபோல, ஆன்மநாயகராகிய ஸர்வேசவரனுடைய திருநாமத்தைக் கேட்டபோது வசமழிகின்றவர்களுக்கு அவரைக் காணுதலும் கூடுதலும் நிகழ்ந்தவழி, முறுகிவளர்கின்ற தீவிரதரமான பக்தியின் பெருக்கத்தை இத்துணைத்தென்று கூறுதல் கூடாதன்றோ! தீவிர

6
 ரை
 வுடன்
 டவுடன்
 பதும் கா
 டுக்கம்

சந்திரமண்டலாந்தரீக்தே திருக்கோலம்

தரமான உத்தமபக்தியே அத்துவித நிலையை விளக்கும். அத்தகைய பக்திக்குச் சித்தவிருத்தி நிரோதமும், தைலதாரையைப் போல இடையறாத தியானமும் வேண்டுமாகையால் ஆன்மஞான பிவிர்த்தியின் பொருட்டுச்சகலேந்திரிய ஜெயத்துடன் இடையறாத பக்திப்பெருக்கை அடைந்தவர்களுக்குப் பகவான் பலரூபமாய் விளங்குகின்றார் என்னும் உண்மையை அனுமந்தவாகனரோகணத்தால் பரமபதியானவர் காட்டியருளுகிறாரென்பதாம்.

நாலாநாள் காலை உத்ஸாவம்

சந்திரப்பிரபாகாரசேர்வை. *

காமமுத லாயவறு பறவையார்ப் பழியவுங்
கருது தேகாபிமானக்
கதிரவன் மறையவிந் தியகமல முகினிதங்
காட்டி நித்திரைகொண்டிட,
நேமநிர் மலமான தச்சகோ ரங்கண்டு
நிகழாவல் வெம்மைதணிய,
சிகரிலான் மாகார வ்ருத்தி கைரவநிசய
நேசித்து வாய்மலர்ப்ப,
வமமேய் விஞ்ஞான விண்மீன் விளங்கலோ
டியலு மருடெருணைகணத்
நினைபகல வும்பரபஞ் சாதீத நினைவாய
விரவுவர விதயவான்சிற்
சோமவட்டத்ததிட் டானசீர் மூர்த்தியாய்த்
தோன்று மெம்மானருளிவண்
தோமிலாச் சிகரமணி வடவேங் கடத்துளே
தூய வெழிலுலவுமாதோ.

வி - ம். முதல் மூன்றுநாள் உத்ஸவங்களால் வ்ருத்திக்கிரம ஸ்ருஷ்ட்டியின் உள்விவரம் காட்டப்பட்டது. லக்ஷ்மீ தந்தி

* ஸ்ரீரங்கம் தைஉத்ஸவத்தில் இது நாளாநாள்காலை உத்ஸவமாகவும், காஞ்சிபுரத்தில் நாலாநாள் இராத்நிரி உத்ஸவமாகவும் நடத்தப்படுகின்றது.

ரம் † என்கிற ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர னூலில் கூறியபடி பகவான் தமது சக்திவிசேஷத்தால் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்காரம், திரோதானம் அனுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிர்த்தியங்களை எப்படி நடத்துகின்றாரோ, அப்படியே ஜீவனும் பஞ்சகிருத்தியங்களை நடத்துகின்றான் என்றும், அவற்றுள் விஷயங்களைப் பற்றுகின்ற சித்தவிர்த்தியைச் ச்ருஷ்டியென்றும் விஷயங்களில் பற்றுண்டாகித் தடிப்பேறிய சித்தவிர்த்தி ஸ்திதியென்றும், விஷயங்களில் செல்லாமல் மறுத்து ஒடுங்கியிருக்கும் சித்தவிர்த்தியைச் சங்காரமென்றும் தத்துவ விக்ரமர்கள் கூறுவார்கள். ஆகையால் ஆக்தமஞ்ஞாபிவிர்த்தியின்பொருட்டுப் பற்றுகின்ற சித்தவிர்த்தியே ஸ்ருஷ்டியாகும். அந்த ஞானம் தடிப்பேறும்படி அதில் நிலைபெற்று நிற்கின்ற சித்தவிர்த்தியே ஸ்திதியாகும். அதனைத் தடுக்கின்ற விரோதவிர்த்திகளை மறுத்து அந்த ஞானம் தனக்குள்ளேயே ஒடுங்கிநிற்கச் செய்வது சங்காரம். இப்படி ஆக்தமஞ்ஞாபிவிர்த்தியின் பொருட்டுச் செய்யும் ச்ருஷ்டியில் உள்ள க்மமாகிய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம் ஹாரங்களை முதல் மூன்று உதஸவங்களால் காட்டி, நடு மூன்று தினங்களின் கிருத்தியமாகிய ஸ்திதி காரியத்தைப்பிரகாசிப்பிக்கத்துடங்கி, அதில் முதலாவது கிருத்தியமாகிறஸ்திதியின் ஸ்ருஷ்டியைச் சந்திரப்பிரபா திருக்கோலத்தால் காட்டியருளுகிறார்.

வ்ருத்திக்கிரம ஸ்ருஷ்டியில் ஸ்திதி காரியத்துக்கு எப்படிச் சூரியமண்டலம் சாதனமாகின்றதோ, அதுபோலவே விர்த்திக்கிரம ஸ்திதியில் செய்யவேண்டிய ஸ்ருஷ்டி காரியத்துக்குச் சந்திரமண்டலம் சாதனமாய்வின ற்குகின்றது. உலகத்தில் எகலமும் சந்திரனுடைய அமுதகிரணத்தால்தழைக்கும். இவ்வுண்மை “தமம் ம்ராதந் பராயமவஹி” என்னும் சுருதியில் ஓஷதிகள் யாவும் சந்திரனை நோக்கி “ஒ ராஜனே உன்னுடைய அமுதகிரணத்தால் நாங்கள் உயிர்பெற்று வாழ்கின்றோம்” என்றுகூறியவாற்றாலும், இக்காலத்து யுக்திவாதிகள் (Scientists) கூடும் ஏதுக்களாலும் ஸர்வஸம்பிரதிபன்னமேயாம். இப்படி சக்ஷணருபியாகிய சந்தி

† ஸ்ரீவாங்குராத்திர மகாத்மியே நம: “வியதெவ்வக்ய க்ரோதிஜீவொயெவிக்ரோதி யாவூதிநீபுவலீதாவெளஸ்ய ஷிஸாகயிதாவொயெயி லகியபாவீஷயெதது லாஷிதி: வரிகிதபுருஷ: | மஹீகாவீஷயாவெராஸ்யவிராவோதக்ய ஜீவ்யக்யா | லஸம்ஹீதிஸராவோதகா கக்யஸாஜீவிராவ டெடி | தவிரஸநாதிராவாவோதகா மஹீகாவீஷயாவக்ய: | உத்யாடி

ரனுக்கும் சூரியனே காரணமென்று சூரியப்பிரபா உத்ஸவத்தில் முன்னமே விவரித்தோம். இங்கு ஸ்திதிக்காரியத்தில் முதல் கிருத்தியமாகிய ஸ்ருஷ்டியைச் சூரியன் மறைந்துநின்று (திரோபாவத் தையடைந்து) சந்திரன் மூலமாய்த் தானே செய்கின்றமையால், சந்திரனை நான்காவது உத்ஸவத்தில் எடுத்துக் கூறியவாறென்று இதனால் அறியற்பாலதாம். இப்படி ஸூரியசந்திர உத்தியகத நிலையாலே ஞானாக்கினிப்பிரகாசமாய் விளங்கி அண்டமண்டல மெங்கும் பிரகாசிப்பதற்கு முறையே பகலிலும் இரவிலும் உஷ்ணசீதளப்பிரகாசங்களை விசியும், அதனால் யாவற்றையும் தெரிசிக்க வெளிச்சம் தந்தும், ஸ்திதியாகாரமாய் விளங்குவதுபல்லாமல், சரீரத்திலே அந்தர்முகமாயிருந்துகொண்டு கலாஞானஸூட்ச்ம உஷ்ணசீதளங்களாகிய சூரியசந்திரப்பிரகாசமாய் விளங்கியும், இடைகலை பிங்கலை சுழுமுனை யென்கிற சூரியசந்திர கலாவாசியாய் நின்றும், காலாந்தம் வரையில் அவ்வான்மாக்களுக்கு உரியசுக போகங்களை அளித்ததும் நிற்பர் எனலும் உண்மைபெறப்படும.

அந்தர்முகத்தில் சரீரத்தில் சந்திரன் விளங்குகின்ற தன்மையையும் சிறிது கூறுவாம்,—சூரியன் அஸ்தமித்தபிறகு உண்டாகும் சந்திரோதய காலத்தில் பறவைகளுடைய ஆரவாரம் அடங்குவதும், தாமரைமலர் முகம் குவிப்பதும், கைரவம்லர் முகம் மலர்வதும், சக்கரவாகப்பறவை ஆணுட பெண்ணுட இணைநிலைபுதும், நட்சத்திரங்கள் துலங்குவதும், சகோரப்பகதி ஆனந்தம் அடைவது, சந்திரிகை எங்கும் பரவுவது, உஷ்ணம் தணிவதும், குளிர்ச்சியுண்டாவதும், ஆனந்தம் ஜெனிப்பதும் எப்படியோ, அப்படியே ஸ்வரூப ஸாதார்த்தகார ஞானமாகிய சூரியப்பிரகாசத்தின் சரம தெசையான பருஷார்த்த ஞானமாகிற * சந்திரமண்டலம் சேதனங்களுக்கு அயக்னஸித்தமாயும் † பகவத் பிரஸாதமாயும், ஆஹ்லாதசரமாயிருக்கும். இது ஞானத்தின் பிரகாசாதிசயம் மாத்திரமே சொல்லப்பட்ட சூரியனைப்போலாகாமல் ஞானத்தினுடைய யதார்த்தமான அவஸ்தையில் பரவசப்படுகின்ற

§ ஐ. மஹாஹிதாயாம் “ஸிதீஷ்யதே”

* ஆசார்ய ஹ்ருதயம். † சரமாவதியான பருஷார்த்த ஞானத்தைச் சந்திரமண்டலமென்பார்கள். ஆசார்ய ஹ்ருதயம் முதல் பிரகாசம் 23வது சூர்ணியிலும் இரண்டாம் பிரகாசம் 57-வது சூர்ணியிலும்கண்டுகொள்க. “சந்திரனை திருஷ்டார்த்தமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்த தமக்குப் பகவத் ப்ரஸாதமாகையாலும், அந்தக்ஞானத்தான் ஆஹ்லாதசரமாயிருக்கையாலும்” என்னும் அவற்றின் விபாக்கியானத்தாலும் கண்டுதெளிக.

போக்கியதைகளாகிற முடிந்த அவஸ்தைகளைப் பீரகாசப்படுத்
தும், எனவே, பிரணவத்தில் பிறந்த ஸ்வரூப யாதாத்தியத்துவத்
தாலேமத்திம சரமபதங்களிலே உதிக்கும் பாரதந்திரியமும் போ
க்கியதையுமாகிற சரமங்கள் பிரகாசமாகும். ஞானதேசையில் அ
துவே மேலாகவிளங்கும் ஆகையால், அந்தஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்நீர
ஞானம் சந்திரனுக்கு உவமையாகக்கூறப்பட்டமைகாண்க. அந்
ததைய சந்திரமண்டலம் உதயமாகும்போது ஸ்வாதந்திரிய ஞான
மாகிய சூரியன் மறைவதும், அரிஷ்டவர்க்கங்களாகிய காமக்கு
ரோதங்கள் முதலானபறவைகளின் ஆரவாரம் அடங்குவதும், ஸ
லயவிசேஷப கஷாய ரஸாஸ்வாதாதிகளாகிற கமலங்கள் முகக்
ம்புவதும், வித்தைஅவித்தைஎன்கிற சக்கரவாகபட்சிகள் புணர்
ச்சி நீங்குவதும், விஞ்ஞானமாகிற நட்சத்திரம் துலங்குவதும்,
பரபக்தி பரமபக்திகளாகிறசகோரப்பட்டிகள் களிப்படைவதும்,
விவேகமாகிறநிலவு எங்கும்பரவுவதும், ஆசையாகிறமெம்மானம்
மறைவதும், தத்துவ வேத்தர்களுக்கு அனுபவவேத்தியங்களே
யாகும். இப்படிப்பட்ட அந்தர்முக சந்திரமண்டலதேரிசனத்தையு
ம், அதனால் அடையும் ஆனந்தத்தையும் எப்போதுபெறுவமோ!
என்று மேலேர் வேண்டாநிற்பர் எங்குனமெனியு:—

“நீணிலா முற்றத்து நின்றீவள் கோக்கினாள்
காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்” *

“விண்ணவன் தாளென்னும் விரிகிலாமண்டவத்தில்
தண்ணீரருந்தித் துளாவொழியதெந்நாளோ”

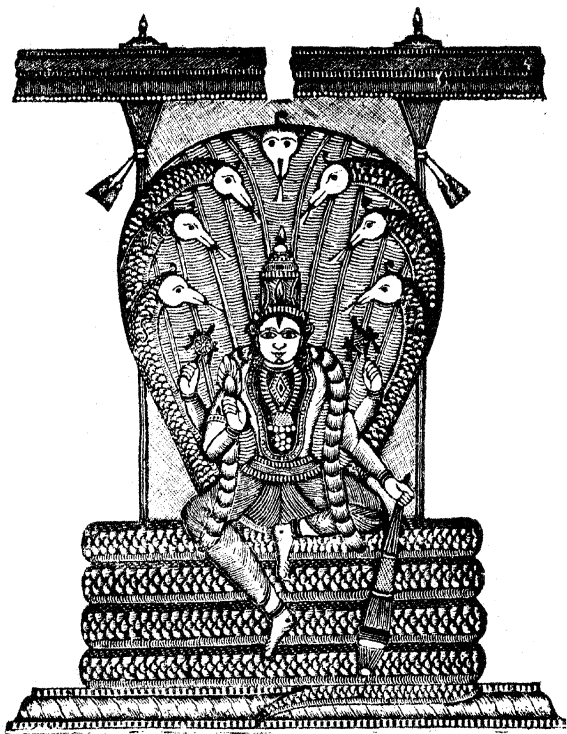
விண்ணார் நிலவுதவழ் மேடையிலெல்லாருமுற
மண்ணைவிட்டிலென்னைவைத்ததென்னை எபங்கிளியே!"

பு. ஜி. வ. ரஸாஜி ராஜா உறு. உறு. சொ. உறு. சொ. உ. கா. ந. ஜ. நா. ந. +

என்று சான்றோர்கள் ஏதகண்டமாகக் கூறுமாற்றால் கண்
டுதெளிக. இப்படி யாதொரு ஓனாம் புருஷார்த்தப் பிரகாசமாய்
விளங்குமோ அதுமேன்மேலும் அபிவிருத்தி யாகும்படியான வி
ஷயத்ஸதச் சந்திரமண்டல உத்ஸவத்தால் பகவான் காட்டியருளு
கின்றாரென்பது உத்ஸவத்திற்கு அந்தரார்த்தமாகக் கொள்ளத்த
க்கதாம்.

†பாரதத்திரியமும் போக்கியதையும்பிற சரமங்கள் என ஆசாரம் ஹிருதயம்.

* திருமங்கையாழ்வார். † தாயுமானவர் ‡ விஷ்ணுபுராணம்

சேஷவாகனரோகணத்திருக்கோலம்.

நாலாநாள் இரவு சேஷ்வா ஹரோ ஹணம்.

நினைவாதி நித்திரையி னீராக யிடையறா
நின்றிலங் கிசிவதெது மேல்
நிலநீ ரனன்மருத் தாகாய மிந்திரிய
நிகர மழிவுற்ற தறுவாய்
நனவுட னொளிர்வதெது நாடுஞ்சமுத்தியிலு
நாச மெய்தாததுமெது,
நவிலுமத் தெசையொழிந் தப்பாறு மழியாது
நலமிக்க மின்னுவதெது,
கனிவுற ப்ரத்யபிஞ் னைப்பெயர் புனைந்தது,
கால த்ரயத்துமுளதாம்;
கனோகொண்டு சேடித்த நிலைமையா லதனையே
கருதுமுழி சேடனென்பார்,
வனைமிகு மதற்கதிட் டானனிறை யோனிந்த
வகைநாக வகவிழவினல்
மாண்புபெறு மதுவறிந் திடபகிரி நாதனடி
வாழ்த்தி நற்கெதிபெறுவமே.

வி - ம். முதல் மூன்று உத்ஸவங்களால் ஸ்ரீஹரியினல் செவ்வப்படுகிற விருத்திக்கிரம ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிசங்க்ஷரங்கள் விவரிக்கப்பட்டன. இப்போது இந்த விர்த்திக்கிரமத்தில் அவர் செய்வவேண்டியவைகள் எல்லாவற்றையும்செய்து முடித்துவிட்டமையால் இனி அவருடைய கிர்ணயப்படியே எல்லாம் நிலைபெற்று நடந்துவருமென்று திண்ணங்கொண்டு அவற்றிலிருந்து தான் திரோபவித்து போகசக்தியுடன் கூடி ஸுகிந்திருக்குங் காலத்தை நான்காவது நாள் உத்ஸவமாகிய சேஷ்வாகுரோகணத்தால் காட்டியருளுகிறார். அதாவது,—

சேஷன் என்பதற்குச் சேடித்துநின்றது என்று பொருள். வசலமும் அழிந்துபோய்விட்ட காலத்தில் அழியாமல் மிச்சமாப் இருப்பது எதுவோ, அதுவே சேஷன் என்று சொல்லப்படுகின்றது. அதனையே ப்ரத்யபிக்கினை † என்பார். இதுவே நன

* இந்தவாகனம் காஞ்சிபுரத்தில் காலாகாள் காலே உத்ஸவமாக நடத்தப்படுகின்றது. இசனைத் திருவரங்கத்தில் ஐச்சாநாகாலையில் நடத்துவார்கள்.

† ப்ரத்யபிக்கினை = ப்ர க்ருணிஜா Humanseif Consciousness.

வு கனவு சுழுத்தி முதலான அவஸ்தைகளிலும் நீங்காமல் இருப்பது. நித்திரையிலிருந்து எழுந்ததுமுதல் மறுபடியும் நித்திரை கொள்ளும் பரியந்தம் ஸகல ஜீவர்களிடத்திலும் விடாமல் அதுசரித்துக்கொண்டிருப்பதும், நிலம் நீர் தீ கால் வாணிபஞ்சபஹாபூதங்களும், சப்தஸ்பரிசுருப ரஸகெந்தங்களாகிய டஞ்சு ஸஞ்சுமபூதங்களும், சுரோத்திரம், தொக்கு, சக்சு, ஜிஹ்வை, கிராணம், மனதுமுதலிய இந்திரியங்களும் அழிந்துபோய்விட்டகாலத்திலும் அழியாமல் நனவுமாத்திரமாய் விளங்குவதும், ஜாக்கிரத்சொப்பனங்கள் இரண்டும் நீங்கிச்சுழுத்திவந்து அடைந்தபோது எல்லாம் ஒழிந்துபோயினும் தனக்குமாதிரி எப்போதும் நாசமில்லாததும், சுழித்திதசையும் ஒழிந்து துரியம்வந்து அடைந்தகாலத்திலும் கெடுதியை அடையாததும், எக்காலத்திலும் நலம் மிக்கதாய் விளங்குவதும், இதுவேயாம். இதுதான் ப்ரத்தியபிக்களை என்னும் பெயரையுடையது. இப்படி எல்லாம் ஒழிந்தவிடத்திலும் தகரா மாதிரம் அழிலையடையாமல் நிற்கும் நிலைமையால், சேடனென்று சொல்லப்படுகின்ற இதற்கு அனந்தனென்று மற்றோர் நாமமுமுண்டு. அகாரத்தினால் விஷ்ணுவையும், நகாரத்தினால் ருத்திரமாததியையும், தகாரத்தினால் ப்ரம்ஹ தேவனையும், குறி+குமாயையால் இவ்வெழுத்துகள்கடி அனந்தன் எனப்படுகின்றதென்று, எல்லாம் ஒழிந்தபின்னர் தான் மாதிரம் சேஷித்திருப்பதால் சேஷனெனப்படுகின்றதென்றும், அப்படிச்சேஷித்துவிளங்கும்பொருளை யாகொரு ப்ரம்ஹம் அதிட்டித்துக்கொண்டு விளங்குமோ அதுவே சேஷமாகுதல்தின்மீது ஆரோஹித்தநிற்கும் ப்ராபிராருள் என்றும், அப்ப்ரமாத்மாவே அந்சச்சேஷவஸ்துவத்தனக்குப் பேசுகச்சக்தியாகவுடையவராய் திரோபாவகிருத்தி மடைந்து விளங்குகிறதென்றும், பிருகுமுனீ திராகுறுவர். * அதுவமல்லாமல் யோக சாஸ்திரங்களில் கூறப்படுகிறசில அநுபவங்களைக்காண்டு விசாரிப்போமாகில் இதன் உண்மை வேறொரு வகையாலும் அறியப்படுமா. எப்படியெனின்:—

* ஸ்ரீதிகாவொஹவஸஸௌஷ்டொ மொரீநெ மொம வாநஹரி | மொம ஸதூஸஸாயுத ஸ்ரெஷவீஸெஸுவா ஸநீ | ஸகாரஸவிஷுரிதூஹு: நகாரஸாநு ரஸவிணு தகாரஸ ஸஹுதூஹு: ஸநுஸுஷுடாஹுதடி | தஸு) ஸெஷிதபூரஹுஸஸுஸாஸஸெஷெவகஷுதெஸநதொடி பிடுயெத வஸஷவசு தஸுபு காஸுதெ || ஸுவொ ரஸவத மனாஹுதிவ படுமூஷுதெ || தாடி

சரீர மத்தியஸ்தானமாகிற குதஸ்தானத்திற்குக்கீழே முக்
கோணவடிவாகிய சக்கரம் ஒன்றுண்டு. அதற்கு மூலாதாரம் எ
ன்று பெயர். அந்த மூலாதாரம் முதல் ஸஹஸ்ரார சக்கரம் வ
ரையில் ப்ரம்ஹதண்டி என்கிற பெயரையுடைய முதகெனும்பு
ஒன்றுண்டு. அது அஸ்திகளுக்குக்கெல்லாம் ஆதாரமுடையது. மூ
லாதார சக்கரத்துக்குமேல் அந்த அஸ்தியில் குக்குடாண்டம்
போல நாடிசக்கரமிருக்கும். அதற்குமேல் இலிங்கஸ்தானத்தில்
ஸ்வாதிஷ்டான சக்கரம். அதற்குமேல் நாபிஸ்தானத்தில் மணி
பூரக சக்கரம். அதற்குமேல் ஹ்ருதயத்தில் அனுகத சக்கரம்.
அதற்குமேல் கண்டஸ்தானத்தில் விசத்திசக்கரம். அதற்குமே
ல் புருவமத்தியில் ஆக்ஞாசக்கரம். அதற்குமேல் சக்திசக்கரம்.
அதற்குமேல் வியாபினீ சக்கரம். அதற்குமேல் ஸமனீசக்கரம்.
அதற்குமேல் உன்மனீசக்கரம், அதற்குமேல் ப்ரம்ஹரத்திரம். இ
துவே துவாதசார்தம். இதனிடத்து ஸஹஸ்ரார சக்கரமிருக்கி
றது. மூலாதாரம் முதல் ப்ரம்ஹரத்திரம் வரையில் வியாபித்தி
ருக்கிற ப்ரம்ஹதண்டியானது கீழும் மேலும் வெட்டப்பட்ட மூ
ங்கிலைப்போலவும் *தந்திகளுக்கு மூலமாயிருக்கிறவீணைத்தண்ட
ம்போலவும் எல்லா நாடிகளுக்கும் மூலமாயிருக்கும். இந்தப் பிர
மதண்டியின் கீழ்பு னையில் மூலாதார சக்கரத்திலிருக்கிற முக்கிய
கோணமாகிய மத்தியத் திரிகோணத்தில் குண்டலினியெனனும்
பெயரையுடைய ஓர் சக்தியுண்டு. இந்தக் குண்டலினி உளர்த்
துவ குண்டலினி, அதக்குண்டலினி அல்லதுமூலகுண்டலினி யெ
ன இருவகையாய்விளங்கும். அது மூலாதாரத்தில் இருக்கும்போ
து மூலகுண்டலினியென்றும், மூலாதாரத்தில் விளங்கும்போது
உளர்த்துவ குண்டலினியென்றும் பெயர்பெறும். இது ஜீவனெ

* குண்டலினியைக் குறித்து உபபிடதங்கள் விசதமாகக் கோ
ஷயாகிர்த்தம். அவைவருமாறு:—

ஹிண்டாநாடி ஹோலிம்மலிஷா மூகீ திகெதநாடிஷெ
ஹம் விஜ்ஜாமயம்பொகூலியிஷம் வஸுபுஷெஹிநாம் | மூஷ
கெபூராதாராஷஸூலிஷாயார தி கொணகம் | சிவஸுஜீ
வரூபஸுஜ்ஜாமக்யுபுஷகெத | யசு கூம்வலி நீநாபே
நாஸகிஷேஷி தாலிஎன்றுபோசகிகோபகிடதம்ம் அத்யாயத்
திலும், கூதேவஸுபுஷவகூஷாஜிநாயீவசு வுகிணய்யடி ஹோ
யாபுஷிகொணஸூலாஸுஷாஹோபாடிஸாஜ்ஜமா | ஹோயாபுஷ
ஹவஸாஹாஸுஜ்ஜநாபீதிலாஸுதாலிஎன்று ஷே உபகிடதம்
4-வது அக்தியாயத்திலும் கண்டுகொள்க

ண்டலிச் சக்தியினுடைய விரிவு ஒடுக்கங்களே பிரபஞ்சத்தின் தோற்ற ஒடுக்கங்களாம். இதுவே ஞானோதய ஸாதனமாகிய ஸ்ரீஷ்டம் என நாமுடைய மறைத்து நிற்பது. பசுவான் இதனைப் போகசக்தியாக வுடையவராய், திரோபவ கிருத்தியராகின்றார் என்பதாம்.

ஸாரம்மீ:—இந்த நான்காவது தினத்தில் நடக்கும் சேஷ வாகன உத்ஸவத்தால் ஸ்ரீஹரியினுடைய வருத்திக்கிரம திரோபாவகோலம் உணரப்படுகின்றதென்று இதுவரைக்கும் விரித்துரைத்தோம். ஆசாரியனையடைந்து அஜபாமந்திரயோக நிஷ்டையை அடைந்தவன் அந்த முறைமையை நழுவவிடாமலகெட்டியாகப் பிடித்து விர்த்திசெய்து ஸம்பூரணமாக்கி பேரானந்தத்தில் சுகித்திருக்கும் தருணத்தை, அந்தர்முகத்தில் அறிப்படுத்துகிற வருத்திக்கிரம திரோபாவமாம்.

ஐந்தாநாள் கால

பல்லக்கில் மோகினிவேஷம் என்கிற

நாச்சியார் திருக்கோலம்.

யாதொன்று சித்திர விசித்திரப் பிரபஞ்ச
மாயவடிவாகியுளதாம்,
யாதொன் றெழிற்சுரா சுரவிகக நரவிலங்
காதியுட லாகிவென்றும்,
யாதொன் றுயிர்க்கெலா மறியாமை யாகியே
யறிவினை மயக்கவலிதாம்,
யாதொன்று தனமோக விலையப பட்டிழலு
மறிவிலார்க் கோ ரிழுக்காம்,
யாதொன்று பகவனரு ளாலன்றி யெஞ்ஞான்று
மவரவ ரெதிர்க்கவரிதாம்,
யாதொன்று மற்றுமுள விபரீத வேதுவாம்,
அது சடப்பிரகிருதிகாண்!
யாதொன் றிலங்கவெழி லிதயபரி பாகத்தி
லமலகிற் பிரகிருதியாய்
யாதொன் றுயிர்க்கருளு மதுநாச்சி யார்கோல
மாமது வறிந்துய்வமே!

வி - ம். இவ்வாறான க லையில் பகவான் நாச்சியார் வேகத்
தைப்பட்டு பலவக்கின்மீது சேர்வைதந்தருளுவர். இந்தத்திரு
க்கோலத்தைப் பாண்டியநாட்டு ஸ்தலங்களும் சோழநாட்டுத் தல
ங்களும் தவிர, தொண்டமண்டலத்தில் காஞ்சிபுரத்திலும், திருப்
பதிலும் வேறு சில வடநாட்டு ஸ்தலங்களிலும் காணலாம். இ
தனை விரித்திக் கிரம அனுக்கிரககோலமென்பார். பகவானுக்குப்
போகோபகரணமாகிய பிரகிருதி சித்திரபிரகிருதி எனவும், அசித்
திரபிரகிருதியெனவும் இரண்டு வகைப்படும். ஸக்தமீதந்திரம் * எ
ன்கிற பஞ்சராத் திர சாஸ்திரத்தில் சொல்லுகிறபடி, பகவான்
இந்தப் பிரகிருதியைக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹார, தி
ரோகான, அனுக்கிரகங்கள் என்கிற பஞ்ச கிர்த்தியங்களையும் நட
த்துகிறார் என்பார். யாதொன்று சித்திர விசித்திர ரூபமான பிரப
ஞ்சவடிவாயிருக்கின்றதோ, யாதொன்று தேவர், மனுஷ்யர், பசு,
பக்தி, மிருகங்கள் முதலாகிய சரீரரூபமாய் விளங்குகின்றதோ,
யாதொன்று ஜீவகோடிகளிடத்தில் அஞ்ஞான ரூபமாய் ஞானத்
தை மறைத்துக்கொண்டிருக்கிறதோ, யாதொன்று தனதுமோக
வலையில் சிக்கியவங்குகின்றவர்களுக்குக் கெடுதலை யானதாயிருக்
கிறதோ, யாதொன்று ஸர்வேசுவரனுடைய அந்நையடையாவி
டில் தன் முயற்சியால் ஒருவராலும் எதிர்க்கப்படுவதற்கு ஸாத்
தியப்படாததாயிருக்கிறதோ, யாதொன்று உற்றுமுள்ள விபரீத
ங்களுக்கு எதுவாகின்றதோ, அதுவே ஜடப்பிரகிருதியென்று
சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஜடப்பிரகிருதியே ஜனங்களுக்கு ஞா
னத்தையுண்டாக்கும்போது அவரவர் சித்த பிரிபாகவழியில்*
சித்திரபிரகிருதிரூபமாயும் அனுக்கிரக சக்திரூபமாயும் அனுக்கிர

* ஸ்ரீவாங்குராதே வசுதேவதே - உதாரண
யொருபெயர் - காவியோரஸ்யுபாமை ஸ்வாபரவ்யுஹோதி ரதி
விணீ | புவதபாதி காரணாச ஜாநஸஹ வடிஸுதீ
உதாரண -

கரும ஹாதிசா ஸக்த ஸக்திவெடி வம்வலிஸ்தா -
வனவாசுவம்வலிஸக்திபாநும ஹாதிசா || உதாரண ||

* "The laws which, so long as we are ignorant of them, may
tear us from place to place, may break our plans may frustrate
our endeavours, may bring our hopes to ruin, may lay us level
with the dust -- those very laws which treat us thus while we
are ignorant become our servants, our helpers, and our uplifters
when knowledge has replaced ignorance; subsequently the law
which is a danger when not learnt, becomes a saviour when
known and understood" Laws of the Higher Life-by Anni Besant.

கருடவாகுரோகணத்திருக்கோலம்.

கஞ்செய்துகொண்டிருக்கும். இந்த அனுக்கிரககிருத்தியம் ஐந்தாவது கிருத்தியமாகையால் பகவான் சித்பிரகிருதி ரூபத்தை எடுத்து அனுக்கிரக கோலத்தை காட்டியருளுகிறாரென்பதாம். இத்திருக்கோலத்தைப் பல்லக்கின்மீது காட்டுவதென்னையெனின், ஜீவகோடிகள் அனாதியாக அகப்பட்டு உழலுகின்ற மாயா ஆவரணத்துக்குப் பல்லக்கு உவமையாகும், ஸர்வேசுவரன் அந்த மாயா ஆவரணத்துக்கு மேலே விளங்குகின்றவர் என்னும் உண்மைக்குப் பல்லக்கினுடைய மேன்முகம் அறிகுறியாகும். மாயையினுடைய ஆவரணவிசேஷபாதிகள் அவரை நமக்குத்தெரியவொட்டாமல் மறைக்குமென்னும் உண்மைக்கு, பல்லக்கில் கட்டிய குஞ்சங்கள் அறிகுறியாகும். அவித்தையானது அவரைத் தெரியவொட்டாபல் மறைக்குமென்பதற்கு ஆவரணமாகிய திரை, அறிகுறியாகும். இருபக்கங்களிலுமுள்ள குஞ்சங்களால், அவர் ஜீவர்களுக்கு அகோசரமானவராயிருக்கிறார் என்பது உணரப்படும். பல்லக்கின் கணையில் தொங்குகின்ற குஞ்சங்களால் பரம், வீழ்கம், விபவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சாவதாரம் என்னும் 4 ஐந்தாம் அறியப்படும். இப்படி அனாதாமாயையில் கட்டுண்டு அவரை அறிவதற்குச் சக்தியற்ற ஜீவர்களுக்கு அவ்வுண்மையைத்தான் காட்டி அனுக்கிரகிக்கும் திருக்கோலத்தைப் பல்லக்குச்சேர்வை யுணர்த்துமென்பதாம்.

ஐந்தா ள் இரவு கருடவாகனாரோகணம்

திரிவிருத் துச்சிரம், காயத்ரி நேத்திரம்,
தேகமுயர் சாம, மான்மா
திகழ்தோட, மெக்கியா யக்கியம் வால். வாம
தேனியம் ப்ரகத் ரதந்தரம்
இருசிறீ, திட்டினி மலர்ப்பத, மிலங்குபேர்
எஜூர்வேத, மொப்பிலுருவோ
ஏற்றுநான் மறைசு. எரிவ்வுருவாகி நின்றநனி
யின்பவி டி நிதருளுமோர்

† பரம், வீழ்கம், விபவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை என்னும் ஐந்து நிலைகளின் விவரணத்தை “கோத்திரகாண்டம்” 13, 14, 15 பக்கங்களில் கண்டுகொள்க.

கருடன்மீ தேரிவரு முன்கோல மெய்யடியர்
காணவவர ரறியிலொளிருந்
கருதரிய சுழிமுனைப் பதமேவ விதுவெனக்
கந்தமார் பூம்பொழில்கள் சூழ்
திருவேல் கடத்துளுறை யெந்தையே புள்ளூர்ந்து
சிற்றயிர்க் கருள்புரிசுவோய்!
தினகர ஸகஸ்ரரிப சக்ரகர தலவெனது
சித்தநீ கோயில்கொளவே. *

வி - ம். கருடவாகனாரோகணத்தைத் திருவரங்கம்முதலிய
தென்னாட்டு ஸ்தலங்களில் நாலாநாள் இரவிலும், காஞ்சிபுரத்தில்
முன்றூர்நாள் காலையிலும், திருப்பதி பொன்னேரி முதலிய சில
வடநாட்டு ஸ்தலங்களில் ஐந்தாநாள் இரவிலும் நடத்திவருகிறார்
கள். வைகாணஸ ஆதமங்களில் சிலவிடங்களில் நாலாநாளிரவில்
நடத்தவேண்டுமென்றும், சிலவிடங்களில் ஐந்தாநாளிரவில் நடத்
தவேண்டுமென்றும் வேறுபட்டுக் கூறுகின்றன. ஆயினும் இந்

* சில ஆலயங்களில் ஐந்தாவது நாளிரவில் ஹனுமந்தவாகணத்தை ந
டத்துகிறார்கள். ஹனுமான் என்பது மனது என்றும், அந்தமனது அத்தி
யாத்தம் தத்துவத்திற்கு உரிய பக்திபாண்டாங்குவதென்றும், அதுமந்த
வாகணத்திற்குப் பொருளுரைத்தோம. விவரிக்குமுழிஹனு என்பது தவடை,
அது மேல்தவடை கீழ்தவடையென ஆரணடுவிதமாகும். இந்த இரண்டு
தவடைகளும் சேர்ந்து வாக்கு ஸந்தி யாகவும், ஜிஹ்வைய ஸந்தானமாகவும்
கூடி அத்தியாத்ம தத்துவம் பெறப்படும் என்று தைத்திரீய உபநிடதம்
கோவிககும். அத்தியாத்ம தத்துவத்தை யுணருவதற்குக் கை, கால், தலை, மார்
பு, வயிறு, துடை முதலிய உறுப்புகளுக்கு போக்கியதை யில்லாமையாலும்
அது மனதிலேயே பெறப்படுகின்றமையாலும், அந்தமனதுக்கு ஸ்தானம்
மேற்கூறிய தவடைகளும் ஸந்தியும் ஸந்தானமும் கூடிய இடமேயாதலால்
இம், அத்தியாத்ம தத்துவத்தை யுணருவதுமனது என்றும், அந்தமனதேஹு
மான் என்றும் அறியப்படுகின்றமையை உணர்ந்து தெளிக.

அஞ்சனத்தெவியாருக்கும் வாயுபகவானுக்கும் ஆஞ்சனேயப்பிறந்ததபொல
பஞ்சேன சாஸ்திரப்படி ஆகாசமும் வாயுவுக்கூடி மனது பிறந்ததென்பார்
மேலோர். அந்தநகுப்பிரமாணம்:—

ஸயாகாஸாஸ்யஹிதவ்யுஸாய-ஜோதெதி கயுதெ |
ஸொஷாய-புஷயிதாஸு-மாஸு-கூதூரஸாஸிரோசவரொசு |
வவதெசிஸிதாசாஸாஸாம-ரோநவஸு-யுதெ | என்று வி
ஷ்ணுபாமனத்தில் கூறியவாறு, ஆகாசவாயுக்களின் ஸம்மேசத்
திரொல் மனது உண்டானமை காண்க.

தாநாளிரவில் நடத்தவேண்டுமென்கிற பிரமாணத்தை § அறுசுரீத்தும், திருப்பதியில் யீந்தாநாளிரவில் நடத்துகிற ஸம்பிரதாயத்தை ஆலோசித்தும், விஷ்ணுவுக்கு கருடன் எப்படியோ அப்படியே சிவபெருமானுக்கு இடபமாகையால் அவ்வுத்ஸவத்தைச் சிவாலயங்களில் ஐந்தாநாளிரவில் நடத்திவருகிற விதத்தைக் கருதியும், அனுகூலக கிருத்தியம் யீந்தாவது † கிருத்தியமாகின்ற தென்னும் லக்ஷ்மீதீர சாஸ்திர தத்துவத்தை யொப்பியும், இவ்வுத்ஸவத்தை யீந்தாநாள் ராத்திரியுத்ஸவமாகக் காட்டியகாரணம் ஸம்பிரதிபன்னமேயாம்.

கருடவரகளுரோகணத்தை விர்த்திக்கிரம அனுக்கிரககோ
லமென்பார் மேலோர். அனுதிமாயையினால் கட்டுண்டு தன்னை
யுள்ளபடி அறியமாட்டாமல் மயங்கிநித்தும் ஜீவர்களுக்கு மாயை
பின் சொரூபத்தையுடைய, தன்னுடைய சொரூபத்தையும் பலவக்
குச்சேர்வையால் அனுக்கிரகித்து, தன்னையுள்ளபடி அறிவதற்கு
சாஸ்திரம் ஸாதனமென்றும், சாஸ்திரரூபமாகிய வேதத்தால்தன்
னை அறியவேண்டுமென்றும், தான் வேதப்பிரதிபாத்யனாயிருந்து
கொண்டிருக்கிறவரென்றும், ஆதலால் ஸாங்கியோக-சாஸ்திரங்
களைக்கொண்டு அறிந்து தன்னை உய்யவேண்டுமென்றும், கருட-
ரூடத்தால் அனுக்கிரகித்திருக்கிறாரென்றறிக. கருடனென்பது

[illegible]

† ஸ்ரீ பாஞ்சராத்தரம் ஸ்கந்தம் தந்திரத்தில் சொல்லப்ப
ட்டிருக்கிற பஞ்சகிருத்தியங்களின் விவரம்:—“அரொமாவலவ
யா ஸுஷிஷி திஸம்ஹு அரொவய | சுநாம ஹ உதிவ்ர
தொரீய்யா கபீரவாகா | தத் நாரீ அரொ ஹாவொத்யா
ஹ்வரிசீ தபுதெ | ஸஹாவி ஸாரீய்யாவிஷிஹிமெய்கு
ஸங்கீதா | சீய்யாரபயாஸக்யாவதபுதெவ்யக்யுதெவபுரொ |
அரொமாவாபியா நாரெஸாவிபாஸகீநாமுதெ | ஊன்மம்
சுநாம ஹாதிசாஸக்யாஸகீரெய்வாவிஸுநாம | ஊன்மம் ஸா
ஷாதாவம்யிரேஸகீரீய்யாநாம ஹாதிசா | ஊன்மம் இத்திர
னுக்கு ஸ்கந்தத்தேவியார் உபதேசித்தநுஸமஸம் காண்ட.

வேதஸ்வரூபம். இப்பறவையை வேதமென்கிற உண்மை யஜு-
ர்வேதம் * நான்காவது காண்டத்தால் பெறப்படும். வேதத்தில்
கேழ்க்கப்படுகிற திரிவிருத்தென்கிற சந்தஸ்ஸு இப்பறவைக்குத்
தலையாகவும், காயத்திரி நேத்திரமாகவும், ஸாமம் சரீரமாகவும்,
வாமதேவியம் பிருகதீரத்தரம் என்பன இறகுகளாகவும், யக்கி
யாயக்கியம் புச்சமாகவும், யஜுவென்பது திருநாமமாகவும், சுரு
தி கோஷியாநிற்கும். வேதம் என்பதற்கு அறிவு என்று பொ
ருள். அறிவென்றாலும் ஞானமென்றாலும் ஒக்கும்- ஞானம்
வேதமும், ஞேயம் பகவானும், ஞாதாஜீவனுமாமென்று சாஸ்தி
ரங்கள் கூறும். ஆகையால் வேதத்தின் சிரசாய் விளங்குகின்ற
உபரிஷத்துக்களால் அறியப்படுகின்றவரும், வேதபாஹிய தூல்க
ளால் அறியப்படாதவருமான பரப்பிரம்ஹம் இதுதான் அறியுந்
தென்று வேதஞ்சியாகிய கருடப்பகவான் தனது கைகளினால்
காட்டிக்கொண்டு எழிலுலாவுகின்றார். இத்திருக்கோலத்தை
ஞானதிகாரிகள் தங்கள் ஞானநாடியாகியசமுமுனையில் தெரிசிக
கும் அனுக்கிரக கோலமென்று அறிந்து அகம் பகிழ்வார்கள்.

ஆருநாள் காலை

புன் னாகவிருகூத்தடிஸேவை.

சென்னிவான் கீண்டுவளர் கின்றவுயர் பொப்பிலாச்

செல்வமலி சேடவரையோய்!

சேதனா சேதன விசிட்ட வுலகுருவமாய்த்

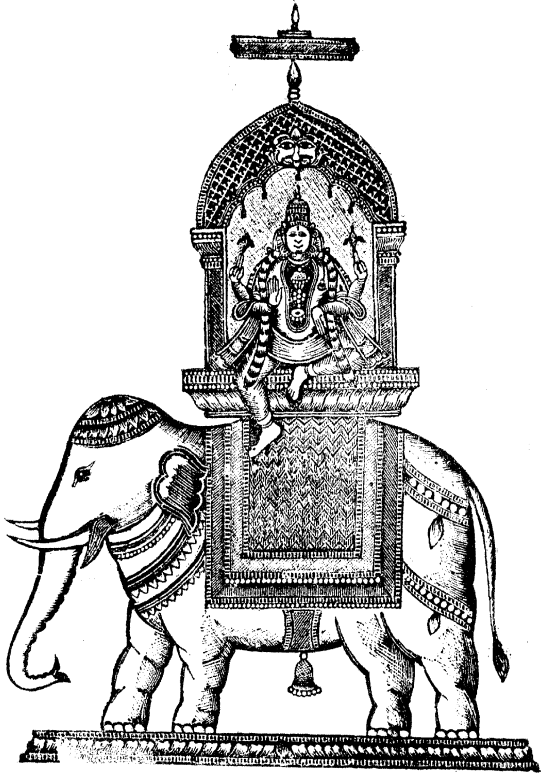
திகழ்கின்ற தூயபடிவோய்;

* சுருதி “ஸுாவணை-பாவலி மர-தூநுதி வுதெ ஸி
ரொ மாயத்” என்னும் சுருதியைக் கேட்டுத்தெளிச

மன்னுமோ ரயனமிரு கனிமுன்று வோர்நான்கு
 மருவிரத பைஞ்சடையுமாய்,
 வண்ணமிரு மாரியல் யேழுபொறை யெண்கிளைகள்
 வாய்த்தகண் ணைன்பாணுடன்
 உன்னுமீல யிரைந்து மிருபறவையுங் கூடி
 யொளிர் பிரகிருதி தருவினை
 உன்னடிய ரிதுவென் றறிந்து மின்வீட்டைய
 வுசவுமோ ரறிகுறிபெண்ப்
 புன்னைமர மேறிவரு முனதுதிரு விழவினாள்*
 புகலவரு முண்மையலவோ!
 பூதலந் தனிலர்ச்சை வடிவத் தமர்ந்தருள்
 புரியுமரியே யபயமே.!!

வி - ம். முதல் ஐந்துநாள் உத்ஸவங்களால் விர்த்திக்கிரமத் தில்செய்யவேண்டிய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார திரோதான அனுக்கிரகங்கள் என்கிற பஞ்சகருத்திய திருக்கோலங்களை முறையே காட்டியருளி, ஆறாவது நாள் உத்ஸவத்தால் ஸ்தூலகாரியமாகிய தேகாதிபிரபஞ்சத்தின் ஸ்வரூபத்தையும், அதனால் அடையும்பயனையும் அறிவிக்கத் திருவுளவ்கொண்டு, ஐந்தசரீரமானது முடிவிலாத வ்ருத்திக்கிரம காரணமாயிருக்கிறதென்று விருக்ஷஸாபமியத்தாலே காட்டியருள்கிறார். ஸாவேரவரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதும், அனேக ஜெந்துஸங்காத ஸங்கர்ணமானதுமான இந்த உலகமானது ஸ்தானம், வேர், கிளைகள், இலைகள், ரஸங்கள், பழங்கள், விழுதுகள், பட்டைகள், தொளைகள் முதலானவைகளுடன் கூடி பகடிகளுக்கு வாஸஸ்தானமாயிருக்கிற ஒரு பெரிய விருக்ஷம்போல் விளங்காநிற்கும். இந்த உலகத்தில் நால்வகை யோனி, ஏழுவகைப்பிறப்பு, எண்பத்துநான்குலகும் யோனிபேதங்களாயுள்ள ஜீவகோடிகளாக ஸர்வேசுவான் வியாபித்திருப்பர். மரத்துக்கு வேர் ஆதாரமாயிருப்பதுபோல சேதனசேதன பிரபஞ்சங்களுக்கெல்லாம் அவரே ஆதாரமாயிருப்பவர். அப்படியே எல்லாப் பிறப்புகளிலும் மானிடராய் பிறப்பது யாதிலும் அரிதும் சிறந்ததுமாகையால், இந்த மானிடப்பிறவியானது விருட்சத்துக்கு ஸமான மென்பார். இது மூலப் பிரகிருதியினிடத்தில் தோன்றி விளங்குவது. நல்வினை நிவினையென்கிற இருவகையான பழங்களைத்தருவது. சாத்துவிகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்கிற குண

* புன்னைவிருக்ஷத்தடிஸேவையை ஸ்ரீரங்கத்தில் தைமாஸ உத்ஸவத்தில் ஆறாவதுநாள் காஸியில் நடத்துகிறார்கள், சிலஇடங்களில் வேறுதினங்களிலும் நடத்துகிறார்கள்.

ஆனவாகுரோகணத்திருக்கோவம்.

நற்கரம் பரிசுமொடு கெந்தமு மயிந்துநனி
 நாடு மிருசெய்கையுறலால்,
 மின்னிய வுடற்போக மத்துவித மாதலால்
 மேதக்க ஞானமதமேய்
 விவிலாப் பிரமவித் துக்கதிப னிறைவனென
 மிமிருமத கஜ விழுவரோ!

வி - ம். இது விர்த்திக்கிரம ஸ்திதியில் ஸம்ஹாரத்தைக் காட்டுகின்ற திருக்கோலமென்பார். அதாவது முதலேந்து தினங்களில் விர்த்திக்கிரமத்தில் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார திரோதான அனுக்கிரமங்களாகிய பஞ்சகிருத்திய திருக்கோலங்களை முறையே காட்டி, பின்னைந்து தினங்களால் ஸ்தூலமாகிய தேகாதி பிரபஞ்சத்தை ஒடுக்கும்பொருட்டு லயக்கிரமத்திலும் பஞ்சகிருத்தியங்களைக் காட்டத் திருவுள்ளம்கொண்டு, அவற்றுள் முதலாவதாகிய லயக்கிரம ஸ்ருஷ்டி திருக்கோலத்தை இசுனால் காட்டுகின்றார் என்பதாம். இவ்வுதஸவத்தில் யானையென்பது அஹங்காரம். ஆத்மஸ்வரூபமாகிய “அஹம்” என்பது ஸங்கல்பவசத்தால் ஜீவனாகி, பஞ்சேந்திரியங்கள் வசத்தால் மனதாகி, மனோவசத்தால் தேகமுமாகி அந்தத் தேகாதிகரணங்களில் நான் என்னும் அஹங்காரத்தையும், அதற்குப்போக்கிய ஸ்தானங்களான புவனபோக பதார்த்தங்களில் “என்னவை” என்னும் மமகாரத்தையும் அடைந்து மிகவும் கொடுமையாகிய துன்பத்தை யதுபவித்துக்கொண்டிருக்கும், சிதாபாஸ ஸ்வரூபமாயிருத்திர அஹங்காரமானது தனக்குச் சமானமில்லையென்று கெடுவித்து நிற்பதாலே மதத்தினால் தன்னைத்தானே மறந்திருக்கிற மதகஜம் போல்வதாகும். மதகஜத்துக்கு கன்னமதம், கபோலமதம், கோசமதம் என்னும் மூன்றும் உரிய மதங்கள். அஹங்காரமாகிய மதகஜத்துக்கு ஆணைமதம், காமியமதம், மாயாமதம் என்னும் மூன்றும் ஸ்வபாவங்களாம். அது அரணியத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுபோல இதுவும் விஷயாரணியத்தில் ஸஞ்சரிகும். அது இரண்டு கொம்புகளைபுடையதாய் அஹங்காரிப்பதுபோல, இது தானல்லாத தனுகரணங்களைத் தானென்றகங்கரிப்பதை ஒரு கொம்பாகவும், தன்னவையல்லாத புவனபோகங்களைத் தன்னவையென்று அகங்கரிப்பதை மற்றொரு கொம்பாகவும், இரண்டு கொம்புகளைப்பெற்று அஹங்கரிக்கும். தன்னைவசப்படுத்த வருகின்றவனுடைய அங்குசத்தைத் தூசு தூசாகும்படிச்செய்வதுபோல, இது ஞானதேசிகனது உபதேசாங்குசத்தை அசுட்டைசெய்யும். அது சிங்கத்துக்குப் பயப்படுவதுபோல இது அவித்தை கிவிர்த்திக்குப் பயப்படும், அதை

வது அவித்தைக்கும் தனக்கும் உண்டாயிருக்கிற அனாதிஸம்பந்தம் ஒழிவதற்கும் மரணத்துக்கும் பயப்படும். அது கட்டுத்திரியில் அகப்பட்டுத் துயரமடைவதுபோல இது மாயையில் அகப்பட்டுத் துயரமடையும். அதனை ஜலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வித்த போதிலும் தலைமேல் மண்ணை வாரிப்போட்டுக்கொள்வதுபோல இது ஞானவார்த்தைகளைக் கேட்டபோதிலும் அஞ்ஞானத்திலேயே களிப்படையும். அது வஸ்துக்களை அறிந்தும் அறியாத வண்ணமாகப்போய் உதாஸீனமாய்த்திரிவதுபோல, இதுவும் எல்லாரிடத்திலும் உதாஸீனமாக இருக்கும். அதன் இரண்டு கண்களும் முன்பக்கம் பார்ப்பனவாக காணப்படினும் பின்பக்கம் பார்ப்பனவாக விளங்குதல் போல இதுவும் மதமயக்கத்தால் எதிரே வருகிறவர்களை அறியாதவண்ணமாக இருக்கும். அது ஸ்தூலமான தேகத்தைக்கொண்டிருப்பதுபோல, இது ஸ்தூலமானதேகாதி பிரபஞ்சாகாரத்தைப் பெற்று வியப்படையும். இப்படி ஆறாவது நாள் உதஸவத்தால் பகவான் தமது மாயாகாரியமாயும் ஸ்தூல ரூபமாயுமிருக்கிற இந்தத்தேகாதி பிரபஞ்சத்துக்கு யானையை அறிகுறியாக்கி அந்த ஸ்தூலதேகத்தைப் போகமோகூங்களை ஸாதித்துக்கொள்ளுபடியான தர்மரூபமாகக்காட்டியருளுகிறார்களென்பது இதனால் விளங்குகின்றமைகாண்க. இவ்வுண்மையை பிருகுமுனிந்திரர் அருளிச்செயல்[†] உணர்த்துவதும் கண்டு கொள்க. இவ்வண்ணம் அஹங்காரவிசிஷ்டமான தேகத்தில் அபிமானியாகிய ஜீவனுக்கு அவ்வகங்காரம் பந்தத்திற்காக காரணமாகின்றமையால் உண்மையறிந்தவர்கள் கருகுவர். இது விலகவேண்டுமென்று சிந்தை செய்யாறிப்பா. இவ்வுண்மை, “ஆங்காரமென்னுமத யானைவாயிற் கருப்பரேங்காமலெந்தை யருளெய்துநா னெந்தாளோ” எனவும், “ஆனைவெம்போரிற் குறுந்துறெனப் புலனலைப் புண்டேனை, நெய்தாய் விட்டிடுதி கண்டாய்” எனவும், “இருகையானையை யொத்திருந் தென்னுளக் கருவையான் கண்டிலேன் கண்டதெவ்வமே” எனவும் *போன்ற பால சுரங்களாலும், பூர்வா

† பிருகுஸமஹிதை - உதவதகூவம் “பரிபராபிவம் ஜம ஹிபிதிஸாஸ்தி விபொவிதிஃ | ஸ்ரீத்ஷஷெஷமஜெந்யஸு ஸூசு ரூபவொஹிமாஃஸூயா | ஸூசுஷெஷமஜெதி ரூபவொவெ ஜனுதிதாஃ ஸூசுஷரூபிவிணம் | ஐக்ஷரூபிவம்ஜம் வீஷ்டாஸு த ஷாரூக்ஷீஸாரியாஃ || உத்யாதி

* இது நீத்தல்விண்ணப்பத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. முதலில் கூறியது தாழ்மானவர் பாடல்.

சாரியர்களின் அருளிச் செயல்களினாலும் ‡ புராண சங்கீரங்களாலும், § விவேகிகள் அறிந்துய்வார்கள்.

இதுவரைக்கும் யானையை அஹங்காரவிசிஷ்டமான ஸ்தூல தேகாதி பிரபஞ்சத்திற்கு அறிகுறியென்று எடுத்துக்காட்டினோம். இனி அந்த யானையை ஞானதேசையில் ஆக்மசைதன்னியத்திற்கும் அறிகுறியாமென்று மேலோர் ¶ கூறுவாராகையால் அதனைச் சிறுதுபரியலொசிப்பாம். ஞானபரிபாகம் பெற்ற மேலோர்கள் ஞானஸம்ஸ்காரங்கள் மேமேலும் விர்த்தியாகி ஞானமத யானையைப்போல் விளங்குவர். ஞானமாகிய மதயானையானது “ஸோஹம்” என்னும் இரண்டையும் கொம்புகளாகவும், ஸம்ஞானம்விஞ்ஞானம் ப்ரஞ்ஞானம் என்னும்மூன்றையும் மதங்களாகவும், வேதாந்தஸாரமே ஸஞ்சரிக்கத்தக்க அரணியமாகவும், ஹ்ருதயகமலம் கட்டுத்தரியாகவும், உலகைவராக்கியம் உதாஸீனமாகவும், பரபோதத்தையே அஹாரமாகவும் உடையதாய், குருவாகிய ஸிம்ஹத்துக்குப்பயந்து, ஜீவேகவாவிசிஷ்டமான சேர்க்கையைப் பெருந்தஸ்பரிசுக்களை அறியவல்லதான அபின்னமாகியகையை யுடைத்தாய், கருமம், ஞானம் பக்தி, பிரபத்தி (அல்லதுநித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகாதிசாதன சதுஷ்டயம்) என்பதை கால்களாகப்பெற்று, “நேதிநேதி” யென்கிற வாக்கியத்தை அங்குசமாக உவந்து, ஓங்காரத்தைச் சிரசாகக்கொண்டு, ஆந்தரலகியத்தைப் பார்வையாக அடைந்து, தும்பிக்கைபோன்றதும் ஞானோதயத்துக்கு ஸாதனமானதுமான ஸுஷூம்னாடியில் அமைந்து

‡ நிகமாந்த மகாதேசிகர் அருளிச்செய்த தயாசதகம்:—
 ஐரவெஷவி ஐஸவபுஷ்யம் ஐநெநவிஷுஷம் | ஸூக்ஷ்மவி
 யவிஷ்ணுலிகம் ஐஜநெநவிஷீரம் | வ்யூராமுஹாண வுஷ
 வெஸுவெதேஷுபெரோக்ஷாரணம் ஸுயதீநும ஹஸுஸவ
 ராவி: ||

§ விஷ்ணுபெராய நபிஷி கீவ்யாவிஜநெநபிஷீரம் | வ
 தெஷாவவிஷாநாம் || உக்ராஷி-வகிவெநாவிஷயாரணெ
 ஸயாவஹ வுக்ராஷிகம் | ஜநாங்குஸெநம ஸூயாஸிவஸு
 ஶீயபிஷிநாம் || உக்ராஷிநியம் ||

¶ “தானவருத்தன்மை யெய்திதண்டமென வண்டமெங்கும் ஞான
 மதமான நடத்துநானென்றோ” —தாயுமானவர்.

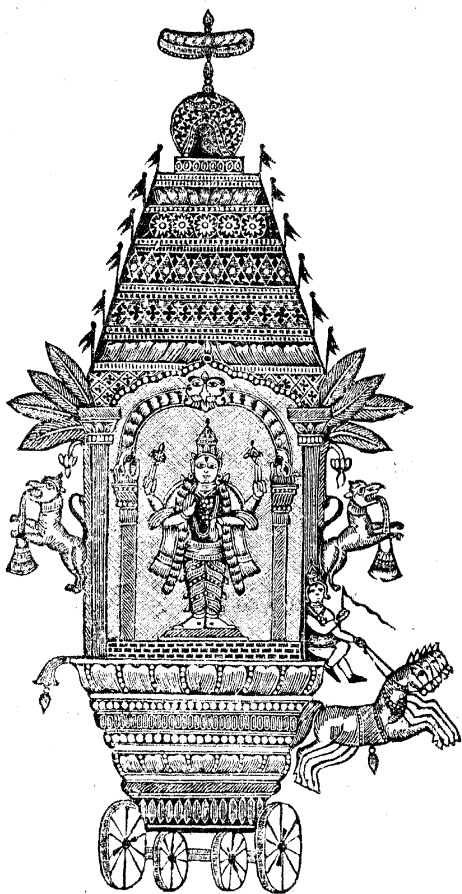
நிற்கும். இப்படிப்பட்ட ஆத்மசைன்னியத்திற்கு ஈசுவரனும் ஈசுவரவிபூதியும் எவருக்காவது ஸ்வாபிமானமாகத் தோன்றுவது மேன்மேலும் நன்றையும், தேசமும் ஆக்டாவும் ஸ்வதந்திரமாகத் தோன்றுவது மேன்மேலும்தீமையுமாம். உத்தீமையானது நம்மைத்தலையெடுக்கவொட்டாமல் மும்மதங்கொண்ட யானையைப் போல அடக்கும். ஆகையால் தத்துவங்களையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக லயப்படுத்தி அழகங்காரத்தை ஜீவனது வயமாக்கி, ஞானமதயானையாகி “ஞானமதயானை நடத்துநாளொருநாளை” என்று சான்றோர் கூறியபடி, தானும் ஞானத்தில் நின்று, ஈசுவரஞானத்தை நோக்கித் தன்னையும் அதன் லாப்படுத்திப் பேரின்பமடைய வேண்டுமென்னும் உண்மையை, இதனால் பகவான் பிரகாசப்படுத்துகிறார் என்பதாம்.

ஏழாநாள் உத்ஸவம்

இரதாரோகணதிருக்காட்சி.

கலகமுறு காமாதி யறுபகைநீர் தமைவென்று
காட்சியுறு பிரமநிலையில்
காலமோர் மூன்றுமறி யாவரசை யானவீரு
கன்மசேடச் சக்கரம்
விலகலேய் ப்ராணாதி வாயுவெனு மிருகின்புக
விட்டு ஞானேந்திரியமாம்
விரைவுமிக் குள்ளபாய் மாக்களைப் பூட்டிமன
வீருளைசேர் கலினவிககிச்
சலனமறு புத்திசாரதியார்ப்பு சித்தமிவை
சாருடற் றேரேறெனாத்
தந்ததறி யாதுழலு முயிர்காண வர்ச்சையிற்
தந்தையே! குருவடிவமாய்
இலகிசிறு தேரேறி விதிவல மாகவந்
தேழையேற் கினிதருளினாய்!
இடபாத்ரி சிகரவுயர் வரதவருள் புரிகவென
திதயந் கோயில்கொளவே!

இரதாரோகண திருக்காட்சி.

வி - ம். சில ஆலயங்களிலே ரதோதஸ்வம் ஏழாவது நாளிலும் * சில ஆலயங்களிலே ஒன்பதாவது நாளிலும் நடத்தப்படும். சிற்பசாஸ்திரங்களிலே ரதலக்ஷணம் ஸம்பூரணமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதன் விவரணம்:—அழகான ஓர் உச்சிக்குடையும், மனோகரமான கலசமும், சிங்காரமான ஏழு அடுக்குகளும், ஒரு பெரிய அடிப்பட்டரையும், அதன் கீழ் ஒரு சிறிய பட்டரையும், அதன் கீழிலும் ஒரு கீழ்ப்பட்டரையும், சடையும் அச்சம் இருகப்பட்டடையும், சக்கரமும் கால்களும், குத்துக்கால்களும், முன்முன்று துறைகளும், பின்முன்று துறைகளும், பக்கத்துறைகளும் பீடமுதற்பட்டையும், அதனிடது பக்கத்தில் இரண்டு அகவ வடிவங்களும், வலதுபக்கத்திலும் இரண்டு குதிரைவடிவங்களும், ஒரு சாரதியும், நான்கு சிங்கங்களும், எட்டி யாளிகளும், இந்நான்கு யானைகளும், கூவிரமும் விதானமும் குலவு திவரச்சீலை யும், கொடிகளும் மணிகளும் குஞ்சுகளுமுடையதாய், சோபாயமரணமாகிய சுந்தரத்தோமேல், ஏழாவது நாளில் எம்பெருமான் எழிலுலாவி, சகலமான பேர்களுக்கும் சற்கதியருளுவர். இந்த ரதமானது அத்தியாத்ம தத்வரூபமாய்ச் சரீரத்தக்கு[†] உபலக்ஷணமாக விளங்குகின்றதென்று பிருகுமுனிந்திரர் உதஸ்வ தத்துவாத்தியாயத்தில் கூறுகின்றார். பேற்கூறிய லக்ஷணங்களில் ஏகசக்கரக்குடை பிரமரந்திரஸ்தானமாகவும், உச்சிக்கலசம் சோடசாந்தஸ்தானமாகவும், மேலேயிருக்கற முதலாம் அடுக்கு துவாரசாந்தஸ்தானமாகவும், இரண்டாம் அடுக்கு மஸ்தகஆதிஸ்தானமாகவும், மூன்றாம் அடுக்கு மஸ்தகமத்தியஸ்தானமாகவும், நாலாம்

* ஏழாவது நாளில் நடத்துவதற்குப் பிரமாணம்:—

“ஸுவபெஷிவெஸ ப்ராபெரயோரஹு உதீடி | தாநாபெஷமெனாவெதவீக்ஷஸ்வ ரயஸுவதிக” என்று வைசம்பாயனர் காரிகையிலும் “ஸுவபெஷிவெஸ ப்ராபெரயோரஹெயெயிரி | ஸஹாரஸிப்ரயபெஷாபெ ரயோரவாதுகஸ்யுத” என்று பிருகு முனிந்திரர் உதஸ்வ தத்துவத்திலும் கூறுமாற்றல் கரண்க.

† ரதமானது அத்தியாத்ம தத்துவ ரூபமாயிருக்கிற தென்பதற்கு பிரமாணம்:—

ரயஸ்தகூதகம் யுகாஸா ரயாஸஸம் ஹரிஸுரெஸ | ரயவஜெஹிநவாஸம் வுணுவாவஸிதகயா | ரயாகா ரஸஜீவந்தா ரயாஸஸம் மரஸம்ஹரி | வராயநா ரயாஜாகா வவவிஸாதுகம் ஸுரெஸ | என்று பிருகு முனிந்திரர் உதஸ்வதத்துவத்தில் அருளிச் செய்வார்.

ம்அடுக்கு மஸ்தக அந்தஸ்தானமாகவும், ஐந்தாம்அடுக்கு லலாட மத்தியஸ்தானமாகவும், ஆறாம் அடுக்கு புருவமத்தியஸ்தானமாகவும், நடுவிலிருக்கிற ஏழாம்அடுக்கைத் தாங்குகிறமுப்பத்திரண்டு குத்துக்கால்கள் மேலுங்கீழும் அகண்டமும் கண்டமுங்கலக்கும் முப்பத்திரண்டு தத்துவக்கால்களாகவும், முன்முன்று துறைகள் கண்களாகவும், பின்முன்று துறைகள் செவிகளாகவும், இடது பக்கத்திலிருக்கிற இரண்டு குதிரைவடிவங்கள் இடதுபக்கத்திலுள்ள சூரிய சந்திர கலாவாசிகளாகவும், வலது பக்கத்திலிருக்கிற இரண்டு குதிரை வடிவங்கள் வலதுபக்கத்திலுள்ள சூரிய சந்திர கலாவாசிகளாகவும், எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற கேடயபீடத்துமுதல்படை வாயாகவும்; அக்கினிகலையானசாரதி வடிவம் மும்மலரூபம் அல்லது நாசியாகவும்; கீழ்பாகம் எட்டாமடுக்காகிய பெரிய அடிப்பட்டை அந்தக்கரணசொருபம் அல்லது கண்டஸ்தானமாகவும், கீழ்ப்படை ஐந்து அவஸ்தை, ஐந்துகோசம், ஐந்துகிலேசங்களாகவும், இருதயஸ்தானமுமாகவும்; அதன் கீழ்ப்பட்டை தசேந்திரியமாகவும், நயனஸ்தானமுமாகவும்; அதன் கீழிருக்கிற பூதப்பட்டை உந்திக்குண்டலி ஸ்தானமாகவும், இருசு பிராணாதிதசவாயுக்களாகவும்; சக்கரங்கள் புண்ணியபாப கருமரூபங்களாகவும், குதிரைகள் ஞானேந்திரியங்களாகவும், சாரதி புத்தியாகவும்; ஆர்ப்பு சித்தமாகவும், கடிவாளம் மனதாகவும், கொடிகள் முக்குணங்களாகவும், மணிகள் பீஜமந்திரப் பிரணவாதி சப்தமாகவும், நான்கு சிங்கங்களும் காமக்குரோதமோ ஹமதங்களாகவும், எட்டு யாளிகள் அஞ்ஞானம், அபிமானம், ராகாதிகுணம், துக்கம், விடயவாசனை, நானாவிதகன்மம், உபாதி அவஸ்தை என்னும் எட்டுவித அவஸ்தைகளாகவும், இரத்தத்தின் சுற்றுப்பக்கங்களிலிருக்கிற குஞ்சங்கள் ஜீவாத்மகொடிகள் காலவரை கடந்து மாறிமாறி அனேக ஜீவராசிகளாய் அசைந்தசைந்து அலைந்தலைந்து ஆடியாடி ஒடியோடி அசைவந்திருக்கும் மரணவஸ்தையாகவும் தேரில் விளங்காநிற்கும். இப்படிப்பட்ட லக்ஷணங்கள் பொருந்தியதேர் அகண்டமாகிய அண்டதத்துவ சொரூபமாயும், கண்டமாகிய பிண்டதத்துவ சொரூபமாயிருக்கின்ற தென்று அறியற்பாலதாம், இது ஆத்தமோஜ்ஜீவனர்த்தமாக எம்பெருமானால் ஜீவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதென்று அறியாமல் ஜீவனானவன் பாவங்களையிறறிப் பல ஜென்மங்களை யெடுத்து விஷயங்களில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு தன்னையும் ஈசுவரனையும் உணராமலும், மோக்ஷமடையும் வழியறியாமலும், துயரமடைந்துகொண்டிருப்பன். இப்படி தத்வரூபமாகிய இரத்தத்தை

ஸூர்த்தகமாக்கிக் கொள்ளவேண்டுமானால் * சிங்கங்களைப் பொத்த
காம் விருத்திகளையும், யாளிகளைப் போன்ற அனுபவங்களையும்,
கொடிகளைப்போன்ற தத்துவக்குழாங்களும், மணிகளைப்போன்ற
வாக்கொலிகளும், குஞ்சங்களைப்போன்ற சித்த சஞ்சலங்களும்,
ஆகிய இவ்வைந்தும் இல்லையென்னும்படி ஒழித்து ஞானநெறியி
ல் நின்று ஸ்வாபினை சரீரத்தின் அசைவை நிறுத்தவேண்டும்.
முதலில் தசவாயு சக்கரங்களை நிறுத்தினால் அசையும் விசையும்
ஒழியும்; பின்பு அவ்வசைவற்ற ஜீவஸ்வரூபத்தை பூதப்பட்டை
உந்திக்குண்டலியிலிருந்து கீழ் அடிப்பட்டை நாபிக்கு ஏற்றி லய
ப்படுத்தவேண்டும், அங்கிருந்து மேல்நோக்கி, கீழ்ப்பட்டை ஹ்ரு
தயஸ்தானத்திற்கு ஏற்றி லயப்படுத்தவேண்டும், அங்கிருந்து மே
ல்நோக்கி அடிப்பட்டை கண்டஸ்தானத்தில் ஏற்றி லயப்படுத்த
வேண்டும். அங்கிருந்து மேல்நோக்கி கேடயப்பட்டைவாய்
நாசியென்பவைகளுக்கு ஏற்றிலயப்படுத்தவேண்டும், அங்கிருந்து
மேல்நோக்கி இரண்டு கண்கள் வழியாயும், நடு முழியாயும் மேல்
நோக்கி ஆறாம் அடுக்காகிய புருஷமத்தியத்திற்கேற்றி லயப்படுத்
தவேண்டும். அங்கிருந்து மேல்நோக்கி ஐந்தாம் அடுக்காகிய ல
லாடமத்தியத்திற்கேற்றி லயப்படுத்தி, அங்கிருந்து நாலாடுக்கா
கிய மஸ்தக அந்தஸ்தானத்திற்கேற்றி லயப்படுத்தி, அங்கிருந்து
முன்றாமடுக்காகிய மஸ்தகமத்தியஸ்தானத்திற்கு ஏற்றி லயப்படு
த்தி, அங்கிருந்து மேல்நோக்கி இரண்டாம் அடுக்காகிய மஸ்தக
ஆதிஸ்தானத்திற்கு ஏற்றிலயப்படுத்தி, அங்கிருந்து மேல்நோக்கி
முதலாம் அடுக்காகிய துவாதசாந்தத்திற்கு ஏற்றி லயப்படுத்தி,
அங்கிருந்து மேல் உச்சிக்குடையாகிய பிரம்மரத்தரத்திற்கு ஏற்
றி லயப்படுத்தி, அங்கனம் சும்மாசிருந்தபடி இருந்தும் நித்திய
ககானந்த ஸ்வரூபியாய் இருந்திடல்வேண்டும். இதுதான் லயக்

* பிருகு முனீந்திரர் தத்துவத்துக்குக் கூறும் தத்வலக்ஷணம்
உக்ரவெஷியம் ப்ராஹ்மஸூராயிஜ்ஜுரநவெவ | உக்ரார
ஸூரமரஜெயா: கரணாஷிவதூஷ்யம் | ஈவகாயாரஸகி
ஸூஹய: கிவ்வதசமஜாந | உவவீம் ஹவெநொவயு
யம்வஜ் ஸூரபய்யொ: | ப்ரயசி ஹிரிஸிவ்வயிதீயம் வர
ணரிஷகம் | திரீயம் ஸூரபுலிதூஹம் | ஸூத்யயிஹா
ஹுதம் | ஜநஸ்தூதவஸெவெவொகாஸிவ்வதூஹுதா: |
ஸூராதாகாரம் நயநுதம் கூடிகொஷ்வநாவிகம் | யஜ
ஸிவஸூரியுதம் ஸிவரஸிவபுரெவவ | சூரபுதம்வநெ
தூணி | வசுஷ்வஸூரியுதம் | நஜ்ஜுவையவிரகாரஸி
வாரபும் வுபிரெவவ | ரயம்வசுஷ்வதூதம் | ரகா முதலியனவாம்

கிரம ஸ்திதியென்று சொல்லப்படுவது. இந்த உண்மையை ரதா ரோகணத்திருக்கோலத்தால் காட்டியருள்கின்ற எம்பெருமானுடைய சரணாவிர்த்தத்தை இடைவிடாமல் தியானித்துச்சற்கதி பெறுவோமாக!

இந்த ரதாரோகணத்திருக்காட்சியைப்பற்றி வாமனபுரானத்தில் † விசேஷமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது, டோலாயமானமாகி கோவிர்தனாயும், மஞ்சத்தின் மேலிருந்து கொண்டு மதுகுதனாயும் ரதத்தில் விளங்குகிற கேசவனைத் தெரிசித்தவர்களுக்குப் புனர்ஜென்மமில்லையென்பதாம். இங்கே சொல்லப்பட்ட மூன்று நாமங்களுக்கும் பொருந்திய கருத்து குக்குரமபுத்தியை யுடையவர்களுக்கே புலப்படும். அஃது என்னையெனின்,—மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் என்னும் நான்கு கரணங்களைக் கால்களாகவுடைய அந்தக் கரணமென்கிற மஞ்சத்தின்மேல் வீற்றிருந்துகொண்டு காமக்குரோதாதி சத்துருக்களைச் சங்கரிப்பதனால் மதுகுதனென்றும், உசுவாஸ நிசுவாஸங்களால் அக்க டிலின்மீது அசைந்தாடிகொண்டு ஆன்மாக்களாகிய பசுக்களைக் காததலினால் டோலாயமானமாகிய கோவிர்தனென்றும், பிரம ருகதிரர்களுக்கு அதிதமாய் விளங்குகின்ற உபாஸ்யவஸ்துவாகையால் கேசவனென்றும், கோவிர்தமதுகுதன கேசவநாமங்கள் பொருள்படுகின்றமையால், அம்மூன்றுக்கும்லகியார்த்தங்களை அறிந்து சரீரமாகிய ரதத்தில் அகவழிபாட்டில் ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களுக்குப் பிறப்பில்லை என்பதாம்.

எட்டாநாள் உத்ஸவம்

குதிரைவாகனரோகணம்.

கலகமுறு காமாதி யசுரர்வய முற்றதாய்க்
கவினுமோர் கழிகைதன்னில்
கருதரிய வீராறு கால்களா லாயிரங்
காத வழியினு மிக்கதாய்த்

† வாமனபுரானம் “பொருட்பிரமம் மொவிநம் னைஹம்
உயஸ்வரூபம் | ரயஸ்ய கௌவம் ஐஷ்வர வுநஜபுநநவிந
தெ”

ஞானாயிந்த பானஸ்செய்து நிற்கின்ற ஞானயோநீந்திரர்களின் ஒப்பற்ற ஞானாவஸ்தையில் எம்பெருமான் சகோதயமயமாகிய வாசியின்மேலே விளங்குகிறபர் என்னும் உண்மையைப்போதிக்குமென்பார் மேலோர்.

இவ்வுத்ஸவத்தில் பரிவேட்டைத் திருக்காட்சியை விசேஷமாகக்கொண்டாவது யாவரும் அறிந்த விஷயமே. பரிவேட்டையென்பது குதிரைவேட்டை. இதனைப் பரிவேட்டையென்று சாதாரண ஜனங்கள் கூறுவார்கள். இதனுண்மை என்னெனயெனின்,—சகோதயமயமாகிய வாசியின்மீதே பரிமார்திர உச்சிக்கோபுரவாயில் வழியாய் உட்புகுந்து கலாஸ்வரூபமாய் ஆயிரமிதழ்க்கமலத்தில் சுவாரிசெய்து, பிரணவாகார அசைவுகோலமாய் ஞானநாடியாகிய சுழிமுனை நாடியின் வழியாய்க் குண்டலிபரியந்தம் சுவாரிசெய்து முட்டி, அங்கிருந்து மீண்டும் திரும்பி விசைகோலமாய் மேலெழும்பி நாதஸ்வரூப கோலமாய்ப் பிரமார்திரம் வரையில் போய்முட்டி, மீண்டும் அங்கிருந்து திரும்பி பிரணரூபகோலமாய் நாகிகோபுரவாயிலுட்புகுந்து, மீண்டும் அங்கிருந்து வாசினாடியில் வாசிரூபமாய் இருதயமத்தியத்திலும் இரண்டுகரங்களின் நடுவிரல்களின் அந்தத்திலும், இரண்டு பாதங்களின் பெருவிரல்களின் அந்தத்திலும் சுவாசிசெய்து ஓடிமுட்டி, அங்கிருந்து மீண்டும் ஸ்வாஸ்ரூபமாய் மேல்சென்று உள்நாக்கு வழியாய் அன்னகாடியில் குதும்வரையில் ஓடிமுட்டி, நாகித்துவரங்கள் வழியாய் வெளியில் பிரவேசித்து விளங்குகின்றவ றென்றும், இவ்விதமாக ஸப்தவித சைதன்னியங்களாகிய ஜீவான்மங்கள் சுவாஸ்ரூபமான அசுவத்தைத்திருப்பி வாசிரூப சுவாரியில் லயப்படுத்தி வாசிரூபமாக்கி, வாசியைப் பிரணத்திலொடுக்கிப் பிரணரூபமாக்கி, பிரணத்தைப்பிரணவத்தில் லயப்படுத்திப் பிரணவரூப சுவாரியாக்கி, பிரணவத்தைக் கலையில்ஒடுக்கிக் கலாரூப சுவாரியாக்கி, அதனை ஞானரூப சுவாரியாக்கி, ஞானகாரசுவாரிரூபமாய், குறித்தவிடத்திற்குப்போகஸித்தமாயிருக்கவேண்டுமென்றும், லயக்கிரம் சங்காரகோலத்தைக் காட்டுகின்றார் என்று தத்துவதரிசிகள் கூறுவார்கள் என்பதாம்.

* சுவாசம் என்பது மூச்சு. அது மனோலயபோதமாய் மேலுங்கேழுஞ்செல்வது பிரணன். அது மனோலய போதானந்தமாய் மேலுங்கேழுஞ்செல்வதல் பிரணவம். அது ஞானகாரவபோதானந்தமாய் பிரமமந்திரத்தில் நிகழ்த்திகுப்பது கலை. அது உள்ளும் புறமும் எங்கும் போதானந்தமாக விளங்குவது ஞானம்.

ஒன்பதாநாள் கரீல

வெண்வண்ணத்தாழிகண்ணன்

தீருக்கோலம்—ஊடலுற்சவம்.

அசைவிலா நிருவிகற் பகசமா தியிலிலகு
மவடுருருவனெவனே நுமற்
நுங்கவன்சவிகற்பகத் துறையிழிந்துமே
லவனிசுக மீங்குநுகர்வான்
பசைகொண்டிலாவியப் பாலந்த முன்தெசைப்
படிய முயல்கின்ற தருவாய்
பான்மையி லமர்ந்தமுன் ஞானமப்புருடனைப்
பாதிக்கு மணுகவொண்ணு
கிசைவுறற் காரியனதருளிலகி லெய்தலா
மவ்வுண்மை யினிது கேண்மோ!
ஈடி லாவேத்திரற் கைகொண்டசேனேச
னிசைவித்த பொருமையதனால்
வசைவிலாத் தன்தேவி தனதுவச மாகமகிழ்
வரதவிட பாசலத்தோன்
வண்ணமிகு மூடலுற் சவவிதி புணர்த்துமவ்
வகையறிந்தினிதுய்வமே.

வி - ம். ஒன்பதாநாள் காலையில் வெண்ணைத்தாழி கண்ணன் திருக்கோலமும் * ஊடலுற்சுவக் காட்சியும் உண்டாம். வெண்ணைத்தாழி கண்ணன் கோலத்தால் திருமால் திருவிதியெழிலுவா வி வெண்ணையாசகஞ் செய்கர். இதன் உண்மை யென்னையெனின், சிவனமனன நிதித்தயாஸனங்களால் ஞானம் நிலைக்கப் பெற்ற பிரமவித்வரிஷ்டர்கள் சீர்வுண்யப் பிரமாந்திரத்தில் நின் று ஓ ஞாமிர்தபானம் செய்து விளங்குகிற ஞானாவஸ்தையாகிய ஞானவெண்ணை (கைவல்யநவநீதத்தை) தனக்கர்ப்பணம் செய்யும்படிக்கேழ்க்கும் திருக்கோலமாம். இதற்குப் பிரமானம், “யத்கரோஷியடிஸூர்வியஜ்ஜுஹோஷிஷுஷாவியத்-யத்தபஸ்யஸி கௌந்தேய தத்ருருஸ்வ மஉர்ப்பணம்” என்னும் கீதாப்பிரமாணத் தால் கண்டுகொள்க.

ஊடலுற்சுவ தத்துவம்:—ஊடலுற்சுவ மென்பது பிரணய கலகோதல்வமாம். இதனையே மட்டையடி உத்ஸவமென்பார்கள். ஞானத்தாலே விளங்குகின்ற ‘நிருவிகல்பக ஸமாதி’விஷ்டையையடைந்து ஸகல தத்துவங்களையும் தன்னிடத்தில் லயஞ்செய்து, தன்னையும் ப்ரம்மத்தினிடத்தில் லயம்பண்ணி நிரதிசயமான ஸுகத்திலிருக்கின்ற ஞானியானவன், கர்மவசத்தால் ஒருவேளை ஸவிகல்பகத்திலிழந்து விஷயஸுகானந்தத்தை அடைந்து, பிறகு அந்த நிரவிகல்பக ஸமாதியில் நிற்க விரும்புவானாகில், அந்த நிரமல ஞானமானது அவனை வரலொட்டாமல் தடுக்கும். உலகமும் அவனைப்பறிக்கும். நம்போலியர் கூறினாலும் நகைப்பர். திருவருள் ஞானம்பெற்ற பெரியோரே அறிந்து அவனை நிர்த்தோஷியென்று கூற வல்லுனராவர். இதனைப்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும், ஸம்வாதம் என்னும் ஊடலுற்சுவத்தால்காட்டியருளுகிறார். இக்கலகத்தின்கண் ஸேனை முதலிகள் எழுந்தருளி, பெருமானை நிர்த்தோஷியென்று பிராட்டிக்கு உரைத்து நம்பச்செய்தலின் மேல், பெருமானும் பிராட்டியும் முன்போல ஒன்றாகி அன்பு பாராட்டுகின்றனர் என்னும் ஆசாரம் இவ்வுண்மையைத் தெளிவிக்குமென்றறிக்க. இது எம்பெருமான் மறைந்திருந்து ஆசாரியன் மூல

ஓ இது எட்டாநாள் உத்ஸவம் அசுவவாகனத்தில் கூறியவிஷயம்.

* ஒன்பதாநாள் காலையில் சிவாலயங்களில் பிகூடனமூர்த்தி திருக்காட்சியுண்டாம். திருமாலும் வெண்ணைத்தாழியை யேந்திய திருக்கோலங் கொண்டு அவர் வெண்ணை யாசிக்கிற பாவனையாகத் தரும் காட்சியால் உபயமூர்த்திகளும் ஒன்பதாநாளில் யாசகத் திருக்கோலங் காட்டுதல் இனிது விளங்கும். நவநீதக் கண்ணன் திருக்கோலத்தை வடநாட்டுத் திருப்பதிகள் லும் வேறுசில ஸ்தலங்களிலும் கண்டுகொள்க.

மாய் அனுக்கிரகிப்பதனால் இதனை லயக்கிரமத்தில் அனுக்கிரககோ
வென்பார் தோலோர்

திர்த்ததானம், கொடியிறங்குதல், புஷ்பயாகம்.

உறகிரம னக்கிரம வழிவந்து நினைபடைந்
தோர்க்குநீ புரியுமருளின்
கொப்பிலாத் திர்த்ததா னத்திலுரை செய்யவரு
மொழியாத மாயபாசப்
புற்கொழிவு கொடியிறங் குதலினும் போதரும்,
புட்பவடி வாயகுருவாம்
புண்ணிய நினைப்பூசை செயவேண்டு வகைமகா
புட்பயாகத்தி லிலகும்,
நிற்குண நிரஞ்சன நிராகார நிர்த்தொந்த
நிஜபத்த சுரபூருகா!
நிலைசுர நரவிகங் காதிபாலன சதுர !
நிஸ்மலா னந்தரூபா !
முகட மகற்றுமணி சக்ரகர தலவரத !
வனஜபத யுகளசீலா !
மதுமதன மதுரேச மாதவ முரார்த்தகா !
வடவேங்க டேசகுருவே.!!!

வி - ம. விர்த்திக்கிரமத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணமுர்த்தியானவர்
செய்கின்ற ஸ்ருஷ்டி, ஸ்துதி, ஸம்ஹார, திரோதான அறுக்கிரங்
களாகிய பஞ்சகிருத்தியங்களால் அகத்தும் புறத்தும் அறியப்படு
கின்ற தத்துவங்களை முறையே முதல் ஐந்துநாள் உத்ஸவங்களா
ல் தெரிவித்து, அதன்மேல் லயக்கிரமத்தில் அவர்செய்கின்ற பஞ்
சகிருத்தியங்களாகிய ஸ்ருஷ்டி, ஸ்துதி, ஸம்ஹார, திரோதான அ
றுக்கிரங்களையும் முறையே அறிவிக்கத் திருவுளங்கொண்டு, ஆ
றாவது ஏழாவது எட்டாவது உத்ஸவங்களால் லயக்கிரம ஸ்ருஷ
்டி ஸ்துதி ஸம்ஹாரங்களைத் தெரிசிப்பித்து,
உத்ஸவத்தால் லயக்கிரம திரோதான கிரு
ருளுகின்றார். ஆகையால் இது லயக்கிரம தி
படும். அல்லது பிருகுமுனிந்திரர் தமது உ
றியப்படி ஸம்ஹாரத்தில் ஸம்ஹார கிருக்கே

தோத்ஸவமாகிய லயக்கிரம திரோதான திருக்கோலத்தால் அறி
விக்கின்றார் என்பதாம்.

ராத்நிரி விமானோத்ஸவம்

இவ்வண்ணமாகப்பிரமரந்திரத்தைப்பேதித்துக்கொண்டு வெ
ளியேவந்து தேகத்தை விடுத்த பிரமவித்வரீஷ்டர்கள் “ஓங்கார
ரதமாருஷ்ய” என்கிறபடியே ஓங்கார ரதத்தின்மேலேறி அர்ச்சி
ராதிமார்க்கமாய்ச் செல்கின்ற ரகசியத்தை, சகலமான சேதனர்க
ளும் அறிவித்து உய்விக்கும்பொருட்டு விமானோத்ஸவத்தைத் திரு
வுணம்பற்றுகிறார் என்பதாம்.

ந்வஜாவரோகண, புஷ்பயாக, ஸப்தாவரண

காட்சிகள்.

இங்ஙனம் பிரமரந்திரவழியாய்ப்புறப்பட்டு அர்ச்சிராதிமார்க்
க்தால் புனராவர்த்தியில்லாத ஸ்தானத்தை அடைவதற்குச் செல்
கின்ற சேதனனுக்கு மீண்டும் மாயாபாச ஸம்பந்தமான ஜென்ம
மில்லாமையால் துவஜாவரோணக்காட்சியால் மாயாபாசவிமோச
னம் உணரப்படும். புஷ்பயாகத்தினால் புஷ்பரூபியாகிய ஸர்
வேசவரன், சேதனனை அதுக்கிரகிக்கும் திருவருளை யுணர்த்தும்
சேதனன் ஏழு ஆவரணங்களை யுடைய இந்தப் பரம்மாண்டத்தில் ஒவ்
வொரு ஆவரணமாக ஏழு ஆவரணங்களை யுங் கடந்து ஸ்ரீவைகுண்
டம் அடைந்து திருவருட்சோதியில் ஒடுங்குமுண்மையை ஸப்தா
வரணக்காட்சி அறிவிக்கும். இங்ஙனம் வருத்திக்கிரமத்திலும்
லயக்கிரமத்திலும் செய்கிற பஞ்சகிருத்தியங்களை முறையே முத
லேந்து நாள் உத்ஸவங்களாலும், பின்னேந்து நாள் உத்ஸவங்களா
லும் காட்டி, ஞானாதிகாரி, கர்மாதிகாரி, கிரியாதிகாரி, உபாஸனா
திகாரி, யோகாதிகாரிகளாகிய சரிபை கிரிபை யோகம் ஞானம்
என்னும் நிலைகளை அவலம்பித்த எல்லா அறிவாளிகளும் அந்தர்மு
கத்தில் அறிந்து உய்யக்காட்டிய பகர்முகரகசிபத்தை யுடைய

§ 72-வது பச்சத்தில் முதல்வரியில் (அனுக்கிரககோலம்) என்றிருப்ப
தை திரோதானகோலம் என்ற மாற்றிக்கொள்க.

† பிருகுமுனிந்திரர் உத்ஸவதத்வம் = “ந்வஜாவரோண னம் ஸ்ம்ருத்
வா மாயாபாசவிமோசனம்” என்பதனால் அறிக.

பிரமோதல்வத்தின் கருத்தை உணர்த்துகின்ற இந்த உதல்வகாண்டம் அவரவர் அகத்து இனிது விளங்கி அகவிருளை நீக்கிப்போரனந்தப் பெருமகிழ்ச்சியுண்டாக்கவேண்டுமாக!

சுரதுக்களுடைய சந்தோஷத்தின்பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட இந்நூல் மண்ணோர் விண்ணோர் இவற்பெனத்திகழும் திருவேங்கடமாலையம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பாகவேண்டுமாக! சுபம்! சுபம்! சுபம்!

வாழி.

திருமலையின் மீதிலொளிக்கரிய முகிலேவாழி!
செய்யதிரு மாதுவாழி!
திவியதூற் றெண்டிருப்பதிகடாம் வாழினனி
திகழர்ச்சை வடிவம்வாழி!
மருவுமுன் வலதுகர மிலகாழியும் வாழி!
வண்ணமார் சங்குவாழி!
வாதனையெலாந்தவீர்த் தெளியனெற்கருளபய
வரதவத்தங்கள் வாழி
வருமிடரொழித் தெனக்கரணாயின துபொன்
வனச திருவடிகள் வாழி!
மகிதலந் தன்னிலுன தலரடித் தொண்டிசெய்
வழியடியர் நானும்வாழி!
குருமொழி யுணர்ந்து கிட்டாணுதி யிலுறக்
குலவுப பொருள்களெல்லாம்
கொண்டவுற் சுவகாண்ட மென்னுமிந் நூல்வாழி
கோதிலுன தருள்வாழியே!

ஸ்ரீவேங்கடேசபாதரவீந்தாப்யாம்ரம:

ஸ்ரீவேங்கடேசார்ப்பணமஸ்து

விஷ்ணு ஆலய உதல்வதத்வம்

முற்றிற்று.

பி. ஜி. ரொடா ஹண்ட்

சூதஜம் நிலைநாட்டியுக்கிவைத்தவரால் ஸ்தூனாடினது தழு
தூரதுவாநொலிசூழும் ஊரடியில் விவகந்து ஸ்தூதநாயித்
தெண்ணி நூலிவலும்வெக்தாதிமுலாதிநியதுகூரவ-வேதாநொ
லுதூதிநாபொலுவுதலாநுமலவிசுவிவிவயுதாரொமணந்தெ

ஸ்ரீஹரிஷெவகாஹாநம்

[illegible]

உம்ஸவா உம நாயிரொ உமணம்

[illegible]

ஸூரியன்

[illegible]

வெள்ளாநீர்வழித் துவழி ஊர்மேல் ஸம்பொலாஜெதவிட
விடத் தவெய்து துணைநாணா மகொழிமா ஸம்பெய்கு
மூலேயர் தவெய்து நாயகன் நவ்யஸ்தி பு
வெள்ளாநீர்வழித் துவழி ஊர்மேல் ஸம்பொலாஜெதவிட

விண்ணவாஹநாயிரொஹண

வதஜாநஸாவாநு வதிவிதொஜீவஸுஷு
கூராயுசுக்ஷுநமொகூலுதநிகரபூ
வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா
வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா
வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா

வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா

வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா
வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா
வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா
வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா

வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா

வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா
வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா
வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா
வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா

வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா

வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா
வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா
வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா
வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா

வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா

வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா
வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா
வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா
வெளாய்விண்ணவொலிவாதிததயிஷா

உ
ஸ்ரீரஸ்து

உத்ஸவகாண்டம்

இரண்டாவது பிரகரணம்

சிவாலயஉத்ஸவதத்வம்.

ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைப் போலவே சிவபெருமானும் ஆலயத் திருக்கோலங்கொண்டு உலகில் வீற்றிருப்பதற்கு அடியார்களை ஆட்கொள்ளவேண்டுமென்னும் பெருங்கருணையே காரணம். இவரது மகோத்ஸவங்களுக்கும் விஷ்ணுவினது மகோத்ஸவங்களுக்கும் சூச் சொல்லப்பட்ட தத்துவங்களே சான்றும். ஆயினும் அவரது வாகனவரிசைக்கிரமத்தையும் அதன் தத்துவத்தையும் கூறு முழி, கூறியதே கூறியதாகுமென்னும் குற்றமஞ்சி விடுவோமாயினும் சிவனடியார்களின் சந்தோஷத்தின் பொருட்டுச்சில முக்கியாமசங்களை எடுத்துக்காட்டுவாம். அடியார்கள் ஒருவருக்கொருவர் அகம்மகிழ்ச்சியும் கைக்கிரியமே ஆண்டவனுக்கும் உலபபாதலால், வைஷ்ணவிய மில்லாமலியற்றப்பட்ட இந்நூலைக் “கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம், கொண்டெல்லீரும்வாரீர்”. என்று நஞ்சடகோபராகிய குருகைப்பெருமுனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளியவாறு, நமது சிவநேசச்செல்வர்கள் கண்டுகிழ்வாராக.

முதலாநான் உத்ஸவம்

விருகூத்ததிஸேவை.

இதனை வ்ருத்திக்கிரம ஸ்ருஷ்டி கோலமென்பார். இதன் பொருள் விஷ்ணுஆலய ஆளுநர் காலை உத்ஸவம் புண்ணை வ்ருகூத்ததி ஸேவையில் விவரிக்கப்பட்டமை காண்க. சிலவிஷ்ணு ஆலயங்களில் முதல் நாளிலே விருகூத்ததி காட்சியுண்டாம். முதல் நாளில் காட்டியதால் வ்ருத்திக்கிரம ஸ்ருஷ்டிகோலமும், ஆளுநர் காட்டியதால் லயக்கிரம ஸ்ருஷ்டிகோலமும் அறியப்படுகின்றமையால் வ்ருத்தி லயக்கிரமங்கள் பேதப்படினும் ஸ்ருஷ்டி “ரத்திரம் ஒன்றாகவே இருக்கும் உண்மையைக்கண்டு தெளிக.

இரண்டாநாள்

சூரியசந்திரபிரபாகாரதிருக்காட்சி

இது விர்த்திக்கிரம ஸத்திகோலம். இதன் சுருத்தை விஷ்ணுவுக்கு இரண்டாநாள் காலையில் நடத்தப்படுகிறதாகச் சொல்லப்பட்ட சூரியப்பிரபாகார திருக்காட்சியின் விசேஷார்த்தங்களில் கண்டுகொள்க.

மூன்றாம் நாள் உதஸ்வம்.

நந்தி, பூதவாகனரோ ஹணம்.

காலையிலே அதிகார நந்திவாகனரோகணத்திருக்காட்சியும், மாலையிலே பூதவாகனரோகணத்திருக்காட்சியும் உண்டாம். நந்தியென்பது சூரியகலையான ஜீவசக்தியைக்குறிப்பது; பூதமென்பது ஜீவமாயையைக்குறிப்பது. ஜீவசக்தியினால் ஜீவன் தேடிக் கொள்ளுகிற மஜன்மம், தண்டனை, துக்கம், காலம்முதலானவைகளைப் பார்ப்பதருபமாய் விதிப்பவர் என்று காலையிலே நந்திவாகனரோகணத்தாலும், சந்திரகலையாகிய ஜீவமாயையினால் ஜீவன் தேடிக்கொள்ளுகிற ஜன்மாந்தர பாபவிசேஷத்துக்குத் தக்கபடி மானாவஸ்தையை விதிப்பவர் என்று பூதவாகனரோகணத்தாலும் உணர்த்துகின்றார் என்பதாம். இத்திருக்கோலத்தை விருத்திக்கிரம ஸம்ஹாரகோலமென்பார்.

நாலாநாள் உதஸ்வம்

பல்லக்குச்சேவையும், ஐந்துமுக நாகாரோகணமும்.

நாலாநாள் காலையிலே பல்லக்குச்சேவையே கோலமும், மாலையிலே ஐந்துமுகநாகாரோகண காட்சியும் உண்டாம். அவ்விரண்டனுள் சிவபெருமான் தாம் ஜீவர்களால் அறியப்படாமலிருக்குந் நன்மையை பல்லக்குச்சேவையே உணர்த்தும், ஆவரணத்திறையால் மறைந்து குண்டலிச்சக்தியைப்பரிக்கிறத சக்தியாகவடைய

வர் என்பதை ஈந்துமுகநாகாரோகணம் விளக்கும். பல்லக்கெ
ன்பது ஓர் மேல்முகமும், அதில் தொக்கவிட்ட நான்கு குஞ்சங்
களும், இரண்டு பக்கங்களிலும் முப்பத்திரண்டு குஞ்சங்களும்,
ஆவரணத்திரையொன்றும் உடைய ஓர் வாகன விசேஷம். பல்
லக்கின்மேல் முகம்போல விளங்கும் சிவபெருமான் தமது யதா
ர்த்த ஸ்ரூபத்தை அஞ்ஞானமாகிய ஆவரணத்திரையால் மறை
த்து, தத்போத, தத்பேத, தத்பாவ, தச்சூன்னியம் என்கிறதிரை
களால் ஈசுவராவரண சக்திரூபமாய் விளங்குவர். அல்லது சதுர்
ஸ்த புருஷார்த்த ரூபமாய் விளங்குவரெனவு மொக்கும் பல்ல
க்கின் இரண்டுபக்கங்களிலுமுள்ள முப்பத்திரண்டு குஞ்சங்களா
ல் ஈசுவரித்தார்த்தத்தில் கூறப்படுகிற முப்பத்திரண்டு தத்துவங்க
ளாகிய ஆவரணத்தால் ஜீவான்மாக்களுக்குக் கோசரமாகாமல் நி
ப்பெரென்பது பெறப்படும்.

ஜீதமுகநாகம்:—நாகம் என்பது அவருடைய ஸ்ருஷ்டி தத்
துவமாகிய ஜீவசைதன்னியமென்றும், அதனை பஞ்சமுகங்களா
கிய ஈசான, தத்புருஷ, அகோர, வாமதேவ ஸத்யோஜாதங்க
ளென்கிற ஆவரணத்திரைகளால் மறைத்துக் கொண்டிருப்ப
வர் என்றும் கூறுவார். எப்படியெனில், ஈசான முகத்தால் வா
ருணவிஷய விஷம்போன்ற பரதத்துவஞானாவரணத்திரையாலும்,
வாமதேவமுகத்தால் வீரத்திவிஷம்போன்ற ஸத்தி தத்வ தத்போ
காவரணத்திரையாலும், அகோரமுகத்தால் விஷயவிஷம்போன்ற
ரேருத்திய தத்வ தத்பேதாவரணத்திரையாலும், தத்புருஷமுகத்
தால் ஆசாபாசபந்த தொந்த விஷம்போன்ற போக்தருத்வ தத்
வாவரணத்திரையாலும், ஸத்யோஜாதமுகத்தால் ஜென்ம கர்மாதி
விஷம்போன்ற அனுபவத்வ ததுதயாவரணத்திரையாலும், மறை
த்துக்கொண்டிருப்பவர் என்பதைக் காட்டியருளுகின்றார் என்ப
தாம். அதுவுமல்லாமல் ஸரீர்பாகாரமாகிய குண்டலினி சக்தியின்
தோற்ற ஒடுக்கங்களே பிரபஞ்சத்தின் தோற்ற ஒடுக்கங்களாகை
பால் அதுவே ஞானோதயமான சுழிமுனை நாடியை மறைத்துக்
கொண்டிருப்பதைப்பற்றி அதனை பரிக்கிரக சக்தியாகவுடையவ
ராய்த் திரோபவகிருத்தியத்தையடைந்தவராய் விளங்குகின்றார் எ
ன்பதும் அறியற்பாலனவாம். இது விருத்திக்கிரம திரோபவகோ
ஸம் இதனை விரிவாகச்சேஷவாகுரோகணத்தில் கண்டுகொள்க.

உத்ஸவதாண்டம்,

ஐந்தா நாள் உத்ஸவம்,

இலிங்காகார, இடபவாகனரோகணம்.

காலையிலே அண்டவட்டசொருபம்போலிருக்கிற லிங்காகாரவட்டசொருப பிரபையின் மத்தியில் எழுந்தருளும்திருக்காட்சியும்,மாலையிலேஇடபவாகனருடதிருக்காட்சியுமுண்டாம்.சிவபெருமானால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட சதுர்தச புவனங்களையும், சூரியன் முதலான சகல ஜோதிர்மண்டலங்களையும், அவற்றக்குள் இருக்கிற ஸகல ஜீவகோடிகளையும், இந்த ஞானாகார வட்டத்துள் மிதக்கவும், ஜீவித்து வாழவும் அமைத்து, அவற்றிற்கு உள்ளும் புறமும் ஊடுருவி நிறைத்து, ஸர்வவியாபகத்வ பரமானந்த சுத்த பரப்பிரம சொருபியாய் விளங்குகிறவர் என்றும், அதற்குமேலே ஏகசக்கரக்குடையொன்றைத்தரித்து, யாவற்றுக்கும்தானே அதிதமாய் ஏகசக்கராகிபதியாய் விளங்குகின்றவரென்றும், காட்டியருளுவர்.

இடபமாவது ஜீவஞானம்அல்லது தருமஸ்வரூபமென்றும், இதன் நான்கு பாதங்களும் தவம், பரிசுத்தம், தயை, ஸத்தியம் என்றும், அதன் முகப்பு அபரோகூடானமென்றும், நீலகண்டாரியர் தமது பாரத வியாக்கினங்களில் கூறுவர். ஞானயோகி

கள் இதனை அமனஸகராஜயோகஸமாதி ஞானமென்பார்கள். அமனஸகமென்பது மனோலயத்துக்குப்பேயர், பாசமெனப்படுவதும் இதுவேயாம். மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரமென்னும் நான்கு கரணங்களும் இடபத்துக்கு நான்கு கால்களாக விளங்கும். இந்த நான்கு கரணங்களோடுகூடி ஸமஷ்டியில் அந்தக் கரணமென்று சொல்லப்படுகின்ற இந்த மனது வருஷபத்துக்கு ரூபகமாகும். இந்த அந்தக்கரணத்தின் விரிவை நிரோதித்து சுயஸ்தானத்தில் சிறுத்தி ஈசுவரனுடைய ஸர்வவியாபக ஞானத்தில் ஒடுக்கினால் பாசஞானமொழிந்து ஆத்மஞானமுண்டாகும். ஈசுவர ஞானம் என்கிற பரஞானம் அல்லது பாபோதம் ஆன்மஞானமாகிற பசுபோதம் அல்லது தற்போதத்திற்கு மேலே அதிதமாய் விளங்கா நிற்கும். அதிலே பசுபோதமாகிய ஆன்மஞானத்தைலயப்படுத்தினால் ஈசுவரஞானமாகிய பரஞானமுதயமாகும். இதுவே பதிஞானமெனப்படுவதாம். அந்த ஞானஸ்வரூபியாகிய சிவபெருமானுக்குமேலே ஏகசக்கரக்குடையொன்று விளங்கலால், அது அவரது அதீத நிலையைக்குறியாநிற்கும். அதில் ஈசுவரஞானத்தை யொடுக்கினால் ப்ரம்ம ஞானமாகும். இதுவே பாசஞானம், பசுஞானம், பதிஞானமென்பவைகளுக்கு அதிதமாய் விளங்கும் ஞானம். இங்ஙனம் விர்த்திக்கிரம சிவஞானபோதானுக்கிரக ஞாலத்தை இடபவாகஞாடராய்க் காட்டியருளுகின்றார் என்ப

ஆறாநாள் உதஸ்வம்

யாவிரவாகஞோகணம்.

இது லயக்கிரம சிருஷ்டியைக்காட்டுந் திருக்கோலமாம். இதனால் பரஞானமென்னும் யானையையுடையவர் என்பதுவிளங்காநிற்கும். இதைச்சேர்ந்த விசேஷராதங்களை மஹாவிஷ்ணு வினது ஆறாநாள் உதஸ்வமாகிய யாவிரவாகனத்திற்கு அமைந்த வியரக்கியானங்களில் கண்டுகொள்க.

ஏழாநாள் உதஸ்வம்

இரதாருடதிருக்காட்சி.

இது லயக்கிரம ஸ்திதி கோலமாம்

இரதோதஸ்வத்தைப்பற்றி விஷ்ணுவருக்குச் சொன்ன விசே

ஷார்த்தங்களே சிவபெருமானுடைய இரதோத்ஸவத்துக்கும் பொருந்திய தத்துவங்களாம். அவற்றை ஆங்கு கண்டுகொள்க.

எட்டாநாள் உத்ஸவம் அசுவவாகனரோகணம்.

எட்டாநாளில் அசுவவாகனரோகண திருக்காட்சியுண்டா கும். இது லயக்கிரம சங்கரரகோலம் எனப்படும். விஷ்ணு ஆ லயங்களில் போலவே சிவாலயங்களிலும் அசுவவாகனரோகண உத்ஸவம் நடத்தப்படுகின்றது. இதன் தத்துவத்தையும் ஆங்கு க ண்டுகொள்க.

ஒன்பதாநாள் உத்ஸவம் பிக்ஷாடனமூர்த்தத்திருக்காட்சி.

இது லயக்கிரம திரோபாவகோலம் அல்லது ஸம்ஹாரக் கி ரமத்தில் ஸம்ஹாரகோலம். பிக்ஷாடனம் இரண்டு வகைப்படும். அவை பகிர்முகம், அந்தர்முகம் என்பனவாம். பகிர்முகத்தால் அ ஞ்ஞான விர்த்தியும், அந்தர்முகத்தால் ஞானவிர்த்தியுமுண்டாம். ஞானம் மேன்மேலும் விர்த்தியாகும்போது அஞ்ஞானம் மேன் மேலும் ஒழிந்துகொண்டுவரும். “யஸ்யாதுக்ரஹமிச்சாமிதஸ்ய வித்தம்ஹராம்யஹம்” என்கிறபடி, அந்தஞானமும் ஸர்வேசுவர னுக்கே உரியபொருளாகையால் பிரகிருதி குணங்களை அழித்து மாயாபந்தத்தை யொழித்து ஞானாகாசத்தில் நிற்கின்ற சேதன னுடைய ஞானத்தைத் தானே அபேகித்து அதனைத் தன்னிடத் தில் லயப்படுத்திக்கொண்டு கடாகழிக்கின்ற லயக்கிரமதிரோபா வகிருத்தியத்தைப் பிக்ஷாடனமூர்த்த திருக்கோலத்தால் காட்டு கிறார் என்பதாம். இதன் விசேஷார்த்தம் வெண்ணைத்தாழிக்கண் ணன் கோலத்தில் கண்டுகொள்க.

பத்தாவது நா திருநடனகாட்சி, பந்தம்பறிகாட்சி.

இது லயக்கிரமத்தில் அநுக்கிரக கோலமாம். அநுக்கிரகம் பகிர்முகம் அந்தர்முகமென இரண்டு வகைப்ப பகிர்முக அநுக்கிரகம் வருத்திக் கிரமத்தில் அநுபயித்து மே

ன்மேலும் ஞானத்தை விளக்கி ஜென்மபரம்பரையை யொழித்து விடும். பிறவிப்பெருங்கடலில் ஆழ்ந்து துயரமடைகின்றவர்கள் அத்துயரம் நீங்கி மீண்டும் பிறவாவண்ணம் ஸர்வேசுவரனுடைய அநுக்கிரகத்தைத் தேடவிருப்பவர்கள். விரும்புமுழி, அருளைமுன்னிட்டுக்கொண்டு சேதனமுயற்சியால் சித்தவிர்த்திகளைச் சிறுது சிறுதாக நிரோதித்து, சித்தத்திலேயே லயப்படுத்தி, பிறகு படிப்படியாய் மேலேறி பரப்பிரம்மத்தினிடத்தில் நிறுத்தவேண்டுமென்று, ஏழுளட்டுஒன்பது உத்ஸவங்களால் அறிவித்த பகவான், அச்சேதனர்களுக்குச் செய்கின்ற அநுக்கிரக கிரமத்தை பத்ராநான் உத்ஸவத்தால் காட்டுகிறார். அநுக்கிரக திருக்கோலங்களும் பந்தம்பதியுமே இவ்வுத்ஸவத்தில் விசேடித்தன. அநுக்கிரக கிரமத்தை நடனத்திருக்கோலங்களால் காட்டுவர். நடனத்திருக்கோலங்கள் சிவகேசவர்களிருவருக்கும் உண்டாம். அல்லியக்கூத்து குடக்கூத்து முதலியன திருமாவின் நடனங்கள். சிவபெருமானுக்கு உரியன அசைவுத்தாண்டவம், குதிக்கும் தாண்டவம், சாய்ந்தாடும் தாண்டவம், அசைவற்று நிற்கும் தாண்டவம் முதலிடனவாம். இவற்றால் முறையே பிரம்ம ஞானநுக்கிரகம், ஈஸ்வர ஞானநுக்கிரகம், சத்திஞானநுக்கிரகம், ஆன்மஞானநுக்கிரகமுமாகிய நான்குவித அநுக்கிரகங்களையும் உணர்த்தி, ஜென்மபந்தம், கன்மபந்தம், விருத்திருணபந்தம், அபிமான பந்தம், அவிவேகபந்தம், தொந்தர்பதார்த்தபந்தம் விடயபந்தம் வாசனாபந்தம், ஈஷணத்திரயபந்தம், ஆசாபந்தம், மாயாபந்தம், முதலிய பந்தசத்திகளை அகற்றி அடித்துத்தூற்த்தி, அடியார்க்கிடத்திலிருந்து பந்தங்கள் யாவையும் பறித்துக்கொண்டு தம்மைப்போலாக்கும் உண்மையைக்காட்டியருளுகிறார் என்பார். இதனாலேயே இவ்வுத்ஸவத்தை பந்தம்பதி உத்ஸவமென்று உலகோர்வழங்குவர் என்ப.

பதினோரான் உத்ஸவம்

நடராஜ தியாகராஜமூர்த்த தரிசனகோலம்

பதினோராளிலே சூரியோதய காலத்திலேபகிரண்ட வட்டவடிவாகிய பஞ்சகிருத்திய விராட்டீஸ்வர நடேச பகபதி மூர்த்திகோலமாய் எழுந்தருளி தமது ஈஸ்வரத்வத்தினுடைய எல்லா ரகசியங்களையும் விளங்கச்செய்வதுமல்லாமல் ஆன்மாக்கள் பிரமத்துடன் ஐக்கியமாகிற லவக்கிரம முக்தி ஸம்பந்தத்தை தியாகராஜ தக்ஷணமூர்த்த குருமூர்த்திகளால் அனுக்கிரகிப்பர் என்பதாம். இப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கிரமத்தில் சிவபெருமான் செய்கின்ற பஞ்சகிருத்தியங்களை முதல் ஐந்துநாள் உத்ஸவங்களாலும், பிறகு ல

யக்கிரமத்தில் செய்கின்ற பஞ்சகிருந்தியங்களைப் பின் ஐந்துநாள் உத்ஸவங்களாலும் காட்டி, மோகஷப்பிராப்தியைப் பதினொரு நாள் உத்ஸவத்தாலும் உணர்த்தல் காரணமாகச் செய்யப்படுகின்ற பதினொருநாள் பிரம்ம உத்ஸவத்தை முடித்தபின் பற்றா இருபத்தொருநாள் உத்ஸவங்களை ஆரம்பித்து முடித்தல்வேண்டும். இந்த இருபத்தொருநாள் உத்ஸவம் தரிசனப்பிராப்தி சாந்திவசந்த உத்ஸவக்காட்சி நிமித்தமாகச் செய்யப்படும் உத்ஸவமாம். இந்த இருபத்தொரு நாள்களில் முதல் பதினாறு நாள்கள் ஈஸ்வரனுடைய சோடசகலாதரிசன நிமித்தமுடையனவாய் சோடசகலாதரிசனகாட்சியையும், பின் நாலுநாள் உத்ஸவங்கள் சதுஸ்தாரக பிரம்மகாட்சிநிமித்தமுடையனவாய்ச் சதுஸ்தாரகபிரம்ம தரிசனக்காட்சியையும், இருபத்தொருநாள் தினமாகிய கடைசினாள் உத்ஸவம் ஸாயுஜ்யநிமித்தமுடையதாய் சிவஜ்ய ஸாயுஜ்யகாட்சியையும், தந்தருளும். இங்ஙனம் அந்தர்முக ரகசியங்களையுடையனவாய், பகர்முகத்தில் செய்யப்பட்டு, ஆன்மகோடிகளுக்கு ஞானத்தையுணர்த்துகின்றனவாய், தத்வருபமாக விளங்குகின்ற உத்ஸவங்களின் அந்தரார்த்தங்களை அறியாமல் தாச்சாவநாரத்தை அசட்டைசெய்து அஞ்ஞானப்பேரிருளில் ஆழ்ந்துகிடக்கும் ஆன்மாக்களின் அகவிருளை நீக்கி ஞானப்பிரகாசங்கொண்டி எழிலுலாவுகின்ற “பிரம்மோத்ஸவ தத்வதீபிகை” என்னும் இந்நூல் சாதுக்களுடைய சந்தோஷத்தின் பொருட்டும் எம்மெருமானுடைய கிருவருட்கடாக்ஷத்தின் பொருட்டும் நீடுழிகாலம் விளங்கிக்கொண்டிருக்கவேண்டுமாக! சுபம்!! சுபம்!!! சுபம்!!!!

